

Tanging sa Biyaya Lamang

ISANG PAG-AARAL ng DOKTRINA isinulat ni JIM McCLARTY

© 2007 James T. McClarty

* Maliban na lang kung isaad, ang lahat ng pagtukoy sa Kasulatan ay nanggaling sa King James Version ng Biblia. Ang lahat ng karapatan ay nakatakda.

Nilimbag sa Republika ng Pilipinas

NAGMULA DIN SA MAY AKDA NITO

MGA LIBRO NG THEOLOHIYA

Isang Gabay nang Pagbibigay sa Bagong Tipan
Isang Maikling Kasaysayan ng Hinaharap
Ang Iglesia ba ang Israel?

MGA KOMENTARYO SA KASULATAN

Komentaryo sa Sulat ni Pablo
sa Iglesia ng mga taga Galacia
Komentaryo sa Sulat para sa mga Hebreo

PATUNGKOL SA MAY AKDA

Si Jim McClarty ay senior pastor ng Grace Christian Assembly sa Smyrna, Tennessee. Siya ay nagtuturo ng Salita ng Dios ng labing-limang taon na. Itinalaga niya ang kanyang panahon sa pagbabasa at pag-aaral ng sa gayo'y maibahagi naman niya sa iba ang Mabuting Balita ni Kristo.

Maaari ninyong mabasa ang iba pa sa naisulat ni Jim sa website ng Grace Christian Assembly: <http://www.salvationbygrace.org>.

Ang librong ito ay hinahandog nang walang maliit na halaga nang pag-ibig, sa mga kaanib ng Grace Christian Assembly. Ang inyong pagtitiyaga, suporta, dedikasyon at katapatan ay mga patotoo at saksi sa biyaya ng Dios.

Nasabi sa akin minsan ng isang kaibigan,
“Ang palatandaan na tinawag ng Dios ang isang tao upang mangaral ay sa kadahilanang tinawag rin Niya ang mga tao para pakinggan siya.”
O gaya naman sa paggamit ni Apostol Pablo,
“Kayo ay ang aming sulat, na nasusulat sa aming mga puso...”

Salamat sa pagtitiis sa aking mga sinasabi, sa pagpapalakas ng aking kalooban na magturo, at sa pagiging pinaka-ginigiliw na mga kaibigan na mayroon ako sa daigdig.

Isang pribilehiyo para sa akin na maging pastor ninyo.

Hindi makabagong bagay, kung sa gayon, ang aking ipinapangaral. Hindi bagong doktrina. Anong giliw kong inihahayag itong mga matitibay at makalumang doktrina, na tinatawag din naman sa palayaw na Calvinism, ngunit ang mga ito'y nakasisigurado at katotohanang ang mga nahayag na patunay patungkol sa Dios sa pamamagitan ni Kristo Hesus. Ayon sa katotohanang ito ako'y naglalakbay sa nakaraan, at habang ako'y bumabagtas, nakikita ko ang mga ama sa likod ng mga ama, ang mga kompesor sa likod ng mga kompesor, mga martir sa likod ng mga martir, nagsisitindig para makipagkamay sa akin. Kung ako man ay Pelagian, o iyong naniniwala sa doktrina ng free-will, ako'y pihadong maglalakad ng mga daang-taong mag-isa. Dito at doon mayroong may maling pananampalataya na may kawalan ng karangalan sa pag-uugali na baka bumangon at tawaginakong kapatid. Ngunit, kung ang mga ito'y dadalhin ko bilang pamantayan ng aking pananampalataya, nakikinita ko ang lupain ng mga matatanda ay puno ng aking mga kapatiran; Napagmasdan ko ang karamihan na nagkumpisal ng katulad sa akin, at kumilala na ito ang relihiyon nang tunay na iglesia ng Dios.

Charles H. Spurgeon, Metropolitan Tabernacle (1834-1892)

Spurgeon, C.H. Setyembre 2, 1855 <http://www.monergism.com/thethreshold/articles/spurgeon2>.

Mga Nilalaman

	PAUNANG KOMENTARYO	7
	PASIMULA	9
	<i>Ang Kasaysayan † “Arminianism” † “Ang Doktrina ng Biyaya” † Ang Mga Pagkakaiba</i>	
1	PANGKALAHATANG KASIRAAN	24
	<i>Pangkalahatang Kawalan ng Kakayahan † Ang Ating Kalikasan † “Pero, Gumagawa Kami ng Mabubuting mga Bagay” † Ang Pagmamatigas ng Kasalanan † Pangwakas</i>	
2	WALANG KUNDISYONG PAGKAHIRANG	40
	<i>Ang Bokubularyo ng Pagkahirang (Election) † Ang Pagtatalaga sa Kapalaran (Predestination) † Ang Nalalaman ng Dios † Paunang Kaalaman (Foreknowledge) † Kailan Nangyari ang Pagkahirang? † Mula sa Pasimula † Christocentricity † Mga Katangian ng Pagkahirang † Pagtatakwil † Pangwakas</i>	
3	LIMITADONG PAGTUTUBOS	71
	<i>Ano ang Ginaganap ni Cristo sa Krus? † Para Kanino Namatay si Cristo? † Ang Mga Tupa † Ang mga Hawig (Types) sa Lumang Tipan † Ang Limitasyon ng Arminian † Iba Pang Mga Pagtatalo † Pangwakas</i>	
4	HINDI MALABANANG BIYAYA	105
	<i>Ang Trinity † Mabisang Pagkatawag † Pagsisisi † “Kinakailangan Ngang Kayo’y Ipanganak na Muli mula sa Itaas” † Pananampalataya † Ang Biyayang Hindi Malabanan † Ang Pakikipagtalos ng “Free Will” † Ang Kapamahalaan ni Cristo</i>	
5	PAGTITIYAGA NG MGA BANAL	132
	<i>Ang Kasiguraduhan ng Mga Pasya nang Dios † Ang Lawig ng Kaligtasan † Para sa Kanya na Syang Pangwakas † Ang Binhi ng Ahas † Mga Pagtatalo † Ang Halimbawa ni Pedro † Roma 8:29-30 † Ang Halaga ng Mga Natubos</i>	

PAUNANG KOMENTARYO
TANGING SA BIYAYA LAMANG

Bilang tagapagturo ng Biblia, karaniwan akong tinatanong, “Ano ang pinaniniwalaan ng inyong iglesia?” Bahagyang maging sapat ang kasagutan na, “Naniniwala kami sa Biblia.” Karamihan sa mga Christian churches ay kapareho din ang sasabihin. Sa gayon, ang hangad ng librong ito ay ang liwanagin kung ano ang aming pinaniniwalaan sa Grace Christian Assembly at kung bakit namin ito pinaniniwalaan.

Hindi ako ang unang manunulat na sumubok na maipakilala ang mga doktrinang ito sa kasalukuyang panahon. Ngunit ang mga ito ay mabibigat na paksa. Sa gayon, kadalasang ang materyal na ito ay ipinipresenta sa paraang puno ng temang teolohikal na ang pangkaraniwang bumabasa ay naiiwang may kalituhan sa huling pahina tulad ng sa pasimula ng siya’y nagbasa. Kaya ito ang aking pag-asa at intensyon na ang presentasyong ito ay maging malinaw at sapat at madaling mahanap para sa bawat magbabasa “na may mga matang nakakakita.”

Ang unang patakaran sa interpretasyon ng Biblia ay palagi naman naging ito:
“Isinasaad ng Biblia ang pakahulugan nito at ang kahulugan nito ay hayagan nitong sinasabi.” Ang pangalawang patakaran ay tulad din ng nauna: “Ang Kasulatan ang nagpapaliwanag sa Kasulatan.”

Hindi rin naman gaanong di-pangkaraniwan na sa mga preachers na “maghanap at humugot” sa buong Kasulatan, humahanap ng wala sa lugar na verses na sa tingin ay sinusupportahan ang kanilang natatanging teolohiya, tradisyon, at mga nabuong “sapantahang-pilosopikal” na pinanghahawakang-pilit ng tao o ng denominasyon. Ngunit nagbigay babala ang Apostol Pablo:

“Kayo'y magsipagingat, baka sa inyo'y may bumihag sa pamamagitan ng kaniyang pilosopia at walang kabuluhang pagdaraya, ayon sa sali't saling sabi ng mga tao, ayon sa mga pasimulang aral ng sanglibutan, at di ayon kay Cristo.” (Colosas 2:8)

Sa ganitong kadahilanan, sinuportahan namin ang kada doktrinang ito ng sari-saring reference mula sa Kasulatan. Ngunit, aming agarang ipinaalam na ito'y malayo sa mahabaang pag-aaral. Pagdating sa pagdidili-dili ng gawain at ng kalikasan ni Cristo, kahit si Apostol Juan ay kinailangang magtapos “...na kung susulating isa-isa, ay inaakala ko na kahit sa sanglibutan ay hindi magkakasiya ang mga aklat na susulatin.” (Juan 21:25)

Ang kapangyarihan at biyaya ng Dios ay nahabi sa pagitan ng kada bersikulo ng Kasulatan. Habang tayo'y dumarating sa pagkaka-alam sa Dios ng Biblia, tayo'y magkakaroon ng mas higit na pagkakilala sa Kanyang pagka-Panginoon sa Kasulatan. Ang librong ito ay “tip-of-the-iceberg” lamang, na nagnanais na umudyok sa kaisipan at diskusyon, at para tulungan tayo sa ating paghahanap ng katotohanan ng kaligtasan kay Cristo na ating Panginoon.

Nawa'y pagpalain kayo ng Dios habang kayo'y nagbabasa.

INTRODUKSYON
ANG MGA DOKTRINA NG BIYAYA

Ang librong ito ay patungkol sa Biblical *soteriology*. Iyan ang theolohikal na daglat para sa pag-aaral ng natapos na gawain ng pagliligtas nang Dios. Ang mga pinakadakilang relihiyon ng daigdig ay sumasang-ayon na ang mga tao ay may mga espirtual na pagkatao na nababalot sa makataong laman. Karamihan sa kanila ay sumasang-ayon na kapag namatay ang laman, ang espiritu ay patuloy na nabubuhay sa isang porma o kung anoman. Itinuturo ng Biblical Christianity na ang may-akda o lumikha ng buhay na espiritung yaon ay ang Dios. Ngunit inihahayag ding malinaw ng Biblia na hindi lahat ng taong mamamatay ay titindig na pinatawad at tinanggap sa harapan ng Banal na Dios. Kung paanong nangyayari na ang iba ay naliligtas at ang iba ay eternal na mawawala ang sentro ng ating pag-aaral.

Huwag sana kayong mawalan ng gana sa salitang “doktrina.” Ito ay simpleng nagpapakilala sa anumang katuruan bilang isang prinsipyo o paniniwalang-relihiyon. Iyon lang. Ang pinag-aaralan natin dito ay ang mga prinsipyo ng Biblical Christianity, nilagyan ng kaayusan upang maging isang theolohiyang nagkakaisa, nang sa gayo’y mas maiintindihan ang napapasa-ilalim na mga katuruan, mga prinsipyo at mga konsepto ng Biblia. Ang Apostol Pablo ay isang dakilang pintakasi ng tamang pagtuturo.

“Hanggang ako'y pumariyan ay magsikap ka sa pagbasa, sa pangangaral, sa pagtuturo.” (1 Timoteo 4:13)

“Ang lahat ng mga kasulatan na kinasihan ng Dios ay mapapakinabangan din naman sa pagtuturo, sa pagsansala, sa pagsaway, sa ikatututo na nasa katuwiran: Upang ang tao ng Dios ay maging sakdal, tinuruang lubos sa lahat ng mga gawang mabuti.”
(2 Timoteo 3:15-16)

“...Upang tayo'y huwag nang maging mga bata pa, na napapahapay dito't doon at dinadala sa magkabikabila ng lahat na hangin ng aral, sa pama

magitan ng mga daya ng mga tao, sa katusuhan, ayon sa mga larang ng kamalian; (Efeso 4:14)

“Sapagka't darating ang panahon na hindi nila titiisin ang magaling na aral; kundi, pagkakaroon nila ng kati ng tainga, ay magsisipagbunton sila sa kanilang sarili ng mga gurong ayon sa kanilang sariling mga masasamang pita; At ihihwalay sa katotohanan ang kanilang mga tainga, at mga ibabaling sa katha.” (2 Timoteo 4:3-4)

Napaka-importante na ang Iglesia ay kumpleto sa mga doktrina ni Cristo, sapagkat sila ang pinaka-pundasyong mga bato kung saan ang dalisay na Kristianismo ay nakatatag.

“Sapagka't dapat na ang obispo ay walang kapintasan, palibhasa siya'y katiwala ng Dios; hindi mapagsariling kalooban, hindi magalit, hindi manggugulo, hindi palaaway, hindi masakim sa mahalay na kapakinabangan; Kundi mapagpatuloy, maibigin sa mabuti, mahinahon ang pag-iisip, matuwid, banal, mapagpigil; Na nananangan sa tapat na salita na ayon sa turo, upang umaral ng magaling na aral, at papaniwalain ang nagsisisalangsang.” (Tito 1:7-9)

“Nguni't magsalita ka ng mga bagay na nauukol sa aral na magaling.” (Tito 2:1)

† ANG KASAYSAYAN

Ang *Calvinism*, ito ang karaniwang katawagan, ay may mayamang kasaysayan sa Europa, ngunit makikita ang pinaka-matinding impluwensya nito nuong panahon ng pagkakatatag ng Estados Unidos. Dahil sa paninindigan sa reporma ni Marthin Luther, ang iglesiang nakapangalan sa kanya ay naitatag sa pagtuturo ayon sa paghirang ng Dios (*election*) at sa may taning na pagtatalaga ng kapalaran (*predestination*). Si John Knox, ang nagtatag ng Presbyterian Church, ay pinang-hawakan ang mga doktrinang ito. Ipinapakita ng unang kasaysayan ng Amerika na ang ma

lawak na karamihan ng mga Pilgrims na lumunsad sa Plymouth Rock ay mga Calvinistic Presbyterians. Ang mga Congregationalist Churches ng sinaunang Amerika ay dating nakatali sa mga doktrinang ito. At ang mga orihinal na Baptists ay masugid na mga *predestinarians*, kumpara sa mga kasalukuyang kongregasyon na pinangangalandakan ang kanilang mga sarili bilang “Free-Will Baptists” upang mabukod sila mula sa kanilang mga ninuno.

Ang uri ng *English Calvinism* na ito ay pinatibay ng *Dutch Calvinists* ng New York at New Jersey, nang German Reformed ng Pennsylvania at Maryland, at nang Scots-Irish Presbyterians na nanirahan sa gitnang-Atlantiko at timog na bahagi ng kolonya. Samantalang hindi lahat ng mga naninirahan sa New World ay Protestante at hindi lahat ng mga Protestante ay mga Calvinists, gayunpaman mayroon nang matibay na impluwensyang-Calvinist sa kaisipan at institusyong Amerikano mula pa ng pasimula. Nagtatag ang mga Calvinists ng mga unibersidad, nagpasimula sa New England ng *town meeting*, iginiit ang separasyon ng gobyernong-federal, gumanap ng prominenteng parte sa kilusan para sa aboli-syon ng pang-aalipin, at mismong itinaguyod ang mga likas na institusyon ng *frontier revivalism* tulad ng “*the anxious bench*” at ang “*camp meeting*”... Sa maikling salita, bagaman ang *Calvinism* ay hindi ang bukod-tanging sangkap sa intelektuwal at relihiyosong kasaysayan ng Amerika, ito ay isang importanteng sangkap sa kadahilanang walang sinoman ang makakaintindi ng kasaysayan at kultura ng Amerika kung wala kahit kaunting pagtangkilik sa pamanang-Calvinist nito.

Ang mga ito’y hindi makabagong mga katotohanan o sariwang mga pagbabago na ating binubulay-bulay. Ito ang mga matatandang katotohanan; ang mga pundasyon ng ating pananampalataya. Kaya naman, kinakailangang magkaroon tayo ng mabilisang buod patungkol sa kasaysayan ng Reformation nang sa gayo’y maunawaan kung saan tayo nagmula at kung papaano tayo nakarating dito. Datapwa’t, yamang ang librong ito’y hindi inalay para sa Church History, at kung

ikokonsidera ang kalakihan at ang kalawakan ng Reformation, mayroong maraming malalaking mga detalye at mga importanteng persona na maaari nating alalahanin na malalampasan. Sa librong ito, tayo'y magiging pamilyar lamang sa partikular na mga pangalan at makasaysayang mga pangyayari na mismong may kuneksyon sa mga pag-aaral na susunod.

Sa unang 300 taon na pamamalagi ng Church, ang pangunahing konsentrasyon ng mga theologian at ng mga manunulat ay ang patungkol sa kalikasan ni Cristo, ang Kanyang pagka-Dios at ang Kanyang pagkatao. Sa kasunuran, wala tayong masyadong mahahanap sa paraan na matatawag sa kalaunan na *Grace Doctrine* hanggang sa ika-limang siglo – na hindi naman para sabihin na ang mga doktrinang ito ay hindi malinaw na sinabi sa loob ng Biblia. Ngunit, dapat nating alalahanin na ang kanonisasyon ng Biblia sa bersyong nasa atin ngayon ay hindi napangyari sa loob ng ilang daang-taon.

Mula sa pasimula, ang Kristianismo ay napasama sa pakikibaka sa pagitan ng mga Hudyong nahikayat, na baon sa kanilang makasaysayang mga tradisyon at ng mga nahikayat na Hentil na nagsisunod sa *Pauline theology* ng pag-aaring ganap (*justification*) sa pamamagitan ng biyaya (*grace*) na walang mga gawa ng Kautusan.

“Bagama't naalaman na ang tao ay hindi inaaring-ganap sa mga gawang ayon sa kautusan, maliban na sa pamamagitan ng pananampalataya kay Jesucristo, tayo rin ay nagsisampalataya kay Cristo Jesus, upang tayo'y ariing-ganap sa pamamagitan ng pananampalataya kay Cristo, at hindi dahil sa mga gawang ayon sa kautusan: sapagka't sa mga gawang ayon sa kautusan ay hindi aaring-ganap ang sinomang laman.” Galacia 2:16

Pangkaraniwan, may mga pangkatang umusbong sa Church, na dumidempensa sa alinmang panig ng kontrobersyang Kautusan/Biyaya (*Law/Grace*). Habang ang isang kampo ay nakipagtalo sa panig ng posisyon ni Pablo, ang mga Hudyong nahikayat ay karaniwang hindi mapalaya ang kanilang mga sarili mula sa mga tradisyon ng kanilang mga ninuno at mga lider-relihiyon, na itinataguyod ang hakang kaligtasan sa pamamagitan ng Kautusan at ang pang-

sariling katuwiran na pinaghirapan sa pamamagitan ng pagtupad sa Kautusan ni Moises. (*Sinaitic Law*)

Ito ngang si Augustine ng Hippo (354-430 AD) ang siyang nagpakilalang muli sa kalakhan ng publikong kaalaman patungkol sa katotohanan na ang Biblia ay pumupuntirya sa nalaglag na kalagayan ng tao, pagkahirang na walang kundisyon at kaligtasan sa biyaya.

Sinimulang isa-ayos ni Augustine ang theolohiyang-Biblikal para tugunan ang katuruan ni Pelagius (360?-420?), na nilisan pang-habangbuhay ang Roma nuong 411 AD at nawala sa talaan ng kasaysayan nung 418. Itinuro ni Pelagius na, kontra sa talaang-Biblikal, na ang pagkalaglag ni Adan ay isang indibidwal na kapariwaraan na walang anumang epekto sa pangkalahatang sangkatauhan. Itinuro niya na ang kamatayan ni Cristo ay pawang halimbawa lamang ng pagkamartir at ang isang tao sa kanyang naturaleseng kalagayan ay may kakayahang gawin ang kanyang pang-sariling personal na kaligtasan sa pamamagitan ng lakas ng kalooban at ng kanyang pasya.

Kaya nga, isinulong ni Augustine ang pagsalungat kay Pelagius sa pamamagitan ng masistemang pagtuturo. Itinuro niya:

- Na ang buong sangkatauhan ay nalaglag kasabay ni Adan.
- Na ang lahat ng tao, ayon sa kalikasan, ay nasira at patay ayon sa espiritu.
- Na ang indibidwal na kalooban ay malayang magkasala, ngunit hindi malayang gumawa ng kabutihan patungo sa Dios.
- Na si Cristo ay naghirap bilang kapalit ng isang partikular na grupo ng tao.
- Na ang Dios ay naghihirang ng sinumang naisin Niya at hindi nagtangi
- Na ang biyaya ng kaligtasan ay mabisang nailagay sa mga nahirang na mga tao sa pamamagitan ng Banal na Espiritu.

Si Augustine ang unang tunay na taga-salin ni Apostol Pablo at napagtagumpayang kamitin ang pagtanggap ng doktrinang ito sa sinaunang Iglesia. Agarang pagkalipas nito, ay namayagpag ang kapangyarihan at kasikatan

ng Simbahang Romano Katoliko. Sa paglipas ng panahon, itinaguyod ng Roma ang pagtitiwala sa pamahiin at paglawig ng pagka-ignorante sa Kasulatan. Ang mga Papa ay nagkamal ng napakalaking kapangyarihang-politikal at eklesiastikal na nang kalaunan ay napasailalim ang kalakhan ng Europa sa kapamahalaan ng Roma. Ang mga moralidad ng pamunuang-Iglesia ay patuloy na yumabong sa kasamaan, habang ang kaparian ay naging lalong bulok, na nauwi sa pagbebenta ng mga indulihensya (*indulgences*): mga kabayaran ginawa upang bawasan ang panandaliang kaparusahan sa kasalanan, maging sa buhay na ito o para sa mga kaluluwang nasa Purgatoryo. Ang Iglesia sa Roma ay nagpasasa sa mga tradisyong nagmula sa mga mahiwagang relihiyon ng matandang Babilonia, na ninais ang tradisyong-eklesiastikal kaysa doktrinang-Kristiano. Ang Kasulatan ay magsidhing naitago mula sa ordinaryong mga tao, na inaakalang masyadong “banal” at mahirap itong basahin ng kahit sino puwera lang sa mga nai-pwesto sa itaas ng kaparian.

Upang maintidihan ang ating pagka-ugat sa Renaissance, dapat nating alalahanin na nuong ikalimang siglo, ang Imperyong Romano ay winasak ng mga barbaro mula sa hilagang Europa – kasama ang kanyang mga institusyong-politikal, mga kaalaman at mga sining. Itong kabuuang pagkawasak ng kulturang-Romano ay nagpasailalim sa Europa sa loob ng sanlibong-taong panahon na minsan ay tinatawag na “*The Dark Ages*”. Ang panahon na iyon ay madilim sapagkat ang liwanag ng pagkatuto, sa kalakhang parte, ay nangawala. Ang pagka-ignorante o kawalan ng kaalaman ay nangibabaw sa lahat ng ibayo. Ang buhay-Espiritual sa karamihan ng mga taga-Europa sa panahong iyon ay napapamahalaan ng dalawang tema: pamahiin at pagpapasaklaw. Nang ang pagkatuto ay halos nadiliman, at ang maaasahang pagtuturo sa Kasulatan at theolohiya ay halos mangawala, nagpasasa ang mga pangkaraniwang tao sa kanilang mga imahinasyon sa hindi mabilang na mga pamahiin. Nakikinita ng isang pangkaraniwang tao ang mundo na napupuno ng mga anghel, dimonyo, at iba pang mahiwagang mga nilalang na kumokontrol sa buhay at nagpapasya ng kapalaran. Dumating ang Iglesia Romano Katoliko para sakupin pareho ang pulitika at kultura ng Europa, at halos ang lahat ng tao ay dependente sa iglesia para sa kaligtasang walang hanggan. Sa ban

dang ito, kinontrol at pinangasiwaan ng simbahan ang pitong sakramento na, kung panghahawakan, ay ang tanging paraan kung saan ang biyayang-nagliligtas mula sa Dios ay maaaring maipagkaloob. Sa isang banda naman, tinaglay ng simbahan ang malawak na kapangyarihan ng pag-eks-kumulga (*excommunication*), na hinarangan ang mga heretiko at mga makasalanan sa biyayang-nagliligtas mula sa mga sakramento, at ang kapangyarihang sumansala kung saan maaaring ilayo ng Papa ang mga sakramento sa isang nasyon o grupo ng tao. Ang makapangyarihang mga instrumentong ito ang nagpahinuhod sa buong populasyon ng Europa na maging dependente sa isang galit na Dios na inihayag ang Kanyang banal na kalooban sa pamamagitan lamang ng simbhang Romano.

Mula sa kapabayaang ito na ang isang Martin Luther (1483-1546), isang mongheng Augustino, ang naguna sa repormang-Aleman ng Iglesia. Si Luther ay isang ganap na *predestinarian*. Sa kanyang sulat na “*Bondage of the Will*”, isinaad niya ng pagkalinaw ang doktrina ng pagtatalaga ng kapalaran (*predestination*).

Si John Calvin (1509-1564) ay nagtayo sa mga pundasyong inilatag ni Martin Luther. Ang mga tagasunod ng mga taong katulad nina John Calvin, Huldrych Zwingli (1484-1531), at John Knox (1513-1572) ay nakilala bilang “the Reformers.” Ang kanilang layunin ay ang pagtanggihan sa dogma at tradisyon ng Roma habang inihahayag at ipinanunumbalik ang doktrinang-Biblikal. Ang Catholic Church, determinadong pigilan itong paglago ng theolohiyang anti-Catholic, ay lumikha ng mga panata na nagbibigay sa kanila ng karapatan na bigtihin o sunugin ng buhay ang kahit sinomang hindi nila makasundo. Sa gayon, ang church ng *Reformation*, ang mga Protestante, na nag-protesta laban sa maling pananampalataya ng Catholic Church, ay palagiang inilagay sa panganib ang buhay at katawan nang sa gayo’y maihayag ang kanilang pinaniniwalaan.

† “ARMINIANISM”

Si Jacob (o John) Arminius (1560-1609) ay isang estudyante ng kahalili ni John Calvin, si Theodore Beza, na nagturo sa University of Geneva sa Swizerland. Nuong 1588, nabasa ni Arminius ang mga nailathala ng *Pelagian theologian* na si Dorch Coornhert (1522-1591) at nakita niya na ang argumento ay mas malakas kaysa sa kanyang sariling paniniwala. Naging tagasunod siya sa mga doktrina nang biyayang-unibersal at nang kalayaan ng kalooban. (*universal grace and freedom of the will*)

Dumulog si Arminius sa gobyerno ng Holland na magsagawa ng isang *synod*, o kapulungan ng mga iglesia, para maitatag ang opisyal na posisyon ng Church patungkol sa doktrina. Mayroon siyang dalawang pangunahing pagtutol laban sa malawakang pagkalat ng panig-Augustinian/Calvinismo:

1. Ang paghirang (*election*) ba nang Dios patungong kaligtasan ay kundisyunal ba o hindi kundisyunal? Samakatuwid baga’y, humirang ba ang Dios ng mga tao ayon sa makapangyarihan Niyang kalooban? O mayroon bang mabuti at nakaka-akit na kalikasan ang tao---tulad ng confession o katapatan---na magoobliga sa Dios para piliin ang taong iyon?
2. Ang biyaya (*grace*) ba ng Dios ay mapahihindian o hindi mapahihindian? Samakatuwid baga’y, kung ang Dios ay hihirang ng isang tao na may intensyon upang siya ay iligtas, maaari bang hindian ng taong iyon ang Dios kung gugustuhin nila? O, sila ba’y payak na ukol para sa langit anupaman ang kanilang personal na kalooban at nais?

Nuong Nobyembre 13, 1618, isang nasyonal na Synod ang ginanap sa Dort, Holland. Nasa mga lumahok ang mga kinatawan nang halos lahat ng *Reformed Churches* ng Europa, kasama ang Church ng Inglatera. Tumagal ang pagpupulong hanggang Mayo 9, 1619. Ang panig ng Arminianismo ay nakipagtalo para sa kanilang pinanghahawakan na limang puntos bilang basehan ng doktrinang-Biblikal:

1. Ang Dios ay humihirang o tinatanggihan ang tao ayon sa nakikinitang pananampalataya o hindi paniniwala. Samakatuwid baga’y, ang Dios sa Kanyang walang katapusang karunungan ay tumitingin sa mahabang teleskopyo ng kasaysayan ng tao at

nakikita “*in advance*” kung sino ang maniniwala at kung sino ang hindi. Ang Dios ay “pumipili” o itinatakwil sila ayon sa kaalamang iyon.

2. Si Kristo ay namatay para sa lahat ng tao at sa bawat isang tao, bagamang tanging ang mga nananampalataya ang naliligtas.
3. Sobra ang kabulukan ng tao na kinakailangan ang makalangit na biyaya – na humahantong sa pananampalataya.
4. Datapuwa’t ang indibidwal ay maaaring tanggihan ang biyayang ito.
5. Maaaring mawalan ng pananampalataya ang mga tunay na napagbagong mga naniniwala at sa ganitong paraan ay napaparam ang kanilang kaligtasan.

Ikinumpara ng kapulungan sa Dort ang mga doktrina ng *Arminian* sa malinaw na salita ng Kasulatan (Biblia) ngunit hindi nila napagkasundo ang mga ito. Bilang resulta, pangkalahatang itinakwil nila ang doktrinang *Arminian*. Sapagka’t ipinapanguna ng mga ito ang kataasan nang kalooban ng tao (*man’s will*) sa ibabaw ng kapamahalaan ng Dios, ang mga theoryang ito ay umaapila sa pagnanasa ng tao na pamahalaan ang kanyang sariling kapalaran, at ang mga ito’y patuloy na itinuturo sa mga churches sa buong ligid ng daigdig. Sa paglipas ng mga panahon, ang aral ng *Arminian* ay napagkilala sa pamamagitan ng lumalagong kaibahan nito sa sinauna at makasaysayang paniniwala ni Apostol Pablo. Halimbawa, narito ang ilan sa mga teolohikal na patakaran na kasalukuyang pinang-hahawakan ng mga churches na nagpakasal sa doktrinang *Arminian*:

- Ang kasalanan ay napangyayari dahil sa mga gawa ng kalooban, kumpara sa pagiging kaparte nito nang ating natural na kalikasan.
- Ang polusyon ay namana mula sa pagkalaglag ni Adan, ngunit ang kanyang sala ay hindi ipinataw sa kahit sinoman sa kanyang lahi.
- Ang kabulukan ng tao bilang resulta ng pagkalaglag ay hindi dapat isipin na para sa pangkalahatan.
- Hindi naiwala ng tao ang kapangyarihan ng sariling-pasya (*self-determination*) o ang kakayahang ibaling ang kanyang kalooban patungo sa mabubuting plano.
- Ang pagtutubos ni Cristo ay sinadyang pantay para sa lahat ng tao at para sa kada tao, at ginagawa lamang nitong posible ang kaligtasan. Ang kaligtasan ay nagiging mabisa lamang kung tatanggapin ito ng nanunumbalik na mananampalataya.

- Ang pagsisisi at pananampalataya ay nauuna bago ang muling kapanganakan. (*regeneration*)
- Ang kalooban ng tao (*human will*) ang isa sa mga sanhi ng pagkapanaganak-na-muli. (*regeneration*)
- Ang pananampalataya ay isang mabuting gawa ng tao at isang batayan ng pagtanggap sa Dios.
- Ang personal na katuwiran ni Cristo ay hindi ipinapataw sa mga naniniwala.
- May posibilidad na ang mananampalataya ay maaaring makatamo sa buhay na ito ng katayuan kung saan makawawangis niya ang makalangit na kalooban nang sa gayo’y matawag siyang “perpekto”.
- Ang pag-ibig ang pinakamataas na kalikasan ng Dios, ang pinakatoong halimuyak ng Kanyang persona.
- Ang tao ay hindi gaanong binulok ng kasalanan na dumating na sa punto na hindi na niya kayang paniwalaan ang Mabuting Balita kapag ito ay ipinakilala sa kanya, ni hindi rin naman siya ganong kalubos na kontrol ng Dios na dumating na sa puntong hindi na niya kayang itakwil ang Mabuting Balita.
- Nakasalalay sa mananampalataya na ingatan ang kanyang sarili sa ilalim nang kalagayan ng biyaya sa pamamagitan ng pag-alalay sa sariling pananampalataya. Sila na mga nagkukulang sa puntong ito ay naitatakwil dahil sa resulta ng kanilang pangsariling kawalan nang lakas ng kalooban.

† ANG “MGA DOKTRINA NG BIYAYA”

Bilang resulta nang pasya na ang limang puntos ng Arminianism ay sa kabuuang hindi maka-Biblia, isinulong ng kapulungan ang isang sistema ng teolohiya na mula noo’y nakilala sa katawagang “Ang Limang Puntos ng Calvinism”. Ang sistemang ito ay itinayo na naka-pundasyon sa Paghahari (*Sovereignty*) ng Dios sa lahat ng mga bagay. Ito ang mga matibay na doktrina ng kaligtasan na itinuro ni Pablo na ibinigay sa atin galing sa Kasulatan. Ngayong marahil ay isang magandang tiempo kung saan maaaring salaysayin ang ilang mga partikular. Samantalang ang mga doktrinang iniharap sa pag-aaral na ito ay kilala sa palayaw na “*Calvinism*”, hindi ako mahigpit na Calvinist. Hindi ko sinasamba si John Calvin. Sa katotohanan, maraming pinaniwalaan si Calvin na hindi ko pinaniwalaan.

Halimbawa, pinaniwalaan niya na maaari nating mapangyari ang kahariang-milenyo kung sapat ang makatuwirang pamumuhay. Hindi ako ayon. Ipinalalaban ko na itinuturo ng Biblia na ang Dios ay may mga “takdang oras” at ang daloy nang kasaysayan ng tao ay darating sa hangganan nito sa ganap na sandaling itinakda ng Dios magmula pa noong pundasyon ng daigdig.

Pinanghahawakan ni John Calvin ang Sabbath. Ako hindi. Maliwanag na itinuturo ni Pablo na ang pagpapahinga sa natapos na gawa ni Cristo ang katuparan ng tipo at anino ng mga Sabbath ng Lumang Tipan. (Colosas 2:16-17)

Si John Calvin ay isang “*sacrilist*” na naniwala sa paggamit ng kapanangyarihan ng pamahalaan para sugpuin ang paghihimagsik ng mga Anabaptist laban sa lumalakas na mga layong-Constantinian/Catholic sa loob ng Reformed Church, kahit na mauwi sa pagsunog sa mga “heretiko.”

Kahit na ang mga matigas na tagapag-tanggol nang theolohiya ng Reformation ay sumasang-ayon na ang Calvinism ay nagbago at lumago sa paglipas ng mga taon, na iniwanan na nito sa likuran ang ilan sa mga naunang kamalian. Iyon na nga kung bakit ang paniniwalang “always reforming” ay patuloy na nagssalintang tunay sa ating mga tainga.

Ang tao ay saklaw ng pagkakamali; kahit ang pinakamatalino sa mga tao. Ito ang dahilan kung bakit tayo sumusunod kay Cristo – hindi sa tao. Gayunpaman, binigyan ng Dios ang ilan sa mga tao ng kahanga-hangang kaisipan patungkol sa Kanyang Salita at ang karunungan ilagay sa kaayusan ang isang theolohiya upang sa gayo’y mas malinaw nating mabatid at makakatulong sa ating maintindihan ang Kasulatan habang binabasa natin ito. Gayon nga, habang si John Calvin at ako ay naghihiwalay ng pagsasama paminsan-minsan, ang sistema ng doktrina na yumabong mula sa Pagpupulong sa Dort ay nananatiling magaling at may kabuluhan.

Sa paglipas ng panahon, ang mga doktrinang ito ay naparito at nakilala bilang mga Doktrina ng Biyaya (*Doctrines of Grace*), binibigyan ng pagkakaiba mula kay John Calvin, ang tao, at ipinapatong ang diin kung saan ito nauukol – sa Dios, sa Kanya mismo. Ilang mga tao ang nais na maalala ang limang puntos sa pamamagitan ng pag-gamit ng acronym, gamit ang salitang *TULIP*:

- T . . . . Total Depravity o Total Inability (*Pangkalahatang Kasiraan*)
- U . . . . Unconditional Election (*Walang Kundisyong Pagkahirang*)
- L . . . . Limited Atonement (*Limitadong Pagtutubos*)
- I . . . . Irresistible Grace (*Hindi Malabanang Biyaya*)
- P . . . . Perseverance of the Saints (*Pagtitiyaga ng mga Banal*)

Ang mga doktrinang ito ay naisalarawan din naman sa isang acronym gamit ang salitang *GRACE*:

- G . . . . Gracious Election (*Mabiyayang Pagkahirang*)
- R . . . . Ruined Sinners (*Nasirang mga Makasalanan*)
- A . . . . Accomplished Redemption (*Natapos na Pagtubos*)
- C . . . . Compelling Love (*Nagpupumilit na Pag-ibig*)
- E . . . . Everlasting Love (*Walang Hanggang Pag-ibig*)

Narito pa ang isang presentasyon nang limang doktrinang ito, mariing ipinapakita ang pagkakasunod-sunod ng *Grace at Salvation*:

- Ang Pangangailangan ng Biyaya . . Pangalahatang Kasiraan. . . . .Kaligtasan ay Kinailangan
- Ang Bukal ng Biyaya . . . . .Walang Kundisyong Pagkahirang. .Kaligtasan ay Pinlano
- Ang Paglalaan ng Biyaya . . . . .Partikular na Pagtutubos. . . . . Kaligtasan ay Binili
- Ang Paghahayag ng Biyaya . . . . .Mabisang Pagkakatawag. . . . .Kaligtasan ay Inilagay
- Ang Pagtatagumpay ng Biyaya . . . . .Pagtitiyaga ng mga Banal. . . . . Kaligtasan ay Nilubos

† ANG MGA PAGKAKAIBA

Ngayon, halos lahat ng church na nagsasabit ng pangalang “Christian” sa itaas ng kanilang pintuan ay sasang-ayon na ang tao ay mga makasalanan. Ang debate ay sumesentro sa kalalaan ng kasalanan sa tao at ang lawak ng kasiraan na nangyari bilang resulta ng pagkalaglag. Sa gayon, ang unang tanong ay:

Ang mga tao ba ay simpleng bumaba ang kabutihan kumpara sa dati?

o

Ang mga tao ba ay lubos na nasira dahil sa paghihimagsik ni Adan?

Dati, ang Biblia ay nagsasalita palagi sa pagpili ng Dios nang ilang mga tao para sa ilang mga tungkulin at partikular na mga kalaparan. Sa gayon, ang ikalawang tanong ay:

Pumipili ba ang Dios ayon sa pinaghirapang kabutihan?

o

Pumipili ba ang Dios ayon sa Kanyang pang-sariling layunin at mabuting kasayahan?

Dati, ang lahat ng Christian churches ay sang-ayon na si Cristo ay namatay sa krus bagaman Siya sa Kanyang persona ay walang kasalanan.

Gayon nga, Siya ay namatay bilang kapalit para sa iba. Ang debate ay nagmumula sa kung sino ba ang mga nagsitanggap ng pagtutubos na ito. Ang ikatlong katanungan ay:

Si Cristo ba ay namatay para sa kada tao at para sa lahat ng mga tao na nangabuhay?

o

Si Cristo ba ay namatay para lamang sa mga nahirang (*elect*) na mga tao na may kapamahalaang pinili ng Dios para bigyan ng buhay na walang hanggan?

Ang Biblia ay puno din ng mga pagtukoy sa pangangailangan ng tao sa Banal na Espiritu upang maligtas. Sa gayon, ang ika-apat na katanungan ay:

Ang tao ba ay may kakayanang labanan ang pagtawag ng Banal na Espiritu?

o

Minsang pinili ng Dios ang isang nasirang makasalanan at namatay si Cristo para sa kanya, kinakailangan bang sumuko ng lalaki o babaeng iyon sa tawag ng Dios nang sa gayo'y siya'y maligtas?

Kahulihan, yamang ang isang tao ay maaaring maligtas saan mang punto ng kanyang buhay dito sa daigdig ngunit manatiling nandito pa rin sa marami pang mga taon, ang ikalimang katanungan ay:

Maaari ba ang isang tao ay mahirang, tinubos na, at tinanggap ang pagtawag ng Dios at pagkatapos nito ay mawala ang kanilang kaligtasan, sa kadahilanang masakap na pinili nila ito o dahil sa kanilang ignoranteng pagpapabaya?

O

Ang kasiguraduhan ba nang paghirang, ang kakumpletuhan nang pagtubos, ang katunayan nang pagtawag, at ang paglalagay ng Espiritu ay maaasahan na dadalhin, sa pamamagitan nang kapangyarihan ng Dios, ang naligtas na mga tao hanggang sa kanilang naihanda nang kapalaran sa Langit?

Ito ang mga katanungan na aming hinahanapan ng kasagutan sa pag-aaral na ito nang mga Doktrina ng Biyaya. At kapag dumating ka na sa pagkakaintindi nito, makikita mong ang mga ito'y babad sa buong Kasulatan. Hindi sila nakatago sa mga hiwalay na sitas na kinakailangan pang hilahin "out-of-context" at "bigyan ng sariling paliwanag" para ito'y mapatotohanan. Sila ang pinaka "puso" ng Kasulatan.

UNANG KABANATA
PANGKALAHATANG KASIRAAN

Tulad ng ibang paksa kailangan nating magsimula sa pasimula at magumpisa sa umpisa. Ang Kabuuang Kasiraan (*Total Depravity*) ay nangangahulugang ang bawa't bahagi ng kalikasan ng tao, ang kabuuan at ang pangkalahatang pagkatao, ay bulok at walang kakayanang gumawa nang anumang kabutihan na makapag-papasaya sa Dios. Sa simpleng pangungusap, ang unang doktrinang ito ay nagsasabing, “Ang tao ay makasalanang.”

Mas ninanais nang ilang mga theologian ang katagang Pangkalahatang Kawalan ng Kakayanan (*Total Inability*) para mariinan ang punto na ang mga tao sa kabuuan ay walang kakayanang tulungan ang kanilang mga sarili, kahit na hindi sila gaanong kasama gustuhin man nila, na parang nais ipakahulugan ng pangungusap na Pangkalahatang Kasiraan. Ngunit, ito ay isang payak na pagpili lamang. Ang katotohanan ng paksa na ito, ayon sa Biblia, na ang mga tao ay nasa isang desperadong kundisyon.

Lahat nang ito ay nagsimula sa Halamanan ng Eden. Pagkatapos nang pagsalangsang nina Adan at Eba, ang kalikasan nang tao ay nagbago mula sa pagiging “ayon sa larawan at wangis ng Dios” tungo sa larawan ng kanilang amang si Adan; binulok at makasalanang. Ang pagbabagong yaon ng karakter at kalikasan ay naipasa pababa sa lahat ng saling-lahi ni Adan.

Kaya, kung paano na sa pamamagitan ng isang tao ay pumasok ang kasalanan sa sanglibutan, at ang kamataya'y sa pamamagitan ng kasalanan; at sa ganito'y ang kamatayan ay naranasan ng lahat ng mga tao, sapagka't ang lahat ay nangagkasala: (Roma 5:12)

Ang bagong katayuan na ito ay hindi isang simpleng kamalian na nagkataon lamang, ngunit isang lubos na pagbabago ng kaibuturang sangkap ng sangkatauhan.

At nakita ng Panginoon na mabigat ang kasamaan ng tao sa lupa, at ang buong haka ng mga pagiisip ng kaniyang puso ay pawang masama lamang na parati. (Genesis 6:5)

Pansinin na kahit sa kalagitnaan nang pinakamaagang lahi ni Adan, ang kanilang kasamaan ay napakalaki at ang lahat ng haka ng kanilang kaisipan at ang kada nasa ng kanilang puso ay kasamaan lamang – wala nang iba. At ito’y kasamaang tuloy-tuloy! Ni walang maikling mga sandali nang kabutihan ang pumasok. Ito ang paraan kung saan tinitingnan ng Dios ang tao alinsunod sa kanilang pang-sariling kalikasan.

Ngayon, ayon kay Pablo, minsang ang makasalanang kalikasan ay pumasok sa sangkatauhan, ang bawat isa at ang lahat ng tao ay ipapanganak sa ganitong katayuan. Tayo ay mga nangalaglag na mga nilalang. Ngunit nilalabanan ng tao ang ganitong konsepto. Kaya may mga katanungang lumalabas. Saang punto kaya na ang tao ay nagiging ganitong masamang makasalanan? Siya ba ay ipinanganak sa ganitong paraan o natututunan ba niya ito? Ang mga sanggol ba ay ipinanganak na inosente at umaabot ba sila sa “edad kung saan sila’y mananagot” (*age of accountability*) kung saan kinakailangan nilang panghawakan ang responsibilidad para sa kanilang mga gawa.

At sinamyong Panginoon ang masarap na amoy; at nagsabi ang Panginoon sa sarili, Hindi ko na muling susumpain ang lupa, dahil sa tao, sapagka’t ang haka ng puso ng tao ay masama mula sa kaniyang pagkabata; ni hindi ko na muling lilipulin pa ang lahat na nabubuhay na gaya ng aking ginawa. (Genesis 8:21)

Narito, ako’y inanyuan sa kasamaan; at sa kasalanan ay ipinaglihi ako ng aking ina. (Awit 51:5)

Ang masama ay naliligaw mula sa bahay-bata: sila’y naliligaw pagkapanganak sa kanila, na nagsasalita ng mga kasinungalingan. (Awit 58:3)

Ang pagkaligaw na ito sa Dios ay nagsisimula sa sinapupunan. Ang mga kasalanan ng mga magulang ay ipinasa sa mga anak sa pamamagitan ng dugo ng mga magulang. Ang mga anak ay may sala at lumalabas mula sa sinapupunan na

nagsasalita ng mga kasinungalingan, na nagpapatunay ng kanilang pagiging maka-salanan.

Ito'y isang kasamaan sa lahat na nalikha sa ilalim ng araw, na may isang pangyayari sa lahat: oo, gayon din, ang puso ng mga anak ng mga tao ay puspos ng kasamaan, at kaululan ang nasa kanilang puso habang sila'y nangabubuhay, at pagkatapos niyaon ay napatungo sa pagkamatay. (Eklestastes 9:3)

Ang puso ay magdaraya ng higit kay sa lahat na bagay, at totoong masama: sinong makaaalam? (Jeremias 17:9)

Ang kasalanan ay nananahan sa pinaka-kaibuturan ng ating mga personalidad at karakter. Ang kasalanan ay hindi nagsisimula sa isang panglabas na kilos, tulad ng kalasingan, kalibugan, pagpatay o anumang katulad. Ang kasalanan ay nagsisimula sa ating mga puso at ang mga gawaing yaon ay mga simpleng paghahayag ng paghihimagsik na kasalukuyang naninirahan sa kalooban.

Ang mapanirang kalikasang ito ay hindi lamang kinokontrol ang tao para umayaw sa paggawa ng kabutihan, ito ay kumokontrol upang siya'y lubos na mawalan ng kakayanang gumawa ng kahit anumang maaaring ikonsidera na kalugod-lugod sa paningin ng Dios. Iyan ang kalawakan ng kanyang kasiraan. Hindi lamang siya nasisiyahan sa kanyang paghihimagsik, siya ay walang kakayanang gumawa ng kahit anumang para sa kanyang sariling kapakanan upang maging kalugod-lugod o kaakit-akit sa Dios.

Ngayon, may isang importanteng teolohikal na patunay na napapaloob sa katotohanang ito. Kung tunay ngang ang mga tao ay nag-aangkin ng pangunahing kawalan ng kakayanan para gumawa ng kabutihan o para bigyang kaluguran ang Dios, kung gayon, ang makabagong mga tradisyon na kontra dito ay walang saysay, walang kwenta, hindi tumpak at malinaw na hindi ayon sa Kasulatan upang sabihin sa ganitong mga sagad sa pagkasirang mga tao na “maniwala at magkaroon ng pananampalataya,” o “gumawa ng desisyon para kay Cristo.” Ang makalamang mga nilalang ay walang kakayanang magkaroon ng pananampalataya o mag-isip ng sadyang mabubuting mga bagay. Ang kanilang mga puso at mga kaisipan ay “pawang masama na lamang parati.” Kung gayon, papaano

silang biglaan na lamang magdedesisyon para piliin ang buhay na walang hanggan at magkaroon ng pananampalataya sa Dios?

Makapagbabago бага ang Etiope ng kaniyang balat, o ang leopardo ng kaniyang batik? kung magkagayo'y mangakagagawa naman kayo ng mabuti, na mga bihasang gumawa ng masama. (Jeremias 13:23)

Ang malinaw na kasagutan ay – “Hindi, ang Etiope at ang leopardo ay walang kapangyarihan para baguhin ang kanilang mga sarili. Sila ay produkto ng kanilang mga kalikasan. Sila ay ipinanganak sa ganoong paraan at sila’y walang desisyon.” Gayon din naman, ang taong ipinanganak sa isang masamang katayuan at kasiraan ay walang kapangyarihang gumawa nang laban sa kanyang sariling kalikasan at gumawa ng anoman – kahit anumang bagay – na mabuti.

Tinutunghan ng Panginoon ang mga anak ng mga tao mula sa langit, upang tingnan, kung may sinomang nakakaunawa, na hinhahanap ng Dios. Silang lahat ay nagsihiwalay; sila'y magkakasama na naging kahalayhalay; walang gumagawa ng mabuti, wala, wala kahit isa. (Awit 14:2-3)

Gaya ng nasusulat, Walang matuwid, wala, wala kahit isa; Walang nakatatalastas, Walang humahanap sa Dios; Silang lahat ay nagsilihis, magkakasamang nawalan ng kasaysayan; Walang gumagawa ng mabuti, wala, wala kahit isa. (Roma 3:10-12)

Tayong lahat na gaya ng mga tupa ay naligaw; tayo ay tumungo bawa't isa sa kaniyang sariling daan... (Isaias 53:6)

May daan na tila matuwid sa isang tao, nguni't ang dulo niyaon ay mga daan ng kamatayan. (Kawikaan 14:12)

Napakalinaw, ang tingin ng Dios sa tao – sa lahat ng mga tao – ay pawang masasama at nangasirang mga nilalang. At mababasa nating pareho sa Luma at Bagong Tipan na walang kahit isang tao na kaylan man ay piniling hanapin ang Dios o sumunod man sa Kanya. Walang sinuman ang naka-iintindi ng mga bagay-

espiritual at wala man lang kahit isa na kapaki-pakinabang sa mga bagay na espirtual.

“Wala, wala kahit isa.”

† LUBOS NA KAWALAN NANG KAKAYANAN

Si Jesus ay nagsalita patungkol sa mga taong hindi makakayanang sumunod sa Kanya. Inihayag Niya na hindi lamang nila susundin ang natural nilang inklinasyon upang mag-rebelde at hindi makaunawa, pero sila’y wala talagang kakayanang gumawa! Nagsalita Siya patungkol sa kanila na mayroong mga mata, ngunit hindi naman sila makakita. Nagsalita Siya patungkol sa kanila na mayroong mga tainga ngunit hindi naman sila makarinig. Sinabi Niya na ang sanhi kung bakit hindi sila lalapit sa Kanya ay sa kadahilanang hindi sila makalapit sa Kanya!

“Bakit hindi ninyo napaguunawa ang aking pananalita? sapagka’t hindi ninyo mangyayaring dinggin ang aking salita.” (Juan 8:43)

“Walang taong makalalapit sa akin, maliban nang ang Amang nag-sugo sa akin ang sa kaniya’y magdala sa akin; at siya’y aking ibabangon sa huling araw.” (Juan 6:44)

“Hindi maaari na ang mabuting punong kahoy ay magbunga ng masama, at ang masamang punong kahoy ay magbunga ng mabuti.” (Mateo 7:18)

“Hahanapin ninyo ako, at hindi ako masusumpungan: at kung saan ako naroroon, ay hindi kayo makaparoroon.” (Juan 7:34)

Sumagot si Jesus at sa kaniya’y sinabi, “Katotohanan, katotohanang sinasabi ko sa iyo, Maliban na ang tao’y ipanganak na muli, ay hindi siya makakakita ng kaharian ng Dios.” (Juan 3:3)

Masdan kung gaanong kariin ang mga pangungusap ni Jesus. Hindi Niya sinabi na ang mga tao ang responsable para tunguhan Siya at pagkatapos ay mag-desisyon para sa kanilang mga sarili. Hindi Niya binuksan ang pagkakataon na makapili o mag-desisyon. Inihayag Niya ng maliwanag na ang sangkatauhan ay ririsponde batay sa kanilang lubos na kawalan ng kakayahan.

Pagkatapos rin naman, si Pablo, ang dakilang tigapagpaliwanag ng Lumang Tipan, ay ipinaloob ang temang ito sa kanyang mga sulat:

“Sapagka't ang kaisipan ng laman ay pakikipagalit laban sa Dios; sapagka't hindi napasasaklaw sa kautusan ng Dios, ni hindi nga maaari.” (Roma 8:7)

“At ang nangasa laman ay hindi makalulugod sa Dios.” (Roma 8:8)

Ito ang sentro ng buong diskusyon. Sinasabi sa atin ng Biblia na ang mga tao ay hindi simpleng nalamog lamang nang pagkalaglag ni Adan; sila'y hindi nakatanggap ng simpleng sugat lamang na pagdaka'y gagaling. Inihayag ng Dios kay Adan na nang araw na kinain niya ang bunga ng punong kahoy ng pagkakilala ng mabuti at masama na siya ay mamamatay!

At iniutos ng Panginoong Dios sa lalake, na sinabi, Sa lahat ng punong kahoy sa halamanan ay makakakain ka na may kalayaan: Datapuwa't sa kahoy ng pagkakilala ng mabuti at masama ay huwag kang kakain; sapagka't sa araw na ikaw ay kumain niyaon ay walang pagsalang mamamatay ka. (Genesis 2:16-17)

Ngunit, nabuhay si Adan ng daan-daang taon pagkatapos ng nakamamatay niyang desisyon. Nagkamali ba ang Dios? Hindi, si Adan ay namatay sa espiritu nuong sandaling iyon. Hindi lamang siya nalamog sa espiritu; siya'y namatay sa kasalanan. Saka siya nagsimulang mamatay nang pisikal ayon sa resulta ng pagkabulok niya sa espiritu.

Ating tunguhan nang mas malapit ang mga pangyayari na nagdala sa ating kasalukuyang katayuan ng lubusang pagkasira. Si Adan at ang kanyang asawa ang mga solong namalagi sa maluwalhating halamanang ibinigay sa kanila ng Dios upang pamahalaanan. Simula't-simula pa, mayroon na silang isa lamang pagbabawal na laban sa kanilang kalayaan ng pagpapasya. Bago ang pagkalaglag,

si Adan at Eba ang mayroong “pinaka-malayang” mga kalooban sa kahit sino-mang nangabuhay. Ang kanilang mga pagpipilian ay lubusang walang gumagam-bala, sa kabukuran ng nag-iisang, bukod-tanging patakarang iyon. Ngunit, ang ahas, si Satanas, ay pumasok sa Eden at nilapitan ang babae na may intensyong mapangyari ng babae na gumawa nang laban sa patakaran ng Dios.

“Ang ahas nga ay lalong tuso kay sa alin man sa mga hayop sa parang na nilikha ng Panginoong Dios. At sinabi niya sa babae, Tunay bang sinabi ng Dios, Huwag kayong kakain sa alin mang punong kahoy sa halamanan? At sinabi ng babae sa ahas, Sa bunga ng mga punong kahoy sa halamanan ay makakakain kami: Data-puwa't sa bunga ng punong kahoy na nasa gitna ng halamanan ay sinabi ng Dios, Huwag kayong kakain niyaon, ni huwag ninyong hihipuin, baka kayo'y mamatay. At sinabi ng ahas sa babae, Tunay na hindi kayo mamamatay: Sapagka't talastas ng Dios na sa araw na kayo'y kumain niyaon ay madidilat nga ang inyong mga mata, at kayo'y magiging parang Dios, na nakakakilala ng mabuti at masama.” (Genesis 3:1-5)

Bagamang nalalaman ni Eba ang kautusan ng Dios na huwag hawakan o kainin ang nanggaling sa punong kahoy, siya ay nahikayat na ang pagkain nang bunga niyaon ay gagawin siyang “tulad ng Dios” kung saan makapag-dedesisyon siya para sa kanyang sarili kung ano ang mabuti at kung ano ang masama. Sa maikling sabi, si Eba ay gagawa ng sarili niyang pasya at lilikha ng sarili niyang mga patakaran patungkol sa kanyang buhay at sa kanyang katayuang eternal. Si Eba kung gayon ang magiging unang tao na totohanang makagagawa ng “kalayaan ng kalooban / pagpapasya” bagaman sa malinaw na panuntunan ng salita ng Dios.

Ang konsepto ng pagpapasya at ng “kalayaan ng kalooban” ay tumatayo bilang pangunahin sa karamihan ng katuruang *Arminian*. Ang napapa-ilalim na akala ng gayong katuruan ay kung simpleng nalalaman lamang ng tao ang pagka-kaiba sa pagitan ng mabuti at masama, natural na mas pipiliin nila ang mabuti at iiwasan ang masama. Ngunit ano ang naging dulot ng desisyon ni Eba? Siya ba,

sa katunayan, ay naging katulad ng Dios? Ang kanya bang katayuang-espiritual ay pinag-buti ng kanyang bagong-sumpong na kaalaman?

“At nang makita ng babae, na ang bunga ng punong kahoy ay mabuting kanin, at nakalulugod sa mga mata, at kahoy na mananasa upang magpapantas sa tao, ay pumitas siya ng bunga niyaon at kinain; at binigyan din niya ang kaniyang asawang kasama niya, at ito'y kumain. At nadilat kapuwa ang kanilang mga mata, at kanilang nakilalang sila'y mga hubad; at sila'y tumahi ng mga dahon ng puno ng igos, at kanilang ginawang panapi. At narinig nila ang tinig ng Panginoong Dios na lumalakad sa halamanan sa kulimlim ng araw: at nagtago ang lalake at ang kaniyang asawa sa harapan ng Panginoong Dios sa pagitan ng mga punong kahoy sa halamanan. At tinawag ng Panginoong Dios ang lalake at sa kaniya'y sinabi, Saan ka naroon? At sinabi niya, Narinig ko ang iyong tinig sa halamanan, at ako'y natakot, sapagka't ako'y hubad; at ako'y nagtago.” (Genesis 3:6-10)

Ang pagsalangsang nina Adan at Eba ay nagbunga ng kahihyan at pagkatakot. Ang kakayanang mag-isip para sa kanilang mga sarili at gumawa ayon sa sarili nilang pasiya ang nagtulak sa kanila papalayo sa Dios, hindi ang mapalapit sa Kanya.

Ngayon, ayon kay Apostol Juan, ang kasalanan ay kinasihan sa pamamagitan nitong tatlong makasanlibutang sanghi: ang masamang pita ng laman; ang masamang pita ng mga mata; at ang kapalaluan sa buhay.

“Sapagka't ang lahat na nangasa sanglibutan, ang masamang pita ng laman at ang masamang pita ng mga mata at ang kapalaluan sa buhay, ay hindi mula sa Ama, kundi sa sanglibutan.” (1 Juan 2:16)

Nakita ni Eba na ang bunga ay mabuti para kanin (ang masamang pita ng laman), ito ay kaaya-aya sa mga mata (ang masamang pita ng mga mata) at ito'y hinangad para gawing matalino ang isang tao (ang kapalaluan sa buhay).

Ngunit, ang naging dulot ay hindi na siya at si Adan ay naging katulad ng Dios sa kahit anumang paraan. Lamang ang kabaligtaran ang napangyari. Ang

unang bagay nilang napagtanto ay ang sila'y hubad at sila'y nagtiis sa kahubaran. Sila ay nalantad bilang mga makasalanan, mga rebeldeng laban sa kautusan ng Dios, at sinubukan nilang pagtakpan ang kanilang pagkakasala at magkubli. At, bilang karagdagan pa sa kanilang kahihyan, kesa na maging kapantay at kaparis ng Dios, na makihati sa Kanyang kapangyarihan, sila'y nangalaglag mula sa Kanyang mabuting mga biyaya at pinarusahan Niyang may binbin ng lahat ng kapangyarihan.

Sila'y pawang walang pananggalang laban sa Kanyang paghatol. Isinumpa ng Dios ang kada isa sa kanila, kasama ang ahas, at sila'y pawang walang kakayanang tumindig laban sa kautusan ng Dios na Kataastaasan. Kaysa maging parang Dios sa kanilang sariling-kalooban, sila'y naging isinumpang mga makasalanan, mga alipin ng kanilang kahihyan, at nabihag sa kanilang paghihimagsik. Sila ay pinalayas sa Eden at ang sangkatauhan ay naputol mula sa punong kahoy ng pagkakilala ng mabuti at masama at sa punong kahoy ng Buhay.

Si Adan ay itinuturing sa loob ng theolohiya bilang “pinunong- sentral” ng buong sangkatauhan. Ang pakahulugan nito ay pinang-hahawakan ng Dios ang kada tao na nagkasala sa kalapastanganan ni Adan. Tayong lahat ay ipinanganak sa saling-dugo ni Adan at lahat tayo ay pawang saling-lahi niya. Dahil dito, tayong lahat ay ang nangalaglag na mga anak ng mga naunang rebelde. Ang kanilang pagkalaglag, at ang pagkasirang nangyari sa kalikasang-espiritual, ay naipataw sa kada isa sa atin. Hindi tayo ipinanganak na *spiritually neutral*. Tayo ay ipinanganak na mga rebelde laban sa kautusan ng Dios, at katulad nang ating mga magulang, tayo ay walang kakayanang iwaksi ang hatol ng Makapangyarihan sa lahat.

† ANG ATING KALIKASAN

Upang lalong maipunto ang ating katayuang sakdal ng kahinaan, sinulatan ni Pablo ang iglesia sa Efeso at mariing inihayag ang ating nalaglag na kalikasan:

“At kayo'y binuhay niya, nang kayo'y mga patay dahil sa inyong mga pagsalangsang at mga kasalanan, Na inyong nilakaran noong una ayon sa lakad ng sanglibutang ito, ayon sa pangulo ng mga kapangyarihan ng hangin, ng espiritu na ngayon ay gumagawa sa

mga anak ng pagsuway; Sa gitna ng mga yaon, tayo rin naman, ng ibang panahon ay nangabubuhay sa mga kahalayan ng ating laman, na ating ginagawa ang mga pita ng laman at ng pagiisip, at tayo noo'y katutubong mga anak ng kagalitan, gaya naman ng mga iba.” (Efeso 2:1-3)

Bagamang sa katotohanan na sa mga talatang ito ay pinamamanhikan ni Pablo ang mga mananampalatayang “nagsipasok mula sa kamatayan patungong kabuhayan,” pansinin ang kanyang pakahulugan sa mga taong nasa kanilang natural na katayuan:

- Patay dahil sa mga pagsalangsang at mga kasalanan
- Naglalakad ayon kay Satanas, ang pangulo ng mga kapan- gyarihan ng hangin, mga naging anak ng pagsuway.
- At tayong lahat ay nagpupumilit na gawin ang mga kahalayan at ang mga pita ng ating laman sapagka't tayo'y katutubong mga anak ng kagalitan.

Ang mga tao'y ipinanganak na patay sa mga pagsalangsang at mga kasalanan. Hindi nasugatan. Hindi gumigiray-giray. Hindi ginagawa ang pinakama- husay na kaya nilang gawin – pawang bato, malamig at patay. Ang isang patay na tao ay lubusang walang kakayanang tulungan ang kanyang sarili. Tingnan si Lazaro. Kaya ba niyang tulungan ang kanyang sarili para bumangon sa kanyang libingan? O, may kakayanan ba ang lambak ng mga tuyong buto ni Ezekiel na tu- lungang gisingin ang kanilang mga sarili? Sukdulang hindi! Sila'y pawang walang kakayanan.

Ang tao ay hindi lamang ipinanganak sa loob ng sirang katayuang ito at walang kakayanang baguhin ang ating kapalaran, hindi rin natin kayang pahindian ang kasalanan! Tinatawag tayo ng Kasulatan na “aliping bihag” sa kasalanan. Tayo ay ibinentang buo dito! Pag-aari tayo nito. At bilang mga alipin, na- kakasigurong gagawin natin ang naisin ng ating panginoon.

Sinagot sila ni Jesus, “Katotohanan, katotohanang sinasabi ko sa inyo, Ang bawa't nagkakasala ay alipin ng kasalanan.” (Juan 8:34)

“Datapuwa't nakikita ko ang ibang kautusan sa aking mga sangkap na nakikipagbaka laban sa kautusan ng aking pagiisip, at dinadala akong bihag sa ilalim ng kautusan ng kasalanan na nasa aking mga

sangkap. Abang tao ako! sino ang magliligtas sa akin sa katawan nitong kamatayan?” (Roma 7:23-24)

Inihayag ni Pablo na ang indibidwal na mga sangkap ng kanyang katawan ay napasailalim sa pagkabihag nang isang natural na kautusan na kung saan siya’y walang kakayanang iligtas ang kanyang sarili. Kahit na alam ni Pablo ang kautusan ng Dios sa kanyang pagiisip, ang kautusan ng kasalanan na kumalat sa kanyang pagkatao ang nagdala sa kanya sa pagkabihag. Tinawag niya ang kanyang katawan na katawan ng kamatayan sapagkat ito’y binulok ng kasalanan, at tumangis siya sa kanyang kawalan ng kakayanang iligtas ang kanyang sarili sa naka-ambang kamatayan.

Ang tao ay lalong walang kakayanan na gamitin ang kanyang kalooban para labanan ang kautusan ng kasalanan na nasa kanyang katawan kaysa gamitin niya ang kanyang kalooban para pakawalan ang kanyang sarili sa kautusan ng gravity.

† “NGUNIT GUMAGAWA KAMI NG MABUBUTING MGA GAWA!”

Hindi isinasa-walang-bahala nang doktrina ng Pangkalahatang Kasiraan ang posibilidad na ang tao ay maaaring gumawa ng mabuting mga bagay. Hindi akma ang katawagan ng mga theologians sa atin na “Lubos na Kabulukan.” Tayo ay may kakayananang gumawa ng mabubuting mga gawa, kung ikukumpara sa ibang mas masasamang mga gawa. Ang lahat ay nakasalalay sa ginagamit nating batayan ng panukat. Kung ikukumpara sa mga gawain ni Hitler, ang mga gawa ni Mother Teresa ay mukhang napakabuti. Subalit kung ikukumpara sa mga gawa ni Cristo, sa Kanyang perpektong pagtalima at buong kaloobang sakripisyo, lahat tayo ay nahanay sa abang kakulangan. At higit pa diyan, kapag tayo ay ikinumpara sa perpektong kabanalan at katuwiran ng Dios – mabuting hayaan nating si Job ang sumagot:

“Paano ngang makapagiging ganap ang tao sa Dios? O paanong magiging malinis siya na ipinanganak ng isang babae. Narito, pati ng buwan ay walang liwanag, at ang mga bituin ay hindi dalisay sa

kaniyang paningin: Gaano pa nga kaliit ang tao, na isang uod! At ang anak ng tao, na isang uod!” (Job 25:4-6)

Tunay na ang tao ay hindi nagwawala na lamang sa hindi mapigilang kaululan. Ang Dios ay namamahala sa bawat pasikot ng Kanyang kaharian at pinipigilan ang tao na maging buo at kumpletong masakop ng kanilang masamang kalikasan at kumawala na parang baboy-damo.

“Tunay na pupurihin ka ng poot ng tao: ang nalabi sa poot ay ibibigkis mo sa iyo.” (Awit 76:10)

Tayo ay may kakayanang gumawa ng mga kawanggawa o mabubuting mga gawa. Maaari nating maisip na ang pagpatay ay mali at sa gayo’y iwasan ang pumatay. Maaari tayong maging tapat na mga asawa, masustentong magbigay, mapagpitagang manilbihan o nakikisamang mga mamamayan. Datapwat, ang mga gawaing ito ay hindi nakapagpapabago sa ating natural na kalikasan at sila’y naiiwang kapos upang bigyang kaluguran ang matayog na pamantayan ng isang makatuwiran at banal na Dios. Higit pa sa mga gawang makalaman ang kinakailangan para bigyan Siya ng kasiyahan. Kinakailangan ang espirtual na mga katangian, tulad ng pananampalataya.

“At kung walang pananampalataya ay hindi maaaring maging kalugodlugod sa kaniya; sapagka’t ang lumalapit sa Dios ay dapat sumampalatayang may Dios, at siya ang tagapagbigay ganti sa mga sa kaniya’y nagsisihanap.” (Hebreo 11:6)

Ang natural na tao ay walang kahit anumang pananampalataya sa Dios. At ang kanyang mga kilos, gaano man kaganda ang hangarin, ay hindi sapat para mapunan ang kawalang iyon ng pananampalataya. Sa kahihinatnan, ang lahat ng makalamang gawain ng natural na tao – anopaman ang kabutihang mayroon ito – ay nakikita ng Dios bilang kasalanan.

“Ang mapagmataas na tingin, at ang palalong puso, at ang pag-aararo ng masama, ay kasalanan.” (Kawikaan 21:4)

Ang kawikaang ito ay nagtuturo sa atin na ang pagmamataas at ang kapalaluan ay makasalanan. Madali naman itong panghawakan. Ngunit, inihahayag din nito na ang simpleng pag-aararo ng bukid, ang paggawa ng pang-araw-araw na gawain at ang pag-ikot natin sa mundong ito ay kasalanan sa mga mata ng Dios. Kaya nga ang kabutihan o kasamaang dulot ng isang gawain ay hindi ang magpapasya kung makasalanan ba ito. Ang kasalanan ay hindi lamang ang paggawa ng masasamang mga bagay. Ang kasalanan ay ang pagiging natural natin – pawang likas na makasalanan.

Hindi tayo makasalanan sa kadahilanang tayo’y nagkakasala; tayo ay nagkaka-sala sa kadahilanang tayo’y mga makasalanan.

Isa sa mga Griegong salita na naisaling *kasalanan* sa Biblia ay ang *hamartia*. Ang kahulugan nito ay *malaglag na kapos sa kaganapan ng Dios; sumala sa marka*. Simpleng maging kulang kumpara sa Dios, sa pamantayan ng kaganapan (*perfection*), kabanalan at katuwiran ay nangangahulugang kasalanan. Ngunit tayo’y higit pa sa simpleng “*sumala sa marka*.”

“...tunay na bawa’t tao sa kaniyang mainam na kalagayan ay pawang walang kabuluhan.” (Awit 39:5)

Sa ating pinakamahasay, lahat tayo’y nangalaglag na kapos sa kaganapan.

“Kagibaan at kahirapan ang nasa kanilang mga daan; At ang daan ng kapayapaan ay hindi nila nakilala; Walang pagkatakot sa Dios sa harap ng kanilang mga mata.” (Roma 3:16-18)

Iyan ang natural na katayuan ng tao. Walang pagkatakot sa Dios sa harap ng kanilang mga mata. At ayon sa Awit 111:10, “Ang pagkatakot sa Panginoon ay pasimula ng karunungan.” At para lalo pang palalain ang mga pangyayari, kahit na ang ating pinakamahasay na mga gawa at makatuwirang ugali ay sumapit sa kawalan:

“Sapagka’t kaming lahat ay naging parang marumi, at ang lahat naming katuwiran ay naging parang basahang marumi: at nalalantang gaya ng dahon kaming lahat; at tinatangay kami ng aming

mga kasamaan, na parang hangin. At walang tumatawag ng iyong pangalan, na gumigising upang manghawak sa iyo; sapagka't ikinubli mo ang iyong mukha sa amin, at iyong pinugnaw kami sa aming mga kasamaan.” (Isaias 64:6-7)

† ANG PAGMAMATIGAS NG KASALANAN

Isang likas na katangian ng kasalanan ay kapag ito’y nagsimula, ito’y nagiging isang puwersang napakalakas na tanging ang Dios lamang ang makaka-kontrol o makasusugpo nito. Nang si Satanas ay nagrebelde sa Langit at itinapong pababa (Lucas 10:18), siya’y walang kalakasan para manumbalik mula sa kanyang masamang mga pamamaraan. Sa kahuli-hulihan, igagapos siya ng Dios at itatapon sa dagatdagatang apoy upang pigilin ang kanyang kasamaan (Mateo 25:41, Pahayag 19:20). Gayon din naman, ang mga anak ng dyablo ay gagawin din kung ano ang ginawa ng kanilang ama, tumatangging manumbalik mula sa kanilang pagrerebelde at sumuko sa paghatol.

“Kayo'y sa inyong amang diablo, at ang mga nais ng inyong ama ang ibig ninyong gawin. Siya'y isang mamamatay-tao buhat pa nang una, at hindi nananatili sa katotohanan, sapagka't walang katotohanan sa kaniya. Pagka nagsasalita siya ng kasinungalingan, ay nagsasalita siya ng sa ganang kaniya: sapagka't siya'y isang sinungaling, at ama nito. Nguni't dahil sa sinasabi ko ang katotohanan, ay hindi ninyo ako sinasampalatayanan.” (Juan 8:44-45)

Kahit sa wakas ng panahon, kapag isinagawa ng Dios ang paghatol sa sanglibutan, ang mga naninirahan sa lupa ay hindi iiyak para sa habag o “pipiling” magkaroon ng pananampalataya nang sa gayo’y maligtas. Sa kalagitnaan ng kasindakan at kapanglawan, itatanghal ng mga tao ang lubos nilang kawalan ng kakayahang manumbalik mula sa kanilang kasamaan at bagkus ay maghahanap ng makakanlungan mula sa mukha ng Dios.

“At ang mga hari sa lupa, at ang mga prinsipe, at ang mga pangulong kapitan, at ang mayayaman, at ang mga makapangyarihan, at ang bawa't alipin at ang bawa't laya, ay nagsipagtago sa mga yungib at sa mga bato sa mga bundok; At sinasabi nila sa mga bundok at sa mga bato, Mahulog kayo sa amin, at kami'y inyong itago sa

mukha noong nakaupo sa luklukan, at sa galit ng Cordero: Sapag-ka't dumating na ang dakilang araw ng kanilang kagalitan; at sino ang makatatayo?" (Pahayag 6:15-17)

Ngayong tunay, kung ang kinakailangan lamang ng tao para “pumili upang maniwala” o upang “magsisi at magkaroon ng pananampalataya” ay isang akmang panghalina, mayroong kay dami ng mga taong ito! Ngunit sila’y lubos na walang kakayanan para mangagsisi, kaya sila’y nagsisitakbong palayo sa Kordero.

Para ang sinumang tao ay mapaginhawa mula sa patuloy na pabigat at pagkabalisa ng pagkakasala, kinakailangang gumawa ang Dios ng mapag-himalang gawa ng pagbabago. Ang nalaglag na kalikasan ay kinakailangang pagbaguhin tungo sa isang eternal at espiritual na kalikasan. Iwan sa kanilang mga sarili, ang isang tao ay walang kakayanang baguhin o kahit na mapagtanto ang kawalang pag-asa ng kanyang kalagayan.

Kaya nga, kinakailangang ang Dios ang gumawa ng paunang hakbang. Ang tao’y walang kakayanan. Sa ganitong paraan, ang pagbabago at ang gawain ng pagliligtas ay nakasalalay sa mga kamay ng Dios.

† PANGWAKAS

Upang repasuhin, ang Doktrina ng Pangkalahatang Kasiraan ay nagsasabi sa atin na:

- Nang si Adan ay nalaglag, ang buong sangkatauhan ay nakinita sa ating kinatawang ama at pinaghatian nating lahat ang sumpa nakasama sa kanyang paghihimagsik. Ang kabayaran ng kasalanan ay “kamatayan” (Roma 6:23). Alam nating ang mga tao ay patuloy na naturing na makasalanan sapagkat ang mga tao ay patuloy na nangamamatay.
- Kahit na mayroong ilang kapansin-pansing “mabuting” mga gawa na kayang gawin ng mga tao, ang mga gayong gawain ay hindi nakahihigit sa maruruming mga basahan. Ang mga gawang ito’y hindi mapapabilang sa kapulungan ng Langit.
- Ang tao ay lubos na walang kakayanang tulungan ang kanyang sarili. Siya ay patay sa mga pagsalangsang at sa mga kasalanan. Siya ay isang alipin ng ka

salanan. Mayroon siyang pusong mandaraya at balakyot at siya'y kiki-los ng kada oras sa kahalayan at pagnanasa ng kanyang puso. Yamang ganito, hindi niya kayang “makapili”, “magdesisyon”, magkaroon ng udyok ng kaalaman, mahikayat o pilitin man para paganahin ang kanyang sariling pananampalataya.

Hindi natin maiintindihan ang Biblia, o “ang pag-ibig na humila nang plano ng kaligtasan “ hangga't hindi natin naiintindihan ang puntong ito. At hindi natin maiintindihan ang kahit anumang patungkol sa mga Doktrina ng Biyaya hangga't hindi natin naiintindihan ang isang ito. Hindi nating tunay na mapagpapahalagahan ang pagpapakumbaba ni Cristo at kung gaanong kalalim Niya tayong inabot upang iligtas tayo hanggang sa tayo'y “magsitingin sa malaking bato na inyong kinaputulan, at sa luwang ng hukay na kinahukayan sa inyo” (Isaias 51:1).

“At nang ito'y marinig ni Jesus, ay sinabi niya sa kanila, Hindi nangangailangan ng manggagamot ang mga walang sakit, kundi ang mga maysakit: hindi ako naparito upang tumawag ng mga matuwid, kundi ng mga makasalanan.” (Marcos 2:17)

Ang lahat nang ito'y makatatayo o mangalalaglag dito. Ang mga malulusog na mga tao ay hindi nangangailangan ng manggagamot. (Lucas 5:31). Ang mga buhay na mga tao ay hindi nangangailangan ng pagkabuhay-na-magmuli. Ang gumagalaw na mga tao ay hindi nangangailangan na “ipanganak-na-magmuli.” Naparito si Jesus upang hanapin at iligtas silang mga nangawala. Naparito Siya upang magpagaling ng maysakit at buhayin ang patay – hindi ang gantimpalaan ang mabubuti at palakasin ang loob ng mga magaling at may kakayanan.

At kung makikinita mo ang sarili mo sa pagsasalarawan ng nangasirang sangkatauhan, kung gayon ay mayroong magandang kasiguraduhan na naparito si Jesus para iligtas ka. Tanging sa biyaya lamang ng Dios na mapagtatanto ng isang tao at aaminin na siya ay lubos na walang kakayanan at desperadong nangangailangan ng isang Tagapagligtas.

“Okay, Jim,” ang sagot mo, “Sobrang kumbinsido na talaga ako. Pero, katunayan ngang ang sangkatauhan ay lubos na masama at nasira sa Banal na paningin ng Dios at tayo'y lubusang walang kakayanang tulungan ang ating mga

sarili, papaanong maliligtas ang kahit sinong tao? Alam nating sinasabi sa Biblia na may ilan ngang maliligtas.”

Oo, eksakto! Kaya nga tinawag ang mga itong mga Doktrina ng Biyaya. Kung walang anumang nasa tao ang makapagpapalapit sa atin sa Dios at kahit gayon ay mayroong din namang maliligtas, ito marahil ay kinakailangang para sa sariling layuning-paghahari ng Dios ayon sa Kanyang mabuting kasiyahan at siguradong hindi dahil sa mga gawa ng tao o dahil sa kung anumang pagpapahala na mayroon sa tao.

Wala! Walang kahit anumang bagay!

Ito nga’y kinakailangang nagmula sa Dios, sa Kanyang biyaya, gumagawa ng pagpili, yamang tayo’y walang kakayanang piliin ang Dios. At ang pagtamtantong iyan ang papatnubay sa atin patungo sa ikalawa sa mga Doktrina ng Biyaya: *Walang Kundisyong Pagkahirang*.

IKALAWANG KABANATA
WALANG KUNDISYONG PAGKAHIRANG

Ang mga salitang *hirang* at *paghirang* ay lumabas ng 27 beses sa Biblia, sa Luma at Bagong Tipan. Mayroong mahigit na 100 pagka-banggit sa *pinili* ng Dios at *pagpili* ng Dios. Gayunpaman, ang “paghirang” ay isa sa mga pinaka-hindi maintindihang araling-konsepto sa buong Kristianismo. Ang pangunahing katanungan na kinakailangan nating sagutin ay, “Sino ang humihirang kanino?”

Ang pinaka-madaling paraan para maintindihan ang pangunahing palagay ng paghirang ay sa pamamagitan ng ilang simpleng katanungan at kasagutan.

Naniniwala ka bang ligtas ka?

Oo.

Ok, kung gayon sino ang nagligtas sa iyo?

Ang Dios.

Magaling. At niligtas ka ba ng Dios sa isang pagpapasya o aksidente lamang?

Sa isang pagpapasya!

Iyan ang paghirang.

Nagligligtas ang Dios ng ilang tao at ginagawa Niya ito sa isang pagpapasya.

Para sa mas-theolohikal na pagpapaliwanag, inihayag ni Pastor David Morris ang paghirang sa ganitong paraan:

“Dahil sa Pangkalahatang Kasiraan at kawalan ng kakayahan ng tao, ang kaligtasan mula sa kasalanan at sa kabayaran nito ay ganap na sa Panginoon, ang ating Dios na may tatlong pagkakaisa. Sa nakalipas na walang hanggan, bago pa nalikha ang sangsinukob, hinirang na ng Dios kay Cristo ang isang lubhang karamihan na di mabilang ng sinoman. Ang pagkahirang ng karamihang ito mula sa masa nang kahatulan ng napahamak na sangkatauhan sa kanilang pagkakatayo kay Adan ay batay sa biyaya ng Dios at sa Kanyang mabuting kasiyahan at hindi dahil sa ginawa ng tao ayon sa kanyang kalikasan o nakinitang katangian.”

Malalalim na salita. Ngunit lubos na ayon sa Biblia. Na hinahatulan ng Kasulatan ang tao na bulok, makasalanan, nasira, walang kakayanan, patay na mga uod, habang nalalaman din naman na ilan sa kanila ay tatanggap ng eternal na kaligtasang nanggaling sa isang Tapat at Banal na Dios, tayo ngayon ay napilitang magtanong kung papaanong nagiging posible ang ganitong bagay.

Katulad ng sinabi nung una, karamihan sa mga Christian churches ay umaamin na ang Dios ay gumagawa ng ilang pagpili sa Kasulatan. Ang debate ay sa kung anong mga kundisyon ang nagiging inspirasyon ng pagpiling iyon at kung hanggang saan sa lawak ng Kanyang sansinukob ginagawa ng Dios ang Kanyang karapatang pumili.

Ipinaglalaman ng mga Doktrina ng Biyaya na ang paghirang ng Dios ay walang kundisyon (*unconditional*). Sa pangkalahatan, walang anumang bagay na kaakit-akit o mabuti man na maaaring makita ang Dios sa isang nasirang makasalanan, para ma-obliga ang Dios na iligtas siya. Bigyang kunsiderasyon ang mga dahilang ito:

- Katulad ng isinaad sa pakahulugan ni Pastor Morris, ang paghirang na ito ay nangyari “bago itinatag ang sanglibutan” (Efeso 1:4), bago pa gumawa ang tao ng kahit anomang bagay. Sa gayon, ang mga gawa ng tao ay hindi maaaring maging kunsiderasyon sa paghirang ng Dios, yamang Siya ay pumili bago pa ang tao ay gumawa ng kahit anumang bagay.
- Ang pinaka-sentro ng paghirang na ito ay ayon sa dalisay at kataas-taasang biyaya. Kung gayon, hindi ito maaaring makundisyon sa anumang kalikasan ng taong hinirang, kung dili “ang biyaya ay hindi na biyaya.” Ang pinaka-pakahulugan ng biyaya ay *pabor o kagandahang-loob na hindi ka karapat-dapat*. Ang anumang aksyon ng Dios patungo sa kaligtasan ng tao na nakundisyon sa pamamagitan ng isang bagay na ginawa ng taong iyon ay isang gantimpala, at hindi isang ka-loob na biyaya.

“Gayon din nga sa panahong itong kasalukuyan ay may isang nalalabi ayon sa pagkahirang ng biyaya. Nguni't kung ito'y sa pamamagitan ng biyaya, ay hindi na sa mga gawa: sa ibang paraan ang biyaya ay hindi biyaya.” (Roma 11:5-6)

† ANG BOKUBULARYO NG PAGHIRANG

Hindi natin mapagbubulay-bulayan ang Biblical na paghirang kung hindi isasama ang ilang mga salita at mga prinsipyo, tulad ng *foreordination* (paunang-pagkakilala), *foreknowledge* (paunang-kaalaman), at *predestination* (pagtatalaga). Walang katunayan, na ang ilan ay nais na mapaniwala tayo, na ang paghirang ay estriktong doktrina ng Bagong Tipan lamang o na si Apostol Pablo lamang ang nagpakilala nito sa Kasulatan. Ang karapatan at kakayahan ng Dios na piliin ang kapalaran ng Kanyang nilikha ay napapaloob sa buong Kasulatan. Halimbawa, hinahayag ng Biblia na ang Dios ay buong kapamahalaang pumipili ng:

- Mga bansa (tulad ng Israel)
- Mga tao (tulad nina Moises, David at Pablo)
- Mga nalabi (tulad ng 7,000 na hindi iniluhod ang kanilang mga tuhod kay Baal)
- Mga panahon (tulad ng mga kapistahan at ng mga Sabbath), at
- Mga lugar (tulad ng bayan ng Jerusalem, ang lupain ng Israel at ang partikular na mga bahagi ng kalupaan na titirahan ng kada tribo)

Likas sa isang Hari na pamahalaan niya ang kanyang kaharian. Ang Dios ay Panginoon sa lahat ng Kanyang nilikha at Siya ay masakap na gumagawa sa kada minuto ng Kanyang nasasakupan. Sa kadahilanang ito, nagpapasya o pumipili Siya batay sa Kanyang walang katapusang mga opsyon:

- Ano ang mangyayari
- Papaano ito makaka-apekto sa bawat ibang pangyayari, at
- Sino ang napapaloob sa bawat pangyayari

Tinatawag ito ng mga theologians na *foreordination* (paunang pagkakilala) – ipinapasya na ang mga pangyayari ay magaganap bago pa man ito mangyari. Gayon din naman, sa pagsasalaysay ng mga katangian ng Dios, danng-taon ng ginamit ng mga Christian church ang mga terminong ito:

- *Omnipotent* – Siya ay ganap na lubusang makapangyarihan.
- *Omnipresent* – Siya ay ganap na nasa lahat ng dako sa isang iglap.
- *Omniscient* – Siya ay ganap na nakaaalam ng lahat ng mga bagay.

Ngayon, kung ang Dios ay lubusang makapangyarihan, walang anumang bagay sa Kanyang kaharian na maaaring mangyari na hindi Siya ang nagbibigay kapangyarihan para mapangyari ito; kung hindi ganito, mayroong ibang kapanangyarihang hiwalay sa Kanya at Siya'y hindi tunay na lubusang-makapangyarihan.

Pangalawa, kung siya ay nasa lahat ng dako palagi, ang Kanyang partisipasyon sa mga pangyayari sa Kanyang kaharian ay dapat na pumailanglang hanggang sa pinakamaliit na mga detalye; kung hindi ganito, Siya ay nawawala saan man.

At pangatlo, kung Siya ay lubos na nakakaalam, walang pangyayari na maaaring makatakas sa Kanyang kamay. Walang nangyayaring malaya sa Kanya o ikakamangha Niya, at Siya ay ganap na may kamalayan sa lahat ng desisyon at ang kahihinatnan ng lahat ng desisyon.

Sa pagkabigay ng mga katangiang ito, dapat nating wakasan na:

- Alam ng Dios ang lahat ng pangyayaring nagaganap sa Kanyang saninukob.
- Ang Dios ay nandoroon sa lahat ng pangyayari.
- Ang Dios ang nagbibigay kapangyarihan sa lahat ng pangyayari.

Ngunit, umangat pa ng isang hakbang ang Biblia at inihahayag din na ang Dios ay nagpasya na sa lahat ng pangyayaring magaganap sa Kanyang nasasakupan at walang anumang mangyayari na hindi Niya paunang itinatag. *Mula sa pinakamalaki* –

“Ang bawa't kaluluwa ay pasakop sa matataas na kapangyarihan: sapagka't walang kapangyarihan na hindi mula sa Dios; at ang mga kapangyarihang yao'y hinirang ng Dios.” (Roma 13:1),

hanggang sa pinakamaliit na detalye –

“Ginagawa ang pagsasapalaran sa kandungan; nguni't ang buong pasiya niyaon ay sa Panginoon.” (Kawikaan 16:33)

mula sa parang hindi kapansin-pansin –

“Hindi baga ipinagbibili ng isang beles ang dalawang maya? at kahit isa sa kanila'y hindi mahuhulog sa lupa kung hindi pahintulot ng inyong Ama.” (Mateo 10:29)

hanggang sa pinaka-matalik –

“Iyong nakikilala ang aking pag-upo at ang aking pagtindig, iyong nauunawa ang aking pagiisip sa malayo.” (Awit 139:2)

Sa kasagutan ng Dios kay Job sa Kabanata 38 patungong 41, itinala ng Dios ang hangganan at kakumpletuhan ng Kanyang paghawak sa Kanyang nilikha. Isinama Niya ang lahat mula sa pagsukat at paggawa ng sansinukob, hanggang sa pagpapakain ng kada sanggol na hayop, hanggang sa pag-gapos at pag-kontrol kay Satanas mismo.

Kapag pinag-usapan natin ang *Walang Kundisyong Paghirang* nararapat na maunawaan na ang Dios ay may karapatan bilang Panginoon at Hari, at mayroong kapangyarihan bilang Makapangyarihan sa lahat; na gawin ang anumang naisin Niya sa lahat ng Kanyang nilikha.

“At ang lahat na mananahan sa lupa ay nabilang sa wala; at kaniyang ginagawa ang ayon sa kaniyang kalooban sa hukbo ng langit, at sa mga mananahan sa lupa; at walang makahahadlang sa kaniyang kamay, o makapagsasabi sa kaniya, Anong ginagawa mo?” (Daniel 4:35)

“Sapagka't sa kaniya nilalang ang lahat na mga bagay, sa sangkalangitan at sa sangkalupaan, na mga bagay na nakikita at ang mga bagay na di nakikita, maging mga luklukan o mga pagsakop o mga pamunuan o mga kapangyarihan; lahat ng mga bagay ay nilalang sa pamamagitan niya at ukol sa kaniya; At siya'y una sa lahat ng mga bagay, at ang lahat ng mga bagay ay nangabubuhay dahil sa kaniya.” (Colosas 1:16-17)

Anuman ang gawin ng Dios, ginagawa Niya ito para sa Kanyang pinakadakilang kaluwalhatian. Ang lahat ng bagay ay umiral dahil pinili Niyang likhain sila at nagpasya na sila ay iiral. Walang umiiral na labas sa Kanyang nakapangyayaring pamamahala at ang lahat ng mga bagay ay nagpapatirapa sa kalooban Niya na lumikha sa kanila. Ginagawa Niya ang Kanyang nais gawain ayon sa sarili Niyang kalooban. At kasama diyan ang pagliligtas sa tao.

† ANG PAGTATALAGA SA KAPALARAN (*PREDESTINATION*)

Ngayong mayroon nang pundasyon, maiintindihan na natin ang *predestination*. Ipinakikita ng salitang ito ang simpleng pakahulugan nito – Ipinapasya na ng Dios

ang patutunguhan ng mga tao bago pa man ito maganap at mayroon Siyang kapangyarihan para isakatuparan ang pasyang ito. Iyan lang ang tanging paraan upang ang sinoman ay maaaring makarating sa Langit. Tulad ng kapangyarihan Niya nuong palayasin ang unang mga rebelde mula sa Halamanan, Siya ay may kapangyarihang ibalik sinoman o ang lahat ng kanilang lahi sa Kanyang presensya.

Nasira dahil sa paghihimagsik ni Adan, ang masa ng sangkatauhan ay patuloy na lumalakad patungo sa Impiyerno. Ito ang kanilang kalikasan at ang kanilang kanaisan na tumungo sa kanilang sariling daan, daan na siguradong mag-aakay sa pagkawasak:

“Kayo'y magsipasok sa makipot na pintuan: sapagka't maluwang ang pintuan, at malapad ang daang patungo sa pagkapahamak, at marami ang doo'y nagsisipasok.” (Mateo 7:13)

Ngunit ang Dios, niloob na ipakita ang Kanyang awa at maihayag ang Kanyang biyaya, ay naghirang ng mga tao – maysalang mga makasalanan – at nagpasya na sila ay tutungo sa ibang daan, daang mangunguna patungong kaligtasan:

“Sapagka't makipot ang pintuan, at makitid ang daang patungo sa buhay, at kakaunti ang nangakakasumpong noon.” (Mateo 7:14)

Si Pablo ay bihasa sa paggamit ng salitang ito na paghirang. Ang mga ito'y inilagay niyang magkasama para sa atin sa sumusunod na talata, na karaniwang napagsasanggunian bilang “ang ginintuang tanikala ng pagtutubos.”

“Sapagka't yaong mga nang una pa'y kaniyang nakilala, ay itinalaga naman niya na maging katulad ng larawan ng kaniyang Anak, upang siya ang maging panganay sa maraming magkapatid: At yaong mga itinalaga niya, ay kaniyang tinawag naman: at ang mga tinawag ay inaring-ganap naman niya: at ang mga inaring-ganap ay niluwalhati din naman niya.” (Roma 8:29-30)

Habang tayo ay umuusad papasok sa limang indibidwal na mga Dokrina ng Biyaya, iyong mapapansin kung gaanong kagandahan ang napapasaloob sa isang tatalang ito:

1. "...yaong mga itinalaga Niya" (election o paghirang)
2. "ay Kaniyang tinawag naman" (irresistible grace o hindi malabanang biyaya)
3. "at ang mga tinawag ay inaring-ganap naman Niya" (limited atonement o limitadong pagtutubos)
4. "at ang mga inaring-ganap ay niluwalhati din naman Niya." (perseverance of the saints o pagtitiyaga ng mga banal)

Ating bibisitahing muli ang talatang ito mamaya at iyong mauunawaan kung papaanong ang lahat ng bahagi ay napagkasya. Ngunit sa ngayon, pansinin ang napakatiyak na wika ni Pablo. "Yaong mga nang una pa'y Kaniyang nakilala, ay itinalaga naman Niya... yaong mga itinalaga Niya, ay Kaniyang tinawag naman, at ang mga tinawag ay inaring-ganap naman Niya: at ang mga inaring-ganap ay niluwalhati din naman Niya." Mayroon lamang isang grupo ng tao sa prosesong ito. Ang mga taong nagsimula bilang "unang-nakilala" ay ang mga tao din naman na mauwi bilang "niluwalhati." Pansinin din na wala ni isa mang pahiwatig na nagdagdag ang mga taong ito ng kanilang sariling partisipasyon sa proseso. Hindi sila ang mga aktor; sila ay mga tagatanggap ng mapagbiyayang aksyon ng Dios.

† ANG PAGKAKILALA NG DIOS

Ang Roma 8:29, gayunman, ay paboritong talata din naman ng mga *Arminian* theologians. Karaniwang tinututukan nila ang salitang *foreknow* o *nang una pa'y kaniyang nakilala* at ginagamit ito bilang kanilang katibayang-talata (*proof-text*) na may napag-aalaman ang Dios na anomang kasang-ayunan o kahanga-hanga patungkol sa mga taong ito na dahil sa pagkakakilanlang ito ay naghikayat sa Dios para sila'y tawagin, ariing-ganap at luwalhatiin. Ngunit, sa naibigay sa ating kaunawaan patungkol sa Lubusang Pagkasira (*Total Depravity*), walang ibang napag-alaman ang Dios sa kanila kungdi pawang kasamaan lamang. Kaya hindi maaaring gamiting basehan ng Kanyang paghirang ang kanilang mga gawa. Hindi rin maaaring unang-mapagkilanlan ng Dios na sila'y magkakaroon ng mabubuting mga gawa, sapagkat ikinakatuwiran ng Kasulatan na ang mabubuting mga gawa ay resulta ng pagtatalaga ng kapalaran, hindi ang sanghi.

“Sapagka't tayo'y kaniyang gawa, na nilalang kay Cristo Jesus para sa mabubuting gawa, na mga inihanda ng Dios nang una upang siya nating lakaran.” (Efeso 2:10)

Tulad din naman, hindi rin maaaring unang-mapagkinlanlan ng Dios na sila'y maaaring magkaroon ng pananampalataya sapagka't ang panampalataya, mismo, ay kaloob ng Dios, na ibinigay sa kanila na Kanyang nahirang.

“At nagsisampalataya ang lahat ng mga itinalaga sa buhay na walang hanggan.” (Gawa 13:48)

Pansinin na ang Gawa 13:48 ay hindi nagsasabing, “at nagsisampalataya ang lahat ng mga naniwala na mga itinalaga sa buhay na walang hanggan.” Una, ang buhay na walang hanggan ay itinalaga at pagkatapos ay binigyan sila ng Dios ng kakayahang manampalataya.

“Sapagka't sa biyaya kayo'y nangaligtas sa pamamagitan ng pananampalataya; at ito'y hindi sa inyong sarili, ito'y kaloob ng Dios; Hindi sa pamamagitan ng mga gawa, upang ang sinoman ay huwag magmapuri.” (Efeso 2:8-9)

Malinaw na sinasabi ng talatang ito na ang kaloob na pananampalataya ay isang gawa ng biyaya at tayo'y nangaligtas sa pamamagitan ng mapagbiyayang kaloob na yaon. Yamang sa ito ay isang kaloob ng biyaya, ni hindi tayo naligtas o tinanggap man natin ang kaloob, base sa ating mga ginawa sapagka't sadyang kalikasan ng makasalanang tao na maging arogante at mapag-mapuri kung magkakaroon sila ng kahit anumang parte upang siguraduhin ang kanilang pagkatubos.

Karagdagan, para pagtibayin ang punto, ang kahulugan ng biyaya ay isang *hindi pinaghirapang pabor o kagandahang-loob na nanggaling sa Dios*. Kung nagbigay ang Dios ng pananampalataya sa tao na ibinatay sa isang katangiang nasa kalooban ng tao, ito ay isang pabor na pinag-hirapan o napagtrabahuhan – hindi biyaya.

Katulad din naman, nang inilista ni Pablo ang mga kaloob ng Banal na Espiritu sa 1 Corinto 12:9, kasama sa mga mas tinatanyag at pinangangalanda-kang mga kaloob tulad ng pagpapagaling, paggawa ng himala, propesiya, pagkakilala sa mga espiritu, at iba't-ibang mga wika, kanyang isinama: “Sa iba'y ang pananampalataya, sa gayon ding Espiritu.” Ngayon, kung ito ngang Banal na Espiritu ng Dios ang nagpupuno sa mga tao ng pananampalataya, papaano kayang maibibilang ng Dios ang pananampalataya ng kahit sinong tao bilang isang positibong pabor na pinaghirapan nilang kitain upang maging karapat-dapat sa kaligtasan?

Hindi rin naman nakita ng Dios sa hinaharap na may mga tao na makikisama sa Iglesia upang paghirapang kitain ang pabor ng Dios. Subali't, ang Dios ay nagdagdag sa katawan ni Cristo ng mga hinirang Niya para sa kaligtasan:

“...At idinaragdag sa kanila ng Panginoon araw-araw yaong nangaliligtas. (Gawa 2:47)

Tandaang mabuti na ang Gawa 2:47 ay hindi nagsasabi na, “May mga taong nag-desisyon na makisama sa Iglesia at bilang kinahinatnan ay iniligtas sila ng Dios.” Hindi. Sinasabi lamang nito ang kabaligtaran! Idinagdag ng Dios sa katawan ni Cristo sila na sinadya Niyang iligtas.

At hindi nakinita ng Dios sa hinaharap na may mga tao – mga patay, masasama, walang kakayanang mga tao – na pipiliin Siya.

“Ako'y hindi ninyo hinirang, nguni't kayo'y hinirang ko...”
(Juan 15:16)

“...na walang taong makalalapit sa akin, maliban na ipagkaloob sa kaniya ng Ama.” (Juan 6:65)

Sa ibang salita, ang paghirang ay hindi *kumpirmasyon (ratification)*. Hindi kinumpirma ng Dios ang ating pagpili sa Kanya, o ang ating pananampalataya sa Kanya, para piliin tayo bilang kapalit. Hindi Niya sinabing, “Kinumpirma Ko ang iyong pagpili sa akin, dahil diyan hinihirang kita.”

Gayon din naman, ang paghirang ay hindi *pagpili (selection)*. Ang pagpili ay papasok kapag nagkumpara tayo ng ilang iba't ibang pagpipilian at dadam-putin natin ang pinakamahasay. Sinusunggaban natin ang pinakahinog na mga kamatis o ang pinakamurang presyo para sa bagong kotse. Hindi pumili ang Dios. Wala naman kasing mabuti sa mga pagpipilian! Ngunit ang Dios ay humirang ng may kabiyayaan.

Sa katapus-tapusan, upang patahimikin ang anumang misinterpretasyon, kung talaga ngang nilayon ni Pablo na sabihin ang pinang-hahawakan ng mga tagapagpaliwanag na mga *Arminian* patungkol sa sinasabi ng Roma 8:29-30, kung gayon lubusang tinabla ni Pablo ang kanyang sarili, kung ibibigay ang konteksto ng talata. Sundan ang lohika ni Pablo:

- Sa Roma 1:29-32, pinang-hawakan ni Pablo na ang mga tao ay lubusang nasira, na wala ni kaliitang interes sa Dios. Papaanong nakinita ng Dios na sila'y lubusang walang interes sa Kanya ngunit nakinita pa rin na pipiliin nilang pagsilbihan si Cristo?
- Inihahayag ng Roma 2:11, “Sapagka't ang Dios ay hindi nagtatangi ng mga tao.” (panlabas na anyo o katauhan). Papaano kayang maghirang ang Dios ng mga tao na ang basehan ay ang kanilang mga gawa kung wala siyang pagtatangi sa ilan at hindi Niya tatablahin ang Kanyang sariling salita?
- Sinasabi ng Roma 3:9-18 na “walang matuwid” at walang humahanap sa Dios. Gumagamit si Pablo ng mapagsalarawang mga salita para salaysayin ang kanilang kakila-kilabot na kalagayan: “Silang lahat ay nagsilihis, magkakasamang nawalan ng kasaysayan; Walang gumagawa ng mabuti, wala, wala kahit isa: Ang kanilang lalamunan ay isang libingang bukas; Nagsigamit ng daya sa pamamagitan ng kanilang mga dila: Ang kamandag ng mga ulupong ang siyang nasa ilalim ng kanilang mga labi: Ang kanilang bibig ay puno ng panunumpa at ng kapaitan: Ang kanilang mga paa ay matulin sa pagbububo ng dugo; Kagibaan at kahirapan ang nasa kanilang mga daan; At ang daan ng kapayapaan ay hindi nila nakilala; Walang pagkatakot sa Dios sa harap ng kanilang mga mata. “

Ngayon, pagkatapos na kunin ni Pablo ang pagsusumakit para ilarawan ang sangkatauhan sa natural nitong kalikasan, paano kaya niya naipagtalo sa Roma 8:29-30 na nakinita ng Dios na ang ilan sa mga tao ay magkakaroon ng pananampalataya, pipiliin ang Dios o gagawa ng mga gawang may katuwirang sapat na para obligahin ang Dios na hirangin sila para sa kaligtasan? Gagawing sigurong kabaligtaran ni Pablo ang kanyang argumento, ganap na binabara ang kanyang sarili. Siguradong hindi siya ang magiging logician o theologian na ipinalalagay ng iglesia na siya nga. At tunay ngang hindi siya kinakasihan ng Banal na Espiritu habang siya'y sumusulat, dahil siya ay napaghahalatang makiling sa malaking pagkakamali. Kung anoman ang dapat maging agarang maliwanag ay sa ang *Arminian* na interpretasyon nang sinulat ni Pablo ay humahantong sa mga pala-isipan at kalituhan.

Ang maliwanag na kalituhan sa parte ng *Arminian* ay batay sa hindi pagkakaintindi ng saklaw ng Griegong salita na *proginsosko*, na isinaling *napag-alaman na nuong una*. Ang *proginsosko* ay kinuha sa dalawang salita: *pro*, o “bago pa”, at *ginosko*, “upang mapag-alaman.” Yaong salitang *ginosko* ang kina-kailangan ng mas malapit na pagsusuri. Sa Kasulatan, ito'y nagsasaad ng isang matalik na relasyon. Ito ay isang karanas-ranas na pagkakilala na dumarating lamang sanghi ng isang malalim at personal na pag-ibig. Mahahanap natin ang relasyong ito na ipinaliwanag sa buong Biblia:

“At nakilala ng lalake si Eva na kaniyang asawa; at siya'y naglihi...” (Genesis 4:1)

Hindi lamang natagpuan ni Adan ang kanyang asawa, kilalanin siya bilang tao, at siya'y biglaan na lamang nabuntis. Nagkaroon sila ng malalim, personal, at karanas-ranas na pagniniig.

[Sinabi ni Lot] “Narito, ngayon, may dalawa akong anak na babae, na hindi nakakilala ng lalake...” (Genesis 19:8)

Kilala ng mga dalaga si Lot kaya alam nila kung ano ba ang lalaki. May mga kapatid silang lalaki, kaya alam nila ang uri ng lalaki. Ngunit, hindi pa sila nagkaroon ng sekswal na pakikiniig sa isang lalaki – sila'y mga birhen.

“Kayo lamang ang aking nakilala sa lahat ng angkan sa lupa: kaya't aking dadalawin sa inyo ang lahat ninyong kasamaan.” (Amos 3:2)

Ang Dios, yamang nakaka-alam ng lahat ng mga bagay (*omniscient*), ay pamilyar sa ibang mga tao sa mundo. Ngunit Siya ay nagkaroon lamang ng matalik na relasyon, na inahalintulad ng Dios sa isang kasal, sa mga anak ni Israel.

“At [Jose] hindi nakilala siya [Maria] hanggang sa maipanganak ang isang lalake: at tinawag niya ang kaniyang pangalang JESUS.”
(Mateo 1:25)

Subalit maliwanag, pamilyar si Jose kay Maria; pareho silang tinipan na para ikasal. Ngunit pinigilan niyang magkaroon ng sekswal na pakikisama sa kanya hanggang sa pagkatapos ng panganganak niya sa batang Cristo.

“Hindi ang bawa't nagsasabi sa akin, Panginoon, Panginoon, ay papasok sa kaharian ng langit; kundi ang gumaganap ng kalooban ng aking Ama na nasa langit. Marami ang mangagsasabi sa akin sa araw na yaon, Panginoon, Panginoon, hindi baga nagsipanghula kami sa iyong pangalan, at sa pangalan mo'y nangagpalayas kami ng mga demonio, at sa pangalan mo'y nagsigawa kami ng maraming gawang makapangyarihan? At kung magkagayo'y ipahahayag ko sa kanila, Kailan ma'y hindi ko kayo nangakilala: magsilayo kayo sa akin, kayong manggagawa ng katampalasanan.”
(Mateo 7:21-23)

Ito ay sinasabi ni Jesus sa mga taong nagtiwala na ang kanilang makatuwirang mga gawa ay karapat-dapat na magtamo ng kaligtasan. Ngunit itinakwil Niya sila dahil sa katotohanang hindi Siya nagkaroon ng matalik, karanas-ranas, at mapagmahal na relasyon sa kanila. Pansinin, sa paraang ito, na kung ang Dios ay pumili na magligtas batay sa nakinitang mga gawa at aksyon, ang mga taong ito ay siguradong karapat-dapat sa paghirang!

Datapwa't yaong inibig ng Dios at sinimulan ng isang matalik na pakikipag-relasyon, sila “ay itinalaga naman niya na maging katulad ng larawan ng kaniyang Anak .”

† KAILAN NAGANAP ANG PAGKAHIRANG?

Inilalagay ba ng Dios ang tao sa kalagayan ng “pagkahirang” sa sandali ng kanilang pagbabalik-loob? Ang mga makasalanan ba ay nag-desisyon na sumunod sa Dios at kitain ang “paghirang” na ito bilang kinahinatnan ng kanilang desisyon? O, tayo ba talaga ay lumalahok sa prosesong ito?

“Ayon sa pagkapili niya sa atin sa kaniya bago itinatag ang sanglibutan, upang tayo'y maging mga banal at mga walang dungis sa harapan niya sa pagibig: Na tayo'y itinalaga niya nang una pa sa pagkukupkop na tulad sa mga anak sa pamamagitan ni Jesucristo sa ganang kaniya, ayon sa minagaling ng kaniyang kalooban.”
(Efeso 1:4-5)

“Tayo rin naman sa kaniya ay ginawang mana, na itinalaga na niya tayo nang una pa ayon sa pasiya niyaong gumagawa ng lahat ng mga bagay ayon sa pasiya ng kaniyang kalooban.” (Efeso 1:11)

Bago pa likhain ang unag molekulyula ng sansinukob, isinaalang-alang na ng Dios ang mga tatanggap ng Kanyang pag-ibig at mapagbiyayang paghirang. Pagkatapos, para gawin ang kabuuang ito na sigurado at tiyak, isinulat Niya ang kanilang mga pangalan sa Aklat ng Buhay ng Cordero. Ang mga pangalan ng lahat ng nahirang ay nakasulat sa aklat na ito.

Ang konseptong ito ng isang eternal na aklat ng mga pangalan ay lumitaw sa ilang mga lugar sa Kasulatan. Halimbawa, sinabi ni Jesus sa Kanyang mga alagad sa Lucas 10:20 na magalak sapagkat ang kanilang mga pangalan ay “nangasusulat sa Langit.” Inihahayag ng Daniel 12:1 ang isang panahon ng kabagabagan, na hindi nangyari kailan man mula nang magkaroon ng bansa hanggang sa panahong yaon. Ngunit ipinangako niya na “ang bawa't isa na masusumpungan na nakasulat sa aklat” ay mangaliligtas. O kaya naman sa Pahayag 20:15 mababasa natin, “At kung ang sinoman ay hindi nasumpungang nakasulat sa aklat ng buhay, ay ibinulid sa dagatdagatang apoy.”

Kaya makatarungan lamang na itanong kung kailan nga ba naisulat ang aklat na ito na ang importansya'y walang katapusan?

“At ang hayop na nakita mo ay naging siya, at wala na; at malapit ng umahon sa kalaliman, at patungo sa kapahamakan. At silang mga nananahan sa lupa ay manggigilalas na ang kanilang pangalan ay hindi nakasulat sa aklat ng buhay mula nang itatag ang sanglibutan, pagkakita nila sa hayop, kung paano naging siya at wala na, at darating.” (Pahayag 17:8)

Ang walang kundisyong paghirang na ito ay naganap bago pa man likhain ng Dios ang daigdig. Nang Kanyang ipagutos na likhain ang tao, Kanyang inakdaan ang isang aklat ng mga pangalan, pinagpasyahan ang mga taong ipagkaka-loob Niya sa Kanyang Anak. At pagkatapos nito’y iginayak Niya ang gawain para tuparin ang Kanyang salita.

† M U L A S A P A S I M U L A

Sa pauna ng nasabi, likas na sa Dios ang pumili at maghirang. Kaya tayo’y pihadong makakahanap ng ebidensya ng paghirang ng Dios sa buong Kasulatan, mula sa pasimula. At gagawin natin!

Pagkatapos nina Adan at Eba na magrebelde at napagtanto nila ang kanilang kahihyan at kahubaran, “at narinig nila ang tinig ng Panginoong Dios na lumalakad sa halamanan sa kulimlim ng araw” at sila’y nagsipagtago. Lubos ang pagkaka-alam ng Dios sa kanilang pagsalangsang at nakatitiyak na wala sa obligasyon para hanapin sila. Puwede rin naman na simpleng lampasan lang Niya sila. Ngunit pinili Niyang harapan sila. At buong awa Niyang iginawa sila ng mga balat ng hayop upang damitan sila, paunang-anino ng pinakadakilang sakripisyon-tupa na mamamatay para takpan ang kasalanan.

Nang hinarap Niya ang ahas, sinabi ng Dios, “...at papagaalitin ko ikaw at ang babae, at ang iyong binhi at ang kaniyang binhi...” (Genesis 3:15). Hinati ng Dios ang buong sangkatauhan sa pagitan ng dalawang kampo – ang binhi ng babae at ang binhi ni Satanas – at naglagay Siya ng alitan sa pagitan nila. Pinagpala Niya ang binhi ng babae, na si Cristo sa kaisahan at ang pamana ni Cristo sa mas malawak na kaunawaan. At isinumpa Niya ang diablo at ang lahat ng mga lahi ng kasamaan. Ngunit, ang importante, iginuhit ng Dios ang linyang maghihiwalay bago pa man naipanganak ang unang anak nina Adan at Eba.

Pagkatapos ay ang dalawang anak ni Adan, sina Cain at Abel, pinalaki ng parehong magulang sa loob ng kaparis na kapaligiran, ay nagsakripisyong bawa't isa sa Dios. Dinala ni Cain ang bunga ng kalupaan, produkto ng kanyang sariling pagsisikap. Si Abel ay nagdala ng panganay ng kanyang kawan, isang sakripisyo na may dugo sa loob nito.

“...At nilingap ng Panginoon si Abel at ang kaniyang handog: Datapuwa't hindi nilingap si Cain at ang kaniyang handog. At naginit na mainam si Cain, at namanglaw ang kaniyang mukha.”
(Genesis 4:4-5)

Kaya pinatay ni Cain si Abel. Bakit hindi nilingap ng Dios ang kapwa handog? Bakit hindi ipinakita ng Dios sa magkapatid kung anong uri ng hain ang katanggap-tanggap?

Sagot: *Kapamahalaang paghirang (Sovereign Election)*

Sa kabanata patungkol sa Pangkalahatang Kasiraan tiningnan natin ang Genesis 6:5 – “At nakita ng Panginoon na mabigat ang kasamaan ng tao sa lupa, at ang buong haka ng mga pag-iisip ng kaniyang puso ay pawang masama lamang na parati.” Bilang resulta, pinili ng Dios na sirain ang mundo ng isang baha. Ngunit...!

“Datapuwa't si Noe ay nakasumpong ng biyaya sa mga mata ng Panginoon.” (Genesis 6:8)

Nakatanggap si Noe mula sa Dios ng pabor na hindi niya pinaghirapan! Ang pakahulugan ng salitang Hebreo na naisaling “nakasumpong” ay “naging tagatanggap ng”. Hindi nito ipinahiwatig na si Noe man ay hinahanap ito! Mula sa mga kalipunan ng mga nasirang mga makasalanan at masasamang mga rebelde ay naghirang ang Dios ng isang tao at nang kanyang pitong kamag-anak bago niya wasakin ang buong daigdig. Ginawa niya ito sa pamamagitan ng biyaya.

Ngayon may ibang makikipagtalo na ang Genesis 6:9 ay nagsasaad na si Noe ay “lalaking matuwid at sakdal noong kapanahunan niya”. Pinanghahawakan nilang iyan ang batayan sa pagpili ng Dios. Hindi lang na kokontrahin niyan ang “biyaya” na natanggap ni Noe, ngunit kahit na wakasan natin na si Noe ay itinira dahil siya ay ganap at sakdal, ang parehas ay hindi naman masasabi patung

kol sa kanyang mga anak, na pinatunayan ng sumpang ilalagay sa huli ni Noe kay Ham... para walang sabihin sa pakikibaka sa huli ni Noe sa kalasingan.

Maya-maya pa sa Genesis mababasa natin na hinirang ng Dios si Abram at ibinigay sa kanya si Isaac matagal na panahon ng siya at ang kanyang asawa ay masyado ng matatanda para magkaroon pa ng anak. Sinabi ng Dios kay Abram:

“At gagawin kitang isang malaking bansa, at ikaw ay aking pagpapalain, at padadakilain ko ang iyong pangalan; at ikaw ay maging isang kapalaran: At pagpapalain ko ang mga magpapala sa iyo, at susumpain ko ang mga susumpa sa iyo: at pagpapalain sa iyo ang lahat ng angkan sa lupa.” (Genesis 12:2-3)

Nang inihayag ito ng Dios kay Abram, siya ay isang mananamba ng dios-diosan! (Josue 24:2) Ngunit hinirang siya ng Dios. Sinasabi ng Genesis 15:6, “At sumampalataya siya (Abraham) sa Panginoon; at ito'y ibinilang na katuwiran sa kaniya.” May pananampalataya si Abraham (isang hindi kinitang kaloob) at inilagak ng Dios ang katuwiran sa kanya dahil pinili Niya si Abraham para maging ama ng mga mananampalataya.

Bago ang kapanganakan ni Isaac, nagbunga si Abraham ng isang anak na lalaki mula sa alilang babae ng kanyang asawa. Ang pangalan ng bata ay Ismael. Ngunit tinanggihan ng Dios na ibigay ang ipinangakong pamana sa batang iyon. Imbes, iginiit ng Dios na ang tunay na anak, isang kahima-himalang anak, ang ibibilang na binhi. Ngunit ang isa ay itinakwil. Ipinaloob ni Apostol Pablo ang maikling kasaysayan na ito sa kanyang theolohiya.

“Sa makatuwid, ay hindi mga anak sa laman ang mga anak ng Dios: kundi ang mga anak sa pangako'y siyang ibibilang na isang binhi.” (Roma 9:8)

Ang Dios ay pumipili at ang Dios ay nagtatakwil, ayon sa kanyang mabuting kasiyahan at layunin. Samantala, si Isaac ay may kambal na anak, sina Jacob at Esau. Pinili ng Dios si Jacob at itinakwil si Esau habang sila'y nasa sinapupunan pa lang. Ito'y nakita ni Pablo bilang malinaw at eksaktong ebidensya ng gawaing-paghirang ng Dios.

“At hindi lamang gayon; kundi nang maipaglihi na ni Rebeca sa pamamagitan ng isa, ito nga'y ng ating ama na si Isaac- Sapagka't ang mga anak nang hindi pa ipinanganganak, at hindi pa nagsisi-gawa ng anomang mabuti o masama, upang ang layon ng Dios ay mamalagi alinsunod sa pagkahirang, na hindi sa mga gawa, kundi doon sa tumatawag, Ay sinabi sa kaniya, Ang panganay ay maglilingkod sa bunso. Gaya ng nasusulat, Si Jacob ay inibig ko, datapuwa't si Esau ay aking kinapootan.” (Roma 9:10-13)

Hindi hinirang ng Dios si Jacob ayon sa batayan ng kanyang personal na kakayahan. Siya'y nasa sinapupunan pa lamang at wala pang ginagawang anuman. At para iwaksi ang anumang debate na ang pagpili ay ginawa batay sa nakinitang mga gawa ng kambal. Pansinin din naman, na sinalita ng Dios ang Kanyang pag-ibig at pagkamuhi sa nakaraang paraan (*past tense*). Ang mga bagay na ito ay natukoy na at napagpasyahan na nuong una.

Pagkatapos na baguhin ang pangalan ni Jacob at gawing Israel, nagkaroon siya ng labing-dalawang anak. Si Jose ay isa sa pinakabata at ang kanyang mga kapatid ay nanibugho sa kanya. Ngunit binigyan ng Dios ng panaginip si Jose na kung saan ang kanyang mga kapatid ay yuyuko sa kanya. Hinangad na patayin si Jose ng kanyang mga kapatid at siya'y ibinenta sa pagka-alipin. Inordina ng Dios ang mga pangyayari sa kanilang mga buhay hanggang si Jose ay naging pinakamakapangyarihang tao sa Egipto. Samantala, ang kanyang mga kapatid ay muntikan ng mamatay sa tag-gutom na dinala ng Dios. Sapat ang katunayan na yumukod ang magkakapatid kay Jose at sila'y nakatagpo ng habag sa kanyang paningin. Bakit iniakyat sa katanyagan ang nakababatang anak na ito? Kapamahalaang paghirang.

Itong labindalawang mga anak ni Jacob ang naging mga kapangalan ng labindalawang mga angkan ng Israel. At sa lahat ng mga nasyon at mga angkan at mga pamilya sa daigdig, ibinigay ng Dios ang Kanyang pabor sa kanila.

“Sapagka't ikaw ay isang banal na bayan sa Panginoon mong Dios; pinili ka ng Panginoon mong Dios upang maging bayan sa kanyang sariling pag-aari, na higit sa lahat ng mga bayan na nasa ibabaw ng balat ng lupa.” (Deuteronomio 7:6)

“Gayon ma'y dinggin mo ngayon, Oh Jacob na aking lingkod, at Israel, na aking pinili: Ganito ang sabi ng Panginoon na lumalang sa iyo, at nagbigay anyo sa iyo mula sa bahay-bata, na siyang tutulong sa iyo; Ikaw ay huwag matakot, Oh Jacob na aking lingkod; at ikaw Jeshurun, na aking pinili.” (Isaias 44:1-2)

Pumili ang Dios ng isang tribo, ang mga Levita, upang maging mga tagapangasiwa Niya sa mga Israelita.

“Sapagka't pinili siya (Levi) ng Panginoon mong Dios sa lahat ng iyong mga lipi, upang tumayong mangasiwa sa pangalan ng Panginoon, siya at ang kaniyang mga anak magpakailan man.” (Deuteronomio 18:5)

Pinili ng Dios si Haring Saul para sa Israel, mismong sinabi din na siya'y magiging pahamak na hari sa kanila (1 Samuel 10:24). At pagkadaka'y hinirang ng Dios si Haring David.

“Nguni't ikaw ang naglabas sa akin sa bahay-bata: Pinatiwala mo ako nang ako'y nasa mga suso ng aking ina. Ako'y nahagis sa iyo mula sa bahay-bata: ikaw ay aking Dios mulang dalhin ako sa tiyan ng aking ina.” (Awit 22:9-10)

“Pinili naman niya si David na kaniyang lingkod, at kinuha niya siya mula sa kulungan ng mga tupa.” (Awit 78:70)

Pinapatunayan ng dalawang talatang ito na si David ay hindi hinirang dahil sa siya ay isang lingkod ng Dios; siya ay hinirang na maging lingkod ng Dios nung siya'y nasa sinapupunan pa lamang.

Humirang ang Dios ng mga propeta, humirang ang Dios ng mga hari, ang Dios ang pumili ng mga mananalo at matatalo sa digmaan. Mayroon bang makikipagtalos na nuong ang Faraon ng Egipto ay nagpautos ng kamatayan para sa lahat ng sanggol na Hebreo, ito ngang mabiyayang paghirang ng Dios ang nagpalutang kay Moises patungo sa sambahayan ni Faraon?

Sa panahon ng Kanyang ministryo sa kalupaan, isinagawa din ni Jesus ang kanyang karapatan na pumili at maghirang. Halimbawa, pinili Niya ang kada isa sa Kanyang labindalawang alagad, kasama ang isang itinalaga upang ipagkanulo Siya.

Sinagot sila ni Jesus, “Hindi бага hinirang ko kayong labingdalawa, at ang isa sa inyo ay diablo? Tinukoy nga niya si Judas na anak ni Simon Iscariote, sapagka't siya ang sa kaniya'y magkakanulo, palibhasa'y isa sa labingdalawa.” (Juan 6:70-71)

Nang si Jesus ay nasa tangke ng Bethesda, daan-daang may sakit, bulag at paralisadong mga tao ang nagpisan, mapamahiing naghihintay sa isang anghel para “kalawkawin ang tubig” sa pagasa na mapagaling (Juan 5). Ngunit si Jesus ay nagtungo sa isang partikular na tao na 38 na taon ng may sakit at pinagaling siya. Iniwan ni Jesus ang karamihan sa dati nilang kaawa-awang kundisyon kung saan natagpuan Niya sila at pumili na magpagaling lamang ng isang tao.

Sa isa pang okasyon, tinanong si Jesus ng Kanyang mga alagad kung bakit nagtuturo Siya gamit ang mga talinghaga.

At sinabi niya sa kanila, “Sa inyo ay ipinagkaloob ang makaalam ng hiwaga ng kaharian ng Dios: datapuwa't sa kanilang nangasa labas, ang lahat ng mga bagay ay ginagawa sa pamamagitan ng mga talinghaga: Upang kung magsitingin sila'y mangakakita, at huwag mamalas; at kung mangakinig sila'y mangakarinig, at huwag mangakaunawa; baka sakaling sila'y mangagbalikloob, at patawarin sila.” (Marcos 4:11-12)

Wala ng iba tayong maaaring pagwakasan mula sa mga sitas na ito kundi itong si Jesus ay hindi ibig na ihayag ang Kanyang sarili sa lahat ng kada indibidwal na tao na may pakundangan para sa lahat. Sadyang ang kabaligtaran ang katotohanan. Nagbigay ng pang-unawa ang Dios sa mga hirang at tinakluban ni Jesus ang mga katotohanan ng Langit sa pamamagitan ng mga talinghaga upang siguraduhin na ang mga hindi nahirang ay hindi mabago dahil sa kanilang mga kalooban o katalinuhan at subukang obligahin si Jesus na patawarin sila.

Bakit kaya pinabangon ni Jesus si Lazaro mula sa libingan? Ginusto Niya. Kay daming ibang patay na tao sa paligid. Bakit Niya nilinis ang sampung ke

tongin nuong ang sakit na ito ay rumagasa ng daan-daang ibang mga tao? Ginusto Niya. Nang si Jesus ay humarap sa demonyito ng Gadareno, ang mga dimonyong tinawag ang kanilang sarili na “Legion” ay humiling na payagan sila ni Jesus na pumunta sa isang kawan ng mga baboy. “At pagkadaka’y ipinahintulot ni Jesus sa kanila.” (Marcos 5:13). Bakit? Ginusto Niya.

Kahit ang pagtawag ng Dios upang sumunod kay Cristo at manampalataya sa Kanya ay ipinahayag sa sanglibutan, tanging ang mga hinirang ang sumagot.

“Kaya’t ang mga una’y mangahuhuli, at ang mga huli ay man-gauuna.” (Mateo 20:16)

† CHRISTOCENTRICITY (PANANAW NA “KAY CRISTO LAMANG”)

Ang pinakadakilang pagpapakita ng paghirang ng Dios ay dumating sa atin sa mapagbiyayang persona ng Kanyang Anak. Ito ang kagandahang nakahim-lay sa puso ng doktrinang ito. Ito ay isang ganap na *Christocentric* na doktrina. Nasa gitna nito si Cristo at ito’y umiinog sa paligid ng Anak ng Dios. Si Cristo ang “Hirang ng Dios”.

“Sapagka’t ito ang nilalaman ng kasulatan, “Narito, aking inilala-gay sa Sion ang isang batong panulok na pangulo, hirang mahalaga: At ang sumasampalataya sa kaniya ay hindi mapapahiya.”
(1 Pedro 2:6)

“At ako’y maglalabas ng lahi na mula sa Jacob, at mula sa Juda ng isang tagapagmana ng aking mga bundok; at mamanahin ng aking pinili, at tatahanan ng aking mga lingkod.” (Isaias 65:9)

Ang Isaias 42 ay isa sa pinakamagandang mga sitas patungkol sa Messias sa Lumang Tipan. Ang panimula nito’y:

“Narito, ang aking lingkod, na aking inaalalayan; ang aking hinirang, na kinalulugdan ng aking kaluluwa; isinakaniya ko ang aking Espiritu; siya’y maglalapat ng kahatulan sa mga Gentil.”

Kahit si Cristo ay itinalaga bilang “ang Cordero na pinatay buhat nang ita-tag ang sanglibutan” (Pahayag 13:8), Siya ang “pangunahing bunga” ng pagkabu-hay na maguli (1 Corinto 15:20-21), hinirang ng Dios na maging Messias at ang Cristo (ang pinahiran). At tayong mga naniniwala na mga “hinirang ng Dios” ay nasumpungan ang pinagbuhatan ng ating pagkahirang kay Cristo, Siya mismo. Kapag sumusulat sa Iglesia, sila’y pinararatingan ng ganito:

“Si Pedro, na apostol ni Jesucristo, sa mga hinirang na nangingi-bang bayan na nasa Pangangalat sa Ponto, Galacia, Capadocia, Asia at Bitinia, Ayon sa paunang kaalaman ng Dios Ama, sa pag-pabanal ng Espiritu, upang magsitalima at mangawisikan ng dugo ni Jesucristo: Biyaya at kapayapaan nawa ang sa inyo’y sumaga-ana.” (1 Pedro 1:1-2)

Ang dugo ng hirang na lingkod ng Dios ang bumili ng ating katubusan at pagpapabanal, ginaganap ang plano ng paghirang.

† MGA KATANGIAN NG PAGKAHIRANG

Kaya nga, kung ang lahat ng naunang natalakay ay totoo, siguradong mayroon din namang parehong ebidensya at mga pakinabang na napapaloob sa pagiging ka-sama sa “mga hinirang ng Dios”. Nasa ilalim ang sampung mga halimbawa:

1. Kapag ang konsepto ng mabiyayang paghirang ng Dios ay naintindihan, hindi na tayo pahhirapan pa ng dumudurog na pabigat ng ating mga personal at walang kabuluhang mga pagtangka para kitain ang kaligtasan sa pamamagitan ng ating mga gawa. Ngayon, ang paghirang ay hindi sinasarahan ang ma-bubuting mga gawa. Iya’y importanteng malaman. Ngunit hindi natin ginaga-nap ang ating kaligtasan sa pamamagitan ng ating gawa at kasikapan. Imbes, gumagawa tayo ng mabubuting mga gawa bilang tugon sa katotohanan na tayo ay hinirang na ng Dios. At lamang hindi rin naman tayo ang sanghi ng paghirang ng Dios, hindi tayo ang pangtapos na sanghi ng ating sariling ma-buting mga gawa. Ang kaligtasan, sa lahat ng aspeto, ay proyekto ng Dios, nagsimula sa Kanyang pagpili sa atin bilang Kanyang mga tao, inordina para

gumanap ng mga gawang luluwalhati at aaninag sa Kanya. Ang paghirang ng Dios ay sa mabubuting mga gawa, para sa Kanyang kaluwalhatian at sa ating kapakinabangan:

“Ako'y hindi ninyo hinirang, nguni't kayo'y hinirang ko, at aking kayong inihalal, upang kayo'y magsiyaon at magsipagbunga, at upang manatili ang inyong bunga: upang ang anomang inyong hingin sa Ama sa aking pangalan, ay maibigay niya sa inyo.”
(Juan 15:16)

“Sapagka't tayo'y kaniyang gawa, na nilalang kay Cristo Jesus para sa mabubuting gawa, na mga inihanda ng Dios nang una upang siya nating lakaran.” (Efeso 2:10)

2. Kinokontrol ng Dios ang kurso ng kasaysayan at nangako na kapag hinatulan Niya ang daigdig sa Kanyang galit, Kanyang lilimitahan ang tagal ng Kanyang poot alang-alang sa Kanyang hinirang na mga tao:

“At malibang paikliin ang mga araw na yaon, ay walang lamang makaliligtas: datapuwa't dahil sa mga hirang ay paiikliin ang mga araw na yaon.” (Mateo 24:22)

3. Pinoprotektahan ng Dios ang mga nahirang nang sa gayo'y hindi sila mailigaw ng bulaang mga propeta:

“Sapagka't may magsisilitaw na mga bulaang Cristo, at mga bulaang propeta, at mangagpapakita ng mga dakilang tanda at mga kababalaghan; ano pa't ililigaw, kung maaari, pati ng mga hirang.”
(Mateo 24:24)

4. Ang mga nahirang ay matatagpuan sa Langit at sasamahan si Cristo kapag Siya ay nagbalik upang isagawa ang paghatol sa daigdig:

“At susuguin ang kaniyang mga anghel na may matinding pakakak, at kanilang titipunin ang kaniyang mga hinirang mula sa apat na hangin ng sanglibutan, mula sa isang dulo ng langit hanggang sa kabila.” (Mateo 24:31)

“Makikipagbaka ang mga ito laban sa Cordero, at sila'y dadaigin ng Cordero, sapagka't siya'y Panginoon ng mga panginoon at Hari ng mga Hari; at ng mga kasama niya, na mga tinawag at mga pili at mga tapat ay nananaig din.” (Pahayag 17:14)

5. Ang Dios ay lalaban para sa Kanyang mga hinirang at magsasagawa ng kata-rungan alang-alang sa kanila:

“At hindi бага, igaganti ng Dios ang kaniyang mga hirang, na sumisigaw sa kaniya sa araw at gabi, at siya'y may pagpapahinuhod sa kanila?” (Lucas 18:7)

“Sila'y hindi magtatayo, at iba ang tatahan; sila'y hindi magtatanim, at iba ang kakain; sapagka't kung paano ang mga kaarawan ng punong kahoy, ay magiging gayon ang mga kaarawan ng aking bayan, at ang aking mga pinili ay mangagagalak na malaon sa gawa ng kanilang mga kamay. Sila'y hindi gagawa ng walang kabuluhan, o manganganak man para sa kasakunaan, sapagka't sila ang lahi ng mga pinagpala ng Panginoon, at ang kanilang mga anak na kasama nila. At mangyayari, na bago sila magsitawag, sasagot ako; at samantalang sila'y nangagsasalita, aking didinggin.” (Isaias 65:22-24)

6. Inaaring-ganap ng Dios ang Kanyang mga hinirang at walang sinoman ang hahatol sa kanila:

“Sino ang magsasakdal ng anoman laban sa mga hirang ng Dios? Ang Dios ay ang umaaring-ganap.” (Roma 8:33)

7. Ang pinaka kalikasan at karakter ng mga hinirang ng Dios ay pinagbago, inaanimang ang mga katangian ng Dios, kaysa ng makasalanang sanglibutan:

“Mangagbihis nga kayo gaya ng mga hinirang ng Dios, na mga banal at minamahal, ng isang pusong mahabagin, ng kagandahangloob, ng kababaan, ng kaamuan, ng pagpapahinuhod: Mangagtiisan kayo sa isa't isa, at mangagpatawaran kayo sa isa't isa, kung ang sinoman ay may sumbong laban sa kanino man; na kung paanong pinatawad kayo ng Panginoon, ay gayon din naman ang inyong gawin.” (Colosas 3:12-13)

8. Ang Dios ay nagpapadala ng mga ministro para turuan ang mga nahirang upang patubayan sila patungong kaligtasan:

“Kaya aking tinitii ang lahat ng mga bagay dahil sa mga hinirang, upang kamtan naman nila ang pagkaligtas na nasa kay Cristo Jesus na may kaluwalhatiang walang hanggan.” (2 Timoteo 2:10)

9. Maski ang mga anghel sa Langit na hindi nakisama kay Lucifer sa kanyang paghihimagsik laban sa Dios ay iningatan sa pamamagitan ng mapagbiyayang paghirang:

“Pinagbibilinan kita sa paningin ng Dios, at ni Cristo Jesus, at ng mga anghel na hinirang, na iyong ganapin ang mga bagay na ito na walang pagtatangi na huwag mong gagawin ang anomang pagayo.” (1 Timoteo 5:21)

10. Ang pananampalataya kay Cristo Jesus, ang pagka-unawa sa katotohanan ng Mabuting Balita, at ang pag-asa ng buhay na walang hanggan ay ibinibigay sa mga hinirang:

“Si Pablo, na alipin ng Dios, at apostol ni Jesucristo, ayon sa pananampalataya ng mga hinirang ng Dios, at sa pagkaalam ng katotohanan na ayon sa kabanalan, Sa pagasa sa buhay na walang hanggan, na ipinangako ng Dios na di makapagsisinungaling buhat pa ng mga panahong walang hanggan.” (Tito 1:1-2)

Ang pag-asa ng buhay na walang-hanggan ay ipinangako kanino?
Sa mga hinirang!

† P A G T A T A K W I L (*REPROBATION*)

Bagaman ito’y hindi ang punto ng ating paksa, dapat din nating bulayin ang isa sa pinaka hindi nauunawaang implikasyon nitong Doktrina ng Walang Kundisyong Pagkahirang: Ang Pagtatakwil. Kung ang sangkatauhan ay kusang nagma-martsa patungo sa tiyak na kasumpaan at pinili ng Dios na “kuhanin ang ilang mga sanga mula sa apoy”, Siya ba, sa paglaktaw niya sa iba, ay ipinagkakatiwala ang mga natira sa pagkawasak?

Isa ito sa paboritong argumento ng mga kritiko ng doktrinang ito. Ang sentro ng kanilang pagtutol ay: “Kung ang Dios ay may kapangyarihang iligtas ang mga makasalanan mula sa kanilang tadhana, bakit hindi Niya sila inililigtas lahat? Ang paghirang sa iilan lamang ay hindi patas!” Tinatawag ng mga kritiko ng makasaysayang *Calvinism* ang ideyang ito bilang “dobleng pagtatalaga sa kapalaran” o “double predestination” upang makalikha ng tularan kung saan itinatadhana ng Dios ang mga tao patungong impierno sa isang paraang malupit o dahil sa nasumpungan lang Niya. Pagkatapos ay makipagtalo sila na pinalalabas ng theolohiyang *Calvinistic* na ang Dios ay isang halimaw at kinakailangang tanggihan.

Ngunit ang gayong mga apilang emosyonal ay isangtabi, ang payak at turok na sagot ay: Oo, sa pagliligtas lang ng kakaunti, ay itinatakwil ng Dios ang nakararami. Ngunit dapat tayong maging maingat sa paglalagay ng bintang sa Dios. Nakipagtalo si Apostol Pablo ng buong kakumbinsihan patungkol sa puntong ito.

“Kaya nga sa kaniyang ibig siya'y naaawa, at sa kaniyang ibig siya'y nagpapatigas. Sasabihin mo nga sa akin, Bakit humahanap pa siya ng kamalian? Sapagka't sino ang sumasalangang sa kaniyang

kalooban? Ngunit, Oh tao, sino kang tumututol sa Dios? Sasabihin baga ng bagay na ginawa doon sa gumawa sa kaniya, Bakit mo ako ginawang ganito? O wala bagang kapangyarihan sa putik ang magpapalyok, upang gawin sa isa lamang limpak ang isang sisidlan sa ikapupuri, at ang isa'y sa ikahihiya. Ano kung ang Dios ay inibig na ihayag ang kaniyang kagalitan, at ipakilala ang kaniyang kapangyarihan, ay nagtiis ng malaking pagpapahinuhod sa mga sisidlan ng galit na nangahahanda na sa pagkasira: At upang maipakilala ang kayamanan ng kaniyang kaluwalhatian sa mga sisidlan ng awa, na kaniyang inihanda nang una pa sa kaluwalhatian, Maging sa atin na kaniya namang tinawag, hindi lamang mula sa mga Judio, kundi naman mula sa mga Gentil?” (Roma 9:18-24)

Sundang mabuti ang argumento ni Pablo. Sa unang tatlong mga kabanata ng kanyang sulat sa mga Romano, buong pagsusumakit na pinatunayan ni Pablo na ang mga Gentil ay may sala sa harapan ng Dios, gayon din naman ang mga Hudyo at ang mga Israelita ay may sala sa harapan ng Dios, winakasan na ang lahat ng sangkatauhan ay tumatayong may sala, makasalanan at karapat-dapat sa paghatol at kaparusahan. Subali't ang Dios ay may awa, iniaalis ang ilang mga tao sa paghatol na sila'y karapat-dapat. Papanong ang Dios ay nagdedesisyon kung sinong mga tao ang tatrathin na may kaawaan? Hindi sinabi sa atin. Ang payak na pagkakaalam natin na ang Dios ay magiging maawain sa kung sinomang ibigin Niya.

Ngayon, ang iba'y iiwanan ng Dios sa kanilang mga kasalanan. Kaya ang mga kumontra ay sasagot, “Ngunit papanong pagbibintangan ng Dios ang kahit sino kung ang lahat ay ginagawa lamang kung anuman ang inordina ng Dios upang gawin nila?” Kapagdaka'y inihayag ni Pablo ang kapamahalaan ng Dios at pina-alalahanan ang nagtanong na tayo'y simpleng alabok lamang sa mga kamay ng Lumikha. Loloobin ba ng alabok na bumangon at magtanong sa Makapangyarihan kung bakit ginagawa Niya ang mga pinag-gagagawa Niya? Ang napahiwatig na kasagutan ay, “Siyempre namang hindi!” Ang lahat ng mga bagay ay pag-aari ng Dios. Siya ang Panginoon ng Kanyang nilikha. Sino ang makapagkukuro sa Kanyang mga desisyon?

Pagkatapos ay ipina-alala ni Pablo sa kanyang mga magbabasa ang isang aral na natutunan sa Jeremias 18. Ang magpapalayok ay may kapangyarihang gawin ang anumang naisin niya sa isang limpak ng putik. Mula sa parehong limpak ay maaari siyang humubog ng magagandang likha ng sining, marapat na papurihan. O di kaya'y maaari siyang gumawa ng sisdlang hindi kasiya-siya sa kanya, o para sa ordinaryong gamit lamang, na may karapatan siyang sirain ayon sa sarili niyang kasiyahan. Ang Dios ay may katulad na kapangyarihan para gumawa ng mga desisyon at pagbubukod na mayroon ang magpapalayok. Parehong ang hinirang at ang hinatulan ay may kalagayan sa patuloy na rebelasyon ng Dios. Siya ay may ganap na kaloobang ipakita ang Kanyang poot sa mga sisidlang inihahanda Niya para sa panahon ng paghatol. Ngunit Siya ay matiyaga at may malaking pagpapahinuhod, naghihintay para sa panahon kung saan ipapakita Niya ang Kanyang mapag-biyayang kaluwalhatian at habag sa yaong inihanda na Niya nuong una pa para sa kaligtasan.

Ang argumento na ang gayong pagtatakwil ay hindi patas o hindi makatarungan ay sala sa punto. Isinakdal na sana ng Katarungan at ng Kapantayan na ang lahat ng tao ay mapailanglang sa Impiyerno alinsunod sa kanilang masama at mapaghimagsik na kalikasan. Ngunit ang Dios ay hindi ang sanhing-ugat nang pagkawasak ng kahit sinong tao. Ang mga tao ay buong kaloobang sumusunod sa mga pukaw ng kanilang masasamang mga puso, at dahil dito, ay ganap na mananagot sa kanilang mga aksyon. At ang Dios ay magkakamit ng kaluwalhatian para sa Kanyang sarili, sa pamamagitan ng pagpapakita ng Kanyang habag para sa Kanyang mga hinirang at sa pagpapakita ng Kanyang banal na katarungan at makatuwirang kapangyarihan para sa mga makasalanan.

Narito ang importanteng konseptong hindi dapat maisawalang-bahala: *Ginagawa ng Dios ang anumang ginagawa Niya para sa Kanyang kaluwalhatian.* Ang kaligtasan ay humahantong patungo sa maluwalhating biyaya ng Dios. Ang Paghatol ay humahantong tungo sa maluwalhating katuwiran at kabanalan ng Dios. Ngunit, ang lahat ng ito ay humahantong sa Kanya at sa Kanyang pagluwalhati ng Kanyang sarili. Ang makataong pananaw na dapat tratuhin ng Dios ang lahat ng pantay-pantay at bigyan ang kada tao ng pagkakataon upang maligtas ay labas sa Kasulatan. Ito ay magiging napakahirap para sa atin, sa ating limitadong pang-unawa ng mga prinsipyong ganap at eternal, na ibalot ang ating mga kaisipan sa paligid ng isang Dios na sadyang may walang-hanggang sariling pagpapasya. Ngunit iyan lang ang tanging Dios na matatagpuan natin sa Biblia. Kaysa tumadyak laban sa pahayag ng Dios patungkol sa Kanyang sarili, tayo'y

magiging mas matalino kung sasamba tayo sa Kanya at manikluhod na may pagpapakumbaba sa Kanyang kapamapamahalang mga pasya. Ngunit ang natural na tao, katulad ng mabagsik na mga hayop, ay tumatangging tanggapin ang kapamahalaan ng Dios.

Samantala, ipinagpatuloy ni Pablo ang kanyang talumpati ukol sa biyaya ng paghirang ng Dios sa pamamagitan ng pagsalaysay-muli sa kambal na anak ni Isaac:

“Gaya ng nasusulat, Si Jacob ay inibig ko, datapuwa't si Esau ay aking kinapootan. Ano nga ang ating sasabihin? Mayroon бага kayang kalikuan sa Dios? Huwag nawang mangyari. Sapagka't sinasabi niya kay Moises, Ako'y maaawa sa aking kinaaawaan, at ako'y mahahabag sa aking kinahahabagan. Kaya nga hindi sa may ibig, ni hindi sa tumatakbo, kundi sa Dios na naaawa.”
(Roma 9:13-16)

Para sa akin, hindi gaanong nakakagulat na sasabihin ng Dios, “Si Esau ay aking kinapootan.” Kinayayamutan ng Dios ang lahat ng uri at pagkakataon ng kasalanan. Subalit ito’y kahanga-hanga na ang biyaya ng Dios ay maghahayag “Si Jacob ay inibig ko.” Si Jacob ay isang tagasambot ng sakong, manloloko. Ngunit siya ang naging taga-tanggap ng “hindi pinaghirapang pabor”. Kung ano ang sinabi sa pasimula ng kabanatang ito ay nagmula sa nakapaloob sa talatang ito – ang mapagmahal na paunang-pagkakilala ang batayan ng Kanyang mapagbiyaya at walang kundisyong paghirang at Siya ay hindi nahihila sa mga taong gumagawa ng kanilang kalooban o naghihirap na tumakbo para makipagpaligsahan sa karera ng mabubuting gawa. Ang Paghirang ay totohanang gawain ng Dios, na nagpapakita ng habag kung loloobin Niya. Ayon kay Jesus, ang Dios ay buong kabiyayaang naghihirang ng ilan, dinadala sila tungo sa pananampalataya, samantalang ang Kanyang poot ay nananatili sa iba.

“Ang sumasampalataya sa Anak ay may buhay na walang hanggan; nguni't ang hindi tumatalima sa Anak ay hindi makakakita ng buhay, kundi ang poot ng Dios ay sumasa kaniya.” (Juan 3:36)

Ginagawa ba nitong hindi makatuwiran ang Dios? Hindi! Ito’y ginagawa siyang mapagbiyaya. Ang katuwiran ay binigyang-paliwanag sa kung anumang ginagawa ng Dios. Hindi napapasailalim ang Dios sa kung anumang etikadong pamantayang mas mataas pa sa Kanya. Nasa sa Dios kung kanino Siya mahahabag at kung sino ang tatanggap ng Kanyang pakikiramay.

“Ginawa ng Panginoon ang bawa't bagay na ukol sa kaniyang sariling wakas: Oo, pati ng masama na ukol sa kaarawan ng kasamaan.” (Kawikaan 16:4)

“Aking inilalagay ang liwanag, at nililikha ko ang kadiliman; ako'y gumagawa ng kapayapaan, at lumilikha ako ng kasamaan; ako ang Panginoon, na gumagawa ng lahat na bagay na ito... Sa aba niya, na nakikipagpunyagi sa May-lalang sa kaniya!” (Isaias 45: 7,9)

Ang Dios ay hindi natitilapon, o nalilimitahan sa pinakamaliit na paraan, ng masamang gawain ng tao o ng dimonyo. Ginawa ng Dios ang lahat ng mga bagay sa isang hangarin – ang Kanyang sariling Kaluwalhatian. Ang Dios ay hindi eternal na bigo sa Kanyang dakilang plano ng pagtutubos dahil lang sa kanila na nabigong maniwala. Una na Niyang inordina ang kanilang hindi paniniwala at ang kanilang buong kaisipa’y pinipigilan ng Kapamaha-pamahalaang kaloobang iyon. Ang katotohanan ay natatakluban at naitago mula sa kanila; ang kanilang mga mata ay binulag, ang kanilang mga tainga ay biningi at hindi sila makalapit kay Cristo. Si Cristo Jesus ang linyang humahati sa buong kasaysayan ng sangkatauhan kung saan ang lahat ng tao ay naitalaga na sa kanilang itinakdang kapalaran.

“[Si Cristo ay ang] Batong katitisan, at bato na pangbuwal; Sapagka't sila ay natitiod sa salita, palibhasa'y mga suwail: na dito rin naman sila itinalaga.” (1 Pedro 2:8)

“Sapagka't may ilang taong nagsipasok ng lihim, yaong mga itinalaga nang una pa sa kahatulang ito, mga di banal, na pinalitan ng kalibugan ang biyaya ng ating Dios, na itinatatuwa ang ating iisang Guro at Panginoong si Jesucristo.” (Jude 1:4)

“At dahil dito'y ipinadadala sa kanila ng Dios ang paggawa ng kamalian, upang magsipaniwala sila sa kasinungalingan: Upang mangahatulan silang lahat na hindi nagsisampalataya sa katotohanan, kundi nangalugod sa kalikuan.” (2 Tesalonica 2:11-12)

“Tingnan ninyo, mga mapagwalang-halaga, at mangapagilalas kayo, at kayo'y mangaparam: Sapagka't ako'y gumagawa ng isang gawa sa inyong mga kaarawan, Isang gawang sa anomang paraa'y hindi ninyo paniniwalaan kung saysayin sa inyo ng sinoman.” (Gawa 13:41)

† PANGWAKAS

Kahit na wala tayong karamihan ng katibayan ng Kasulatan para ihayag itong Doktrina ng Walang Kundisyong Paghirang, ang lohika'y buong tibay tayong dadalihin sa konklusyon na:

Kung –

- Ang tao ay ganap na nasira at patay sa mga pagsalangsang at mga kasalanan;
- Ang tao ay walang pagnanasang makipagrelasyon sa Dios at mapaghimagsik laban sa Dios;
- Ang tao ay walang kakayanang maunawaan ang anumang bagay patungkol sa Dios o gumawa ng anumang kapita-pitagang gawain na mag-oobliga sa Dios;
- Gayunman, ang ilang mga tao ay magagawang mapag-alaman ang Dios, makasasamba sa Dios at magantimpalaan ng buhay na walang hanggan sa presensya ng Dios;

Kung gayon, ang tanging paraan para maging posible ito ay ang Dios ang magsimulang umakasyon ng walang kadahilanan maliban sa Kanyang sariling kalooban at mabuting kasiyahan. Ito ba ay mahiwaga? Oo, walang pasubali. Ngunit dahil ba sa kahiwagaan ng patunay na ito'y kinakailangang iwasan na natin ito? Hindi. Ito ang katotohanang ipinahayag na relihiyon ng Dios, itinatag bago pa magsimula ang sanglibutan.

“Gayon man, ay nangagsasalita kami ng karunungan sa mga may gulang: bagaman hindi ng karunungan ng sanglibutang ito, o ng mga may kapangyarihan sa sanglibutang ito, na ang mga ito'y nangauwi sa wala: Kundi sinasalita namin ang karunungan ng Dios sa hiwaga, yaong karunungan na itinalaga ng Dios, bago nilalang ang mga sanglibutan sa ikaluluwalhati natin.” (1 Corinto 2:6-7)

Kaya mula sa masa ng nasirang sangkatauhan, pinili ng Dios na ilagak ang Kanyang pagibig sa ilang mga tao at dinesididong iligtas sila. Ano ang paraan ng kaligtasang iyon? Ano ang nag-udyok dito? Ito ay pinukaw ng pagibig ng Dios, na pinasya Niyang ilagak sa Kanyang hinirang na mga tao.

“Narito ang pagibig, hindi sa tayo'y umibig sa Dios, kundi siya ang umibig sa atin, at sinugo ang kaniyang Anak na pangpalubagloob sa ating mga kasalanan.” (1 Juan 4:10)

Kaya nga ano ang paraan? Ang pangpalubag-loob na siniguro ng Kanyang Anak. At iyan ang paksa ng ikatlo sa mga Doktrina ng Biyaya – ang Doktrina ng *Limitadong Pagtutubos*.

¹ Morris, David. *The Doctrines of Grace*
(Teaching Series from Main Street Baptist Church, Sovereign Grace Conference. 1989.)

IKATLONG KABANATA
LIMITADONG PAGTUTUBOS

Mas gusto ng ibang mga theologians na gamitin ang terminong *Partikular na Pagtutubos* kapag kinukunsidera ang konseptong doktrinal na ito. Ito ay may kaugnayan sa pangunahing katanungang, “Para kanino namatay si Cristo?” Siya ba ay ibinitin sa krus para sa lahat ng taong nangabuhay na walang pagbubukod? O si Jesus ba’y namatay para sa mga hinirang ng Dios bukod-tangi?

Sumesentro ang debate sa kinakailangang mga kahihinatnan ng alinmang posisyon. Malinaw na inihahayag ng Biblia na hindi lahat ay maliligtas. Sa gayon, kung si Cristo ay namatay para sa lahat na walang ibinukod, ginawa lang Niyang posible ang kaligtasan. Isinaayos Niya na ang lahat ay magkaroon ng kaparaanan sa kaligtasan kung sasamantalain lamang nilang kuhanin ito. Subalit, kung tunay ngang tinapos na ni Cristo ang gawain ng pagtutubos – kung ang Kanyang kamatayan ay ganap na sapat at mabisa para siguraduhin ang kaligtasan ng maysalang mga makasalanan – kung gayon ang lubhang katotohanan na hindi lahat maliligtas ay nagbabadya sa ating pagtibayin na si Cristo ay namatay tanging para sa Kanyang hinirang na mga tao lamang.

Upang pagtibayin ang ating theolohiya sa isyung ito, kinakailangan nating malaman kung ano nga ba talaga ang nangyari sa Kalbaryo. Ang buong Christianity ay umiinog sa paligid ng sentrong pangyayari na ito – ang pagkapako sa krus ni Cristo. Ipinangaral palagi ng *Orthodox* (tradisyunal) na Christianity na si Cristo Jesus ay (at ang) Anak ng Dios, kaanib ng *Triune Godhead* (Dios na may tatlong pagkakaisa).

“Kayo’y magsipagingat, baka sa inyo’y may bumihag sa pamamagitan ng kaniyang pilosopia at walang kabuluhang pagdaraya, ayon sa sali’t saling sabi ng mga tao, ayon sa mga pasimulang aral ng sanglibutan, at di ayon kay Cristo: Sapagka’t sa kaniya’y nananahan ang buong kapuspusan ng pagka Dios sa kahayagan ayon sa laman, At sa kaniya kayo’y napuspus na siyang pangulo ng lahat na pamunuan at kapangyarihan.” (Colosas 2:8-10)

Nang pagdiinan para sa katibayan ng Kanyang pagka-Dios, datapwat, inihayag ni Jesus na ang “tanda ni Jonah” – na namalagi ng tatlong araw at tatlong gabi sa tiyan ng isang dambuhalang isda – ay ang tanging tanda na ibibigay ng Dios bilang katibayan na si Jesus nga ay Siya ngang pinapatungkulan Niya (Mateo 12:39-40). Katulad din naman, sabi ni Cristo, na Siya ay mananatili ng tatlong araw at tatlong gabi sa loob ng “kaibuturan ng lupa”.

Nagpatotoo ang pinakaunang mga saksi na si Cristo ay tunay na namatay sa krus, nasa libingan ng tatlong araw at tatlong gabi at nabuhay na magmuli, “ayon sa mga Kasulatan. “ Kung wala ang kagila-gilalas na katotohanang ito ng kasaysayan, ang Christianity ay isa lamang sa mga kakatwang relihiyosong palabas na dinala ng mga sinungaling at patuloy na binubuhay ng “mga saksing bu-laan ng Dios” (1 Corinto 15:15). Ang mga pangyayaring ito ang pinaka sentro ng Christianity.

Ang pagkapako sa krus ni Cristo ay isang mapapatunayang katotohanan ng kasaysayan. Maski si Tacitus, ang Romanong manunulat ng kasaysayan, ay nalathala na ang taong si Jesus ng Nazareth, ay nabuhay at napako sa krus.

Isinulat niya:

“Ngunit ang lahat ng makataong pagsisikap, ang lahat ng pagkarami-raming mga regalo mula sa emperador, at ang mga sakripisyo para sa mga dios ay hindi nakapagpaalis sa nagbabantang paniniwala na ang pagsunog sa Roma ay ang resulta ng isang kautusan (mula kay Nero, siya mismo). Ang kinahinatnan, para sirain ang ulat na ito, ipinatong ni Nero ang pagkakasala at pinaranas ang pinakamatinding mga pagpapahirap sa isang grupo na kinaiinisan dahil sa kanilang mga abominasyon, tinatawag silang Christians ng sangkatauhan. Si Christus, (Cristo Jesus) na sa kanya nagsimula ang pangalan, ay nag-hirap ng sagad na pagdurusa sa panahon ng pamumuno ni Tiberius sa kamay ng isa sa ating mga gobernador, si Poncio Pilato, at ang pinaka-malokong pamahiin [Christianity] sa ganitong paraan ay napigil ng panadalain, ay muling pumailanglang hindi lamang sa Judea, ang unang pinagmulan ng kasamaan, ngunit pati rin sa Roma, kung saan ang lahat ng mga bagay na kalait-lait at kahiya-hiya mula sa lahat ng sulok ng sanglibutan ay nakahahapan ng kanilang sentro at nagiging popular. Alinsunod dito, isang pagdakip ang unang ginawa sa lahat ng nahayag na nagkasala; pagkatapos, ng sila’y mabigyan ng impormasyon, isang

napakalaking karamihan ang nahatulan, hindi sa krimen na pag-sunog sa lungsod, bagkus ng pagkapoot laban sa sangkatauhan. Iba't-ibang klase ng panunuya ang idinagdag sa kanilang kamatayan. Nabalutan ng mga balat ng mga hayop, sila'y pinagpira-piraso ng mga aso at nangamatay, o kaya'y ipinako sa mga krus, o kaya'y pinarusahan sa mga kaapuyan at sinunog, para magsilbing kaliwanagan sa gabi kapag nakalubog na ang araw. Binuksan ni Nero ang kanyang mga hardin para sa panooring ito, at nagtatanghal ng isang palabas sa sirko, habang nakisalamuha siya sa mga tao na nakadamit mandirigma o nakatayo sa isang karuwahe. Anupa't, kahit para sa mga kriminal na karapat-dapat sa kaparusahang sadista at nagbibigay-babala, may pumailanglang na damdamin ng kahabagan; dahil sa ito'y hindi, tilang dapat gawin, para sa kabutihang ng publiko, ngunit upang busugin ang kalupitan ng isang tao, na sila'y (ang mga Christians) winawasak.⁴¹

Ang Biblikal at ang sekular na pinagmulang kasaysayan ay parehong sumasang-ayon na ang lalaking tinatawag na Cristo ay ipinako sa krus sa ilalim ng pamamahala ni Pilato at ang kanyang mga tagasunod ay nangamatay sa ilalim ng marahas na pagpapahirap na pinanghawakan ang kanilang pananampalataya na si Jesus ay parehong namatay at nabuhay na magmuli. Ngunit, sa taong naghahanap ng katotohanan at ng katubusan, napakaimprotanteng mapag-alaman ang higit pa kaysa sa pisikal na mga katotohanan patungkol sa pangyayaring ito. Kinakailangan nating malaman ang eternal at espritual na mga kinasasangkutan ng pinakaimportanteng pangyayaring ito.

† ANO ANG GINAGANAP NI CRISTO SA KRUS NA IYON?

Pagdaka'y pagkatapos na mapalayas sina Adan at Eba mula sa halamanan ng Eden, mababasa natin ang magkapatid na Cain at Abel. Si Abel ay nag-alay ng isang handog sa Dios; “mga panganay ng kaniyang kawan at ng mga taba ng mga yaon.” Ang katagang “at ang mga taba ng mga yaon” ay nagpapakita na si Abel

ay pumatay ng tupa bilang sakripisyo. Bakit iyon kinakailangan? Dahil hinhahanap ni Abel ang kapatawaran ng Dios sa kasalanan. At nahanap niya ito. At nilingap ng Panginoon si Abel at ang kaniyang handog (Genesis 4:4).

Ang konsepto ng pagsasakripisyong may pagdanak ng dugo para sa kapatawaran ng kasalanan ay nagpatuloy sa kapanahunan ni Noe, na kumuha ng malilinis na mga hayop, nararapat para ihandog, sa loob ng arko ng pituhan, at ang mga hindi malilinis ng dalawahan (Genesis 7:2). Agad-agad ng ang pamilya ni Noe ay nasa tuyong lupa na ay bumuo siya ng altar at nagsakripisyo galing sa malilinis na mga hayop. (Genesis 8:20)

Ang paghahandog sa Dios ay nagpatuloy sa panahon ni Abraham, ang kanunuan ng mga Hebreo. Nang siya'y sinabihan na ihandog ang kanyang tanging anak, kanyang pinaasa ang bata, "Dios ang maghahanda ng korderong pinakahandog na susunugin, anak ko." (Genesis 22:8) Nang iniunat ni Abraham ang kutsilyo, pinigil ng anghel ng Panginoon ang Kanyang kamay at pagkadaka'y may isang tupang lalaki na nakita na ang kanyang mga sungay ay nahuli sa dawagan. Nagbigay ang Dios ng pamalit na sakripisyo para mamatay bilang kapalit ni Isaac, isang tupa na may ulong matinik. (Genesis 22:9-13)

Ang paghahandog sa kasalanan ay nabitbit paloob sa Kautusang Levitico at kinailangan ng Dios ang dugo sa kamay ng mga pangulong saserdote upang panandaliang maibsan ang Kanyang poot at kaparusahan:

“At ayon sa kautusan, ay halos masasabi kong lahat ng mga bagay ay nililinis ng dugo, at maliban na sa pagkabuhos ng dugo ay walang kapatawaran.” (Hebreo 9:22)

Ngunit itong patuloy na pagkatay ng mga hayop ay hindi sapat para tunay na maging pangpalubag-loob sa pagkakasala ng mga taong naghandog ng mga sakripisyong yaon.

“Sapagka't ang kautusan na may isang anino ng mabubuting bagay na darating, hindi ang tunay na larawan ng mga bagay, kailan pa man ay di maaaring magpasakdal sa mga nagsisilapit sa pamamagitan ng mga hain na laging inihahandog sa taon-taon. Sa ibang paraan ay hindi kaya бага nagsipaglikat sila ng paghahandog? sapagka't ang mga nagsisisamba, yamang nalinis na minsan, ay hindi na sana nagkaroon pa ng budhi sa mga kasalanan. Ngunit sa mga

hain yaon ginagawa ang pagaalaala sa mga kasalanan taon-taon. Sapagka't di maaari na ang dugo ng mga baka at ng mga kambing ay makapagalis ng mga kasalanan.” (Hebreo 10:1-4)

Ang paghahandog ng mga hayop ay iniutos ng Dios upang ipaalala sa mga tao ang kanilang makasalanang kalagayan. Ang natigis na dugo ay isang testimonya sa katotohanang ang kasalanan ay kinakailangan ng kamatayan. Nagpatuloy ang may akda ng mga Hebreo sa paghahayag na tanging ang nag-iisang, eksklusibong kamatayan ni Cristo sa krus ang mabisa para tunay na maalis ang pagkakasala at ang kaparusahan na hinihingi ng kasalanan. Sa kasaysayan, palagiang iniutos ng Dios ang pagsasakripisyo ng dugo. Ngunit, ang pangwakas na sakripisyo, na nagpadanak ng napakahalagang dugo ng Dios mismo, ay dinala nga sa katapusan ang pagdanak ng dugo.

Sinasabi sa atin ng Kasulatan na ginanap ni Jesus ang ilang mga bagay nuong buong kalooban Niyang ibinigay ang Kanyang sarili na maipako sa krus. Ang pangkalahatang pananaw sa walong kaganapang yaon ay nagbubuhos ng dakilang bahagi ng kaliwanagan sa katanungang nasa ating mga kamay – para kanino namatay si Cristo?

1. Siya ang naging pangwakas at panghuling *sakripisyong* kapalit para sa kasalanan.

“Sapagka't hindi pumasok si Cristo sa dakong banal na ginawa ng mga kamay, na kahalintulad lamang ng tunay; kundi sa talagang langit, upang humarap ngayon sa harapan ng Dios dahil sa atin: At siya'y hindi rin naman kailangang ihandog na madalas pa ang kaniyang sarili, na gaya ng dakilang saserdote na pumapasok sa dakong banal taon-taon na may dalang dugo na hindi niya sarili; Sa ibang paraan ay kailangan na siya'y magbatang madalas mula nang itatag ang sanglibutan: datapuwa't ngayon ay minsan siya'y nahayag sa katapusan ng mga panahon upang alisin ang kasalanan sa pamamagitan ng pagkahandog ng kaniyang sarili.”
(Hebreo 9:24-26)

Isinakripisyo ni Cristo ang Kanyang sarili ng minsan para sa hangarin na isantabi ang kasalanan, ginaganap ang “type” (tipo) ng lahat ng sakripisyo ng hayop na hindi makapagpapasaya sa utang ng kasalanan.

“At katotohanang ang bawa't saserdote na araw-araw ay nangangasiwa ng patayo at naghahandog na madalas ng gayon ding mga hain, na hindi makaalis kailan pa man ng mga kasalanan: Nguni't siya, nang makapaghandog ng isa lamang hain patungkol sa mga kasalanan magpakailan man, ay umupo sa kanan ng Dios.”
(Hebreo 10:11-12)

Bakit nakayanan ni Cristo na umupo pagkatapos na isakripisyo ang Kanyang sarili? Dahil sa natapos na Niya ang gawain na ipinunta Niya sa daigdig upang ganapin – isinantabi Niya ang kasalanan magpakailanman. At Siya’y naupo sa kanang kamay ng Dios, isang posisyon ng kapangyarihan at kapamahalaan, pinatutunayan na tinaggap ng Dios ang sakripisyo at ang kaganapan niyaon.

2. Sa pagsasalarawan ng kamatayan ni Cristo, humiram si Pablo ng isang paganong salita, *pangpalubagloob* (*propitiation*). Ang mga sinaunang mga pagano ay naniwala na ang mga paghihirap sa kanilang mga buhay ay resulta ng galit ng mga dios. Kaya sila’y nagsigawa para payapain ang poot na yaon. Halimbawa, sila’y mag-aalay ng kanilang mga anak sa “kaapuyan ni Molech” (Levitico 18:21), sa nagbabaga-sa-init na mga kamay ng mga dios-diosang gawa sa bakal na may mga hurno na nag-aapoy sa loob nito. Naniwala sila na ang mga hiyaw at ang kamatayan ng mga sanggol ay “magpapalubagloob”, o aalisin ang poot ng kanilang mga dios.

Si Cristo Jesus ang pangpalubagloob na sakripisyo na inialay ang Kanyang sarili para payapain ang poot ng Dios na makapangyarihan sa lahat.

“Na siyang inilagay ng Dios na maging pangpalubagloob, sa pamamagitan ng pananampalataya, sa kaniyang dugo, upang maipakilala ang kaniyang katuwiran dahil sa hindi pagpansin sa mga kasalanan na nagawa nang nagdaang panahon sa pagpapahinuhod ng Dios.” (Roma 3:25)

“Narito ang pagibig, hindi sa tayo'y umibig sa Dios, kundi siya ang umibig sa atin, at sinugo ang kaniyang Anak na pangpalubagloob sa ating mga kasalanan.” (1 Juan 4:10)

3. *Tinubos (redeemed)* ni Cristo ang mga nangalaglag na mga makasalanan sa Kanyang kamatayan. Ang Griegong salita na naisaling *pagtutubos* ay *exagorazo* na ang kahulugan ay *bilihin (to buy out)*. Ito ay may partikular na implikasyon sa pagbili ng isang alipin upang siya ay mapalaya. Ang Griegong salita na *lutro* na naisaling *para tubusin* ay nangangahulugang para palayain pagkatanggap ng pangtubos na may diin sa aktwal na paglaya nung alipin, yamang nabayaran na ang halaga niya.

Itinulad ni Cristo ang mga makasalanan bilang “alipin ng kasalanan” (Juan 8:34). At inihayag ni Pablo na “ang kabayaran ng kasalanan ay kamatayan” (Roma 6:23). Samantala, ang banal na hustisya ng Dios, na humihingi ng kabayaran mula sa nagkasala ay kinakailangang bigyan ng kaluguran. Ang ating mga kasalanan ay kinakailangang tubusin. Ngunit, “maliban na sa pagkabuhos ng dugo ay walang kapatawaran.” (Hebreo 9:22).

Maliwanag ang pagsasalarawan. Ang mga makasalanan ay mga aliping nakagapos sa pamilihan ng kasalanan. At tanging ang sakripisyo ng isa na ang dugo ay may kabuluhang sapat ang tutubos sa mga makasalanan at sila'y palalayain! Kaya nga, tangan ang halaga ng Kanyang dugo sa Kanyang kamay, si Cristo ay tumayo sa harapan ng hustisya at ng katuwiran ng Dios at binili ang maysalang mga alipin – tinutubos sila:

“Sapagka't ang lahat ay nangagkasala nga, at hindi nangakaabot sa kaluwalhatian ng Dios; Palibhasa'y inaring-ganap na walang bayad ng kaniyang biyaya sa pamamagitan ng pagtubos na nasa kay Cristo Jesus.” (Roma 3:23-24)

“At hindi rin naman sa pamamagitan ng dugo ng mga kambing at ng mga bulong baka, kundi sa pamamagitan ng kaniyang sariling dugo, ay pumasok na minsan magpakailan man sa dakong banal, na kinamtan ang walang hanggang katubusan.” (Hebreo 9:12)

Pansinin na kinailangan ni Cristo na pumasok sa presensya ng Dios ng minsan lang upang kumpletuhin ang transaksyon, at ang pagtubos na binili ni Cristo ay walang hanggang katubusan. Anupa't siyang tinubos ay lubos na nabayaran na at hindi na muling maaalipin pa.

4. Sa kaparehong paraan, si Cristo ang naging *pangtubos (ransom)* para sa may-salang mga makasalanan. Ang pangtubos ay ang halagang aktuwal na ibinayad para palayain ang isang tao mula sa pagkakautang. Ang mga patay na makasalanan ay nagkaroon ng isang utang na hindi nila kayang bayaran. Ngunit si Cristo ang sapat na halaga para bayaran ang pagkakautang at bilihin pabalik ang pag-aari na kinuha sa rematahan ng kautangan.

“Gayon din naman ang Anak ng tao ay hindi naparito upang paglingkuran, kundi upang maglingkod, at ibigay ang kaniyang buhay na pangtubos sa marami.” (Mateo 20:28)

“Sapagka't may isang Dios at may isang Tagapamagitan sa Dios at sa mga tao, ang taong si Cristo Jesus, Na ibinigay ang kaniyang sarili na pangtubos sa lahat; na pagpapatotoong mahahayag sa sariling kapanahunan.” (1 Timoteo 2:5-6)

5. Si Cristo ay nasa krus ginagawa ang *pagkakasundo (reconciliation)* sa pagitan ng Dios at ng mga tao. Dinadala Niyang magkasama ang dalawang panig na dati-rati'y magkasalungat sa isa't-isa. Hindi sa kinakailangan ng Dios na makipagkasundo sa tao, ngunit ang tao ay nahatulan na sa pagkawasak kung hindi sila naipagkasundo sa Dios.

“Kaya't nararapat sa kaniya na sa lahat ng mga bagay ay matulad sa kaniyang mga kapatid, upang maging isang dakilang saser-doteng maawain at tapat sa mga bagay na nauukol sa Dios, upang gumawa ng pangpalubag-loob patungkol sa mga kasalanan ng bayan.” (Hebreo 2:17)

“Datapuwa't ang lahat ng mga bagay ay pawang sa Dios, na pinakipagkasundo tayo sa kaniya rin sa pamamagitan ni Cristo, at ibinigay sa amin ang ministerio sa pagkakasundo; Sa makatuwid baga'y, na ang Dios kay Cristo ay pinakipagkasundo ang sanglibutan sa kaniya rin, na hindi ibinibilang sa kanila ang kanilang mga kasalanan, at ipinagkatiwala sa amin ang salita ng pagkakasundo.” (2 Corinto 5:18-19)

“Sapagka't kung, noong tayo'y mga kaaway ay pinakipagkasundo tayo sa Dios sa pamamagitan ng kamatayan ng kaniyang Anak, lubha pa, ngayong nangagkakasundo na, ay mangaliligtas tayo sa kaniyang buhay.” (Roma 5:10)

Sinabi ni Pablo na kung, habang tayo dati ay mga rebeldeng may pagkamuhi sa Dios, binili na tayo at ibinalik ni Jesus sa kanyang kamatayan sa krus, kaya alam nating sigurado na, yamang tayo ay pinagkasundo na, tayo ay ganap na maililigtas sa Kanyang pagkabuhay na magmulí. Ang ating pakikipagkasundo sa Dios ay nakamit ng binayaran ni Cristo ang ating kautangan sa kasalanan at inalis ang ating mga pagsalangsang. Kaya nga, ang pakikipagkasundo sa pamamagitan ng natigis na dugo ni Cristo ang ating garantiya ng ligtas na katayuan sa harapan ng Tagapaghatol ng Walang hanggan.

6. Ang kamatayan ni Jesus ang *umaring-ganap (justified)* sa mga maysalang mga makasalanan. Iyan ay isang legal at mala-hukumang termino na ginamit para ipahiwatig na ang isang tao ay idiniklera na bilang makatuwiran. Hindi nito nais ipakahulugan na ang hinirang ay marapat na ginawang ganap dahil sa sarili nilang kalooban o kalikasan.

Sa ibang salita, ang mga makasalanan ay hindi ginawang personal na banal at makatuwiran upang tanggapin sa harapan ng Dios. Bagkus, sila ay idineklarang walang kasalanan gayunmang ang mga buhay nila ay malinaw na maysala. Tinitingnan sila ng Dios na para bang hindi sila nagkasala dahil si Cristo ang nagdala ng kanilang mga kasalanan para sa kanila. Pagkatapos, sila'y mala-

hukumang “pinatawan” (imputed) ng katuwiran na nakamit nila mula sa pansariling kaganapan at natapos na gawa ni Cristo.

Ang Biblia ay nagtuturo ng tatlong dakilang mga pagpapataw:

- Ang kasalanan ni Adan ay ipinataw sa kada tao, binigyan ng ebidensya ng katotohanang ang lahat ng tao’y namamatay.
- Ang mga kasalanan ng mga hinirang ay inilagay kay Cristo sa Kalbaryo, ipinapataw ang kanilang sala sa Kanya.
- Ang sariling personal na katuwiran ni Cristo ay ipinataw sa mga mananampalataya.

Ngunit ang punto sa ngayon ay ito, na si Cristo ay tunay, buo at lubos na inaring-ganap yaong kung kanino Siya namatay.

“Siya’y [ang Dios] makakakita ng pagdaramdam ng kaniyang kaluluwa at masisiyahan: sa pamamagitan ng kaniyang kaalaman ay aariing ganap ng aking matuwid na lingkod ang marami; at dadalhin niya ang kanilang mga kasamaan.” (Isaias 53:11)

“Kaya maging hayag nawa sa inyo, mga kapatid, na sa pamamagitan ng taong ito’y ibinabalita sa inyo ang kapatawaran ng mga kasalanan: At sa pamamagitan niya ang bawa’t nananampalataya ay inaaring ganap sa lahat ng mga bagay, na sa mga ito’y hindi kayo aariing ganap sa pamamagitan ng kautusan ni Moises.” (Gawa 13:38-39)

“Sapagka’t ang lahat ay nangagkasala nga, at hindi nangakaabot sa kaluwalhatian ng Dios; Palibhasa’y inaring-ganap na walang bayad ng kaniyang biyaya sa pamamagitan ng pagtubos na nasa kay Cristo Jesus.” (Roma 3:23-24)

“Kundi, sa pagtingin niya sa pangako ng Dios, ay hindi nagalinlangan sa pamamagitan ng di pananampalataya, kundi lumakas ng lumakas sa pamamagitan ng pananampalataya, na niluwalhati ang Dios, At lubos nanalig na ang Dios na nangako ay may kapangyarihang makagawa noon. Dahil dito’y ibinilang naman na katuwiran sa kaniya. Ngayo’y hindi lamang dahil sa kaniya

isinulat, na sa kaniya'y ibinilang; Kundi dahil din naman sa atin, na ibibilang sa ating mga nagsisisampalataya sa kaniya na bumuhay na maguli sa mga patay, kay Jesus na ating Panginoon, Na ibinigay dahil sa ating mga kasuwayan, at binuhay na maguli sa ikaaring-ganap natin.” (Roma 4:20-25)

7. *Pinapagingbanal (sanctified)* ni Cristo ang mga inaring-ganap na mga ito; ang kahulugan ay isinangtabi sila para sa pribadong paggamit ng Dios. Ang Griegong salitang naisalin bilang *pinapagingbanal* ay ang *hagiazō*, mula sa ugat na *hagios*, na karaniwang isinasaling *banal*. Sila’y may parehong pinagkaugatang kahulugan, na isinangtabi o inihiwalay ng Dios para sa Kanyang eksklusibong layunin.

“Sa kaloobang yaon tayo'y pinapaging-banal, sa pamamagitan ng pagkahandog ng katawan ni Cristo na minsan magpakailan man.”
(Hebreo 10:10)

“Sapagka't ang nagpapagingbanal at ang mga pinapagingbanal ay pawang sa isa: na dahil dito'y hindi siya nahihiyang tawagin silang mga kapatid.” (Hebreo 2:11)

“At ganyan ang mga ilan sa inyo: nguni't nangahugasan na kayo, nguni't binanal na kayo, nguni't inaring-ganap na kayo sa pangalan ng Panginoong Jesucristo, at sa Espiritu ng ating Dios.”
(1 Corinto 6:11)

8. Sa pagpapagingbanal Niya ng Kanyang mga tao, ginanap sila ng Dios, o ginawa silang kumpleto, binibigyan sila ng kakayanang tumayo sa harapan ng isang Makatuwiran at Banal na Dios.

“Sapagka't sa pamamagitan ng isang paghahandog ay kaniyang pinasakdal magpakailan man ang mga pinapagiging-banal.”
(Hebreo 10:14)

At kung sila’y inaring-ganap na magpakailanman, kung gayo’y di na sila kailanmang maparatangang nagkasala.

Para ulitin, ito’y isang *ipinataw (imputed)* na kaganapan. Pinanghawakan ng Dios si Cristo na personal, legal na maysala para sa mga kasalanan ng mga taong para sa kanila ay Siya ang dakilang sakripisyo. Ibinuhos ng Dios ang Kanyang poot sa Kanyang Anak, sa halip na para sa mga makasalanang karapat-dapat para dito. Pagkatapos ay pinanghawakan ng Dios ang mga tinubos na mga makasalanan bilang personal at legal na inosente! Nakikita Niya silang inaring-ganap at banal, kumpleto at ginanap, bilang resulta ng katubusang ginawa ni Cristo.

Sa pagbubuod, sinasabi sa atin ng Kasulatan na si Jesus sa krus ang:

1. Pangwakas na kapalit na sakripisyo para sa kasalanan.
2. Naghandog ng sakripisyong lubusang nagbigay ng kaibsan sa poot ng Dios.
3. Nagbayad ng halagang pangtubos upang bilihin ang maysalang mga makasalanan.
4. Pangtubos na halaga na ibinayad.
5. Gumawa ng pakikipagkasundo sa pagitan ng tao at ng Dios.
6. Nag-aring ganap sa mga maysalang makasalanan, binigyang kasiyahan ang hustisya ng Dios.
7. Pinagpagingbanal ang mga taong yaon, o inihiwalay sila blang banal.
8. Gunanap magpakailanman sa kanila na binili Niya, inaring-ganap at pinagpagingbanal.

At sa sariling deklarasyon ni Cristo sa krus, “Naganap na.” Kanyang tunay na tinapos ang lahat ng mga ito sa Kanyang kamatayan at pagkabuhay na magmuli.

Habang ito’y nasa isipan natin, ating muling itanong ang katanungang:

† PARA KANINO NAMATAY SI CRISTO?

Kung si Kristo ay namatay para sa buong sanglibutan – sa kada taong nangabuhay, na walang ibinubukod – kung gayon ginanap rin Niya ang lahat ng mga layunin ng Kanyang kamatayan para sa kada isa sa mga taong yaon. Wala kahit saanman sa Kasulatan na mahahanap natin ang lenguwaheng nagmumungkahi na ang mga katangian ng gawaing pagtutubos ni Cristo ay inilapat sa iba’t ibang mga indibidwal sa magkakaibang mga antas. Ito’y inilapat ng lahat o wala ni isa man.

Hindi lang iyan, hindi rin naman minumungkahi ng Biblia na ginawa ni Cristo ang lahat ng gawaing ito at pagkatapos ay iiwanan na lang na hindi nailapat, naghihintay ng taong kukuha dito at sasamantalain ang pagkakataon. Nuong sinabi Niyang natapos na, ito’y naganap na. Tunay na ginanap Niya ang gawaing itinakda Niyang gawin.

“Niluwalhati kita sa lupa, pagkaganap ko ng gawa na ipinagawa mo sa akin. At ngayon, Ama, luwalhatiin mo ako sa iyo rin ng kaluwalhatian aking tinamo sa iyo bago ang sanglibutan ay nagiging gayon.” (Juan 17:4-5)

Ni hindi natin makikita ang anumang palatandaan na kailangang may idagdag pa sa ginawa ni Cristo upang ito’y maging mabisa sa buhay ng isang tao. Hindi natin idinaragdag ang ating pananampaltaya, ang ating pagpili, o ang ating desisyon upang ang pagtutubos ni Cristo ay gawing aktibo. Ginawa Niya itong mag-isa. Kanyang ginanap ang Kanyang layunin at naupo sa posisyon ng kapamahalaan – sa kanang kamay ng Kanyang Ama.

Nabigyang lahat ng ito, sapilitan nating mawakasan na kung si Cristo ay namatay para sa lahat, kung gayon sigurado na ang lahat ay maliligtas. Ngunit, alam nating mula sa Kasulatan na hindi ito ang kaso. Hindi lahat ay maliligtas. Ang ilang mga tao ay mauuwing walang hanggang hiwalay mula sa Dios.

“At ibinigay ng dagat ang mga patay na nasa kaniya; at ibinigay ng kamatayan at ng Hades ang mga patay na nasa kanila: at sila’y hinatulan bawa’t tao ayon sa kanikaniyang mga gawa. At ang kamatayan at ang Hades ay ibinulid sa dagatdagatang apoy. Ito ang ikalawang kamatayan, sa makatuwid ay ang dagatdagatang apoy. At kung ang sinoman ay hindi nasumpungang nakasulat sa aklat ng buhay, ay ibinulid sa dagatdagatang apoy.” (Pahayag 20:13-15)

Subali’t, papaanong ang mga tao na napagkasundo, natubos, inaring-ganap, pinagpagingbanal at pinerpekto ay malalagay sa dagatdagatang apoy at walang-hanggang parusahan ng isang makatarungan at makatuwirang Dios?

Kung binayaran na ni Cristo ang halaga ng kanilang kasalanan, papaanong hatulan sila sa kanilang pagkakasala?

Ang sagot ay, si Cristo ay hindi nila naging kapalit. Ang kanilang mga kasalanan ay wala sa mga balikat ni Cristo nuong dalahin niya ang pasanin ng may-sala. At kaya malinaw nating maideklara:

Si Cristo ay namatay bilang kapalit para sa mga hinirang lamang.

Bilang resulta, ang mga nahirang ay ibinilang na ng Dios na nabili na, pinagkasundo, personal na inosente, banal at ganap kay Cristo. Hindi na sila maaaring hatulan sa kanilang mga kasalanan, dahil tinanggal na ito ng Dios kasing-layo ng silanganan sa kanluranan at hindi na ito aalalahanin pang muli. (Awit 103:12) At hindi na ibubuhos ng Dios ang Kanyang poot para sa kasalanan sa mga nahirang, sapagka't minsan na Niya itong ibinuhos sa Kanyang Anak na pumalit para sa kanila.

“At hindi rin naman sa pamamagitan ng dugo ng mga kambing at ng mga bulong baka, kundi sa pamamagitan ng kaniyang sariling dugo, ay pumasok na minsan magpakailan man sa dakong banal, na kinamtan ang walang hanggang katubusan.”

(Hebreo 9:12)

Higit pa dito, ang lohikal na pagkaka-sunod-sunod ng mga doktrinang ito ay magdadala sa atin sa konklusyon na si Cristo ay hindi namatay para sa buong sangkatauhan. Kung, yamang winakasan na natin sa ganitong paraan, ang Dios ay naghirang ng ilang tiyak na mga indibidwal bago pa ang pundasyon ng sanglibutan at pinigilan ang habag na yaon para hindi makamit ng iba, hindi na sana Niya ipinadala ang Kanyang Anak para sadyaing patawarin sila na mangawawala na siguradong napagalaman na Niya nuong una pa lang.

Upang ilarawan ang Dios na seryosong nagpapakahirap na gawin ang alam Niyang hindi Niya gagawin ay ang isalarawan Siyang gumagawa ng kamangmangan.²

Si Cristo, Siya mismo, ay ipinakita ang ganitong kaugnayan – na ang mga nahirang at ang mga tinubos ay ang parehong mga tao – ng Siya’y nanalangin:

“At ngayon, Ama, luwalhatiin mo ako sa iyo rin ng kaluwalhati- aking tinamo sa iyo bago ang sanglibutan ay naging gayon. Ipina- hayag ko ang iyong pangalan sa mga tao na ibinigay mo sa akin mula sa sanglibutan: sila'y iyo, at sila'y ibinigay mo sa akin; at tin- upad nila ang iyong salita. Ngayon ay nangakilala nila na ang lahat ng mga bagay na sa akin ay ibinigay mo ay mula sa iyo: Sapagka't ang mga salitang sa akin ay ibinigay mo ay ibinigay ko sa kanila; at kanilang tinanggap, at nangakilala nilang tunay na nagbuhat ako sa iyo, at nagsipaniwalang ikaw ang nagsugo sa akin. Idi- nadalangin ko sila: hindi ang sanglibutan ang idinadalangin ko, kundi yaong mga sa akin ay ibinigay mo; sapagka't sila'y iyo: At ang lahat ng mga bagay ay iyo, at ang mga iyo ay akin: at ako'y lumuluwalhati sa kanila.” (Juan 17:5-10)

Nang si Cristo ay naghahanda para mamatay at bumalik sa Kanyang dat- ing kaluwalhatian, na pinagsaluhan Nila ng Dios bago pa man magsimula ang sanglibutan, nagtala Siya ng ilang mga katangian ng partikular na mga tao na sa Kanya'y ibinigay ng Dios “mula sa sanglibutan”:

- Sila ay sa Dios, ibinigay kay Cristo.
- Pinanghawakan nila ang salita ng Dios.
- Alam nilang kung anumang mayroon si Cristo ay nagmula sa Dios.
- Ibinigay ni Cristo sa kanila ang mga salitang ibinigay ng Dios sa Kanya.
- Tinanggap nila ang mga salitang yaon.
- Nangakilala nilang tunay na si Cristo ay nagmula sa Dios.
- Mayroon silang pananampalataya na ipinadala ng Dios si Cristo.
- Eksklusibong ipinalangin sila ni Cristo sa Dios, sapagkat sila'y sa Dios. Pansinin ang eksaktong mga pananalita, “hindi ang sanglibutan ang id- inadalangin ko, kundi sila...”
- Si Cristo ay naluwalhati sa kanila.

Pagdaka'y ipinagpatuloy ni Jesus ang panalangin, nagsusumamo sa Kan- yang Ama na pagpalain at protektahan ang mga partikular na taong ito. Ngayon, dapat ba nating akalain na ibubukod ni Cristo ang mga miyembro “ng sanglibu- tan” mula sa Kanyang panalangin at pagdaka'y ititigis ang Kanyang mahal na

dugo na may intensyong tubusin at ganapin sila na hindi Niya ipinalangin? Muli, iyan ay nagsasabi na Siya ay umakto sa isang lito at mangmang na paraan. Huwag laktawan ang pagkakaiba ginawa ni Cristo sa pagitan nila na para sa Kanya at sa kanila na hindi Niya idinadalangin. Ang aming pakikipagusap na Siya ay namatay eksklusibong para sa Kanyang mga hinirang ay simpleng sumusunod sa pagbubukod na ginawa ni Cristo mismo.

† A N G M G A T U P A

Upang lalong mapatibay ang aming konklusyon na si Jesus ay namatay para iligtas ang Kanyang hinirang na mga tao, kailangan lang nating bisitahin ang wikang piniling gamitin ni Jesus kapag nagsasalita patungkol sa Kanyang natatanging relasyon sa Kanyang hinirang na mga tao. Palagiang gumamit si Cristo ng nagsalarawang wika kung saan ang Kanyang Unang Siglong tagapakinig ay makakaintindi. Narito na ngang mayroon silang ekonomiyang nakabatay sa agrkultura at pagkakawan at ang mga pastor ay karaniwang tanawin. Kaya sinabi ni Cristo,

“Ako ang mabuting pastor: ibinibigay ng mabuting pastor ang kaniyang buhay dahil sa mga tupa.” (Juan 10:11)

“Ako ang mabuting pastor; at nakikilala ko ang sariling akin, at ang sariling akin ay nakikilala ako, Gaya ng pagkakilala sa akin ng Ama, at ng sa Ama ay pagkakilala ko; at ibinibigay ko ang aking buhay dahil sa mga tupa.” (Juan 10:14-15)

Kaya ito’y mahalagang siyasating, “Si Cristo ba ay nagsasalita patungkol sa kada indibidwal na tao na walang discriminyasyon nuong binanggit Niya ang patungkol sa Kanyang mga tupa?” Ang Kanyang sariling salita ang sasagot sa katanungang iyan sa negatibo.

“Datapuwa't hindi kayo nagsisampalataya, sapagka't hindi kayo sa aking mga tupa.” (Juan 10:26)

“Datapuwa't pagparito ng Anak ng tao na nasa kaniyang kaluwalhatian, na kasama niya ang lahat ng mga anghel, kung magkagayo'y luluklok siya sa luklukan ng kaniyang kaluwalhatian: At ti

tipunin sa harap niya ang lahat ng mga bansa: at sila'y pagbubukdinbukdin niya na gaya ng pagbubukodbukod ng pastor sa mga tupa at sa mga kambing; At ilalagay niya ang mga tupa sa kaniyang kanan, datapuwa't sa kaliwa ang mga kambing... Kung magkagayo'y sasabihin naman niya sa mga nasa kaliwa, Magsilayo kayo sa akin, kayong mga sinumpa, at pasa apoy na walang hanggan na inihanda sa diablo at sa kaniyang mga anghel.”
(Mateo 25:31-33, 41)

Tinutukoy ni Jesus ang isang eksklusibong grupo ng Kanyang sinabi ang patungkol sa “Aking mga tupa”. Sa katotohanan, ang dahilan ng pagwari ni Jesus sa kawalan ng kakayahan ng mga Pariseo upang maunawaan Siya ay simple – sila ay hindi Niya tupa. Nakikita ni Jesus ang sanglibutan na nalalagay sa dalawang kampo – “tupa” at “kambing”. Wala kahit saan na inihayag ni Jesus na ang Kanyang kamatayan ay sa ngalan ng mga kambing. Ang kahinatnan, ang mga kambing ay mapupunta sa paghatol at sa kaparusahan.

GINAMIT MULI ANG KAPAREHONG PAGSALARAWAN NG “TUPA”, SI PABLO AY SUMAKSI NA SI JESUS AY NAMATAY EKSLUSIBO PARA SA IGLESIA:

“Ingatan ninyo ang inyong sarili, at ang buong kawan, na sa kanila'y ginawa kayo ng Espiritu Santo na mga obispo, upang pakanin ninyo ang iglesia ng Panginoon na binili niya ng kaniyang sariling dugo.”
(Gawa 20:28)

Kahit sa pagsasalita patungkol sa relasyon ng kasal, inihayag ni Pablo ang partikularidad ng gawaing pagtutubos ni Cristo.

“Mga lalake, ibigin ninyo ang inyo-inyong asawa, gaya naman ni Cristo na umibig sa iglesia, at ibinigay ang kaniyang sarili dahil sa kaniya.” (Efeso 5:25)

Ang anghel na nakipagusap kay Jose patungkol sa nalalapit na pagbubuntis ni Maria ay nagsabi sa kanya:

“At siya'y manganganak ng isang lalake; at ang pangalang itatawag mo sa kaniya'y JESUS; sapagka't ililigtas niya ang kaniyang bayan sa kanilang mga kasalanan.” (Mateo 1:21)

At napakalinaw na inihayag ni Jesus:

“Walang may lalong dakilang pagibig kay sa rito, na ibigay ng isang tao ang kaniyang buhay dahil sa kaniyang mga kaibigan. Kayo'y aking mga kaibigan, kung gawin ninyo ang mga bagay na aking iniutos sa inyo. Hindi ko na kayo tatawaging mga alipin; sapagka't hindi nalalaman ng alipin kung ano ang ginagawa ng kaniyang panginoon: nguni't tinatawag ko kayong mga kaibigan; sapagka't ang lahat ng mga bagay na narinig ko sa aking Ama ay mga ipinakilala ko sa inyo.” (Juan 15:13-15)

Si Cristo ay nakikipagusap sa Kanyang mga piniling mga alagad. Tinukoy Niya ang Kanyang piniling mga tupa. Tinukoy Niya ang Kanyang Iglesia. Tinukoy Niya ang Kanyang mga kaibigan. At ibinigay Niya ang Kanyang buhay para sa kanila. Ang wika ay puno ng kaeksklusibuhan.

Ang isinumpang mga tao, na hindi sumusunod sa Kapanginoonan ni Cristo, ay malinaw na hindi Niya mga kaibigan, hindi Niya tupa, hindi Niya tao o hindi Niya Iglesia. Ang kinahinatnan, hindi inalay ni Cristo ang Kanyang buhay para sa kanila.

† MGA TIPO (*TYPES*) NG LUMANG TIPAN

Ating ng naitala na pagkatapos ng pagkalaglag ni Adan isinumpa ng Dios ang ahas sa pamamagitan ng paglalagay ng alitan (*enmity*) o pakikipaglaban (*againstness*), sa pagitan ng binhi ng ahas at ng binhi ng babae. Isinalaysay ng Biblia ang mga pakikisalamuha ng Dios sa pinagpalang lipi ng binhi ng babae, hanggang sa “binhi” na si Cristo. (Galacia 3:16)

Yaong lipi ng mga tao ay nabuo bilang ang 12 angkan ng Israel. Sa pakikisalamuha sa napiling nasyon na iyon, nagtatag ang Dios ng tatlong kakai-bang kawanihan ng pamunuan – mga propeta, mga saserdote at mga hari. Ang kada isa sa mga kawanihang yaon ay isang “kinatawang” opisina.

Halimbawa, ng ang Dakilang Saserdote ay pumasok sa Dakong Pinakabanal minsan sa isang taon para maghandog sa Dios, Siya ay tumayo bilang kinatawan ng partikular at hinirang na mga tao ng Dios. Sa Kanyang balikat, nagsuot Siya ng *ephod* na ito’y “upang maging mga batong pinakaalaala sa ikagagaling ng mga anak ni Israel; gaya ng iniutos ng Panginoon kay Moises.” (Exodo 39:7) Siya’y naglagay ng *pectoral (breastplate)* na may apat na hanay ng mamahaling mga bato. At ang mga bato ay ayon sa mga pangalan ng mga anak ni Israel... na ukol sa labingdalawang lipi.” (Exodo 39:14)

Ang Dakilang saserdote ay namagitan sa ngalan ng partikular na mga tao kung saan ang kanilang mga pasanin ay nasa kanyang mga balikat at kung saan ang kanilang mga pangalan ay nakaukit sa ginto at mahalaga, kasunod sa kanyang puso. Hindi Siya naghandog ng alay para sa mga kasalanan ng sanglibutan. Hindi Siya ang saserdote ng mga Amalekita at ng mga Jebuseo. Siya ang Dakilang Saserdote ng mga anak ng pangako, ang mga lahi ni Abraham.

Ang pangalawang kinatawang opisina na itinatag ng Dios ay ang mga propeta. Ang mga propeta ay mga taong nakapaghayag ng salita ng Dios sa pamamagitan ng banal na inspirasyon. Naghayag sila sa mga tao ng kung anumang sinabi ng Dios. Ngunit ang mga propeta ay ibinigay sa Israel (Hebreo 1:1), para sa kapakinabangan ng hinirang na mga tao ng Dios. Ang mga propeta ng Dios ay hindi ipinadala sa mga Moabita o sa mga Pilisteo. Habang sila’y palangiang nagpropesiya laban sa mga paganong nasyon, ang mga propeta ng Dios ay pinalaki ng kasama ng sambahayang Israel at Judah para sa layunin na turuan at hikayatin ang mga tao ng Dios.

Isang kasong maihalalintulad ay si Moises. Si Moises ang propeta ng Dios na kung kangino ang mga anak ng Israel ay tumanggap ng Kautusan sa Bundok Sinai. Ang kautusang iyon ay hindi ibinigay sa mga Gentil. Ipinahayag ng Dios ang Kanyang makatuwirang pamantayan sa partikular na mga tao. Ang kautusang iyon ay isang “tagapagturo” na naghatid patungo kay Cristo (Galacia 3:24). Kaya ang daan ng kaligtasan ay hindi ipinahayag sa kalakhan ng sanglibutan, ngunit para lamang sa hinirang na grupo, sa pamamagitan ng mga propeta.

Pangatlo, nagtakda ang Dios ng mga hari para mamahala sa Kanyang hinirang na mga tao. Samantalang ito’y tunay na ang kada kapangyarihan na

namamahala sa daigdig ay kumukuha ng kapamahalaan mula sa Dios, walang hari sa daigdig ang kailanmang tumaas kaysa karangalan ni David, na tinawag bilang tao na ayon sa sariling puso ng Dios. At ang kada hari ay namamahala sa isang partikular na kaharian. Walang hari sa kasaysayan ang kailanmang nakaganap ng unibersal na kapangyarihan. Ang mga hari ng Israel, na hinirang ng Dios at pinahiran ng langis ng mga propeta ng Dios, ay namahala sa Israel ng eksklusibo.

Ngayon, walang tao ang kailanmang hinawakang lahat ang tatlo sa mga opisinang ito. Si David ay isang hari at isang propeta, ngunit hindi siya saserdote. Si Aaron ay dakilang saserdote at isang propeta, ngunit hindi siya naging hari. Nilaktawan ni Haring Uzzia ang mga hangganang ito at sinubukang magsunog ng insenso para sa Dios, na isang gawaing-saserdote. Sinaktan siya ng Dios ng ketong hanggang sa araw na siya'y mamatay. (2 Cronica 26:16-21). Si Saulo ay isang hari na nagpropesiya, ngunit hindi siya naging saserdote. Ang lahat sa tatlong kinatawang mga opisinang ito ay mga “*tipo at anino*” (“*types and shadows*”) na nakinita ang kanilang kaganapan kay Cristo Jesus.

Ang mga propeta ay lahat nagpropesiya sa pagdating ng Mesias:

“Alin sa mga propeta ang hindi pinagusig ng inyong mga magulang? at kanilang pinatay ang nangagpahayag ng una ng pagdating ng Matuwid na Ito; na sa kaniya'y kayo ngayon ay nangaging mga tagapagkanulo at mamamatay-tao.” (Gawa 7:52)

Ang mga Saserdote ay tumayong panandalian sa opisina ng tagapamagitan hanggang sa inalay ng tunay na Manunubos ang Kanyang sariling dugo bilang sakripisyo:

“At siya'y hindi rin naman kailangang ihandog na madalas pa ang kaniyang sarili, na gaya ng dakilang saserdote na pumapasok sa dakong banal taon-taon na may dalang dugo na hindi niya sarili; Sa ibang paraan ay kailangan na siya'y magbatang madalas mula nang itatag ang sanglibutan: datapuwa't ngayon ay minsan siya'y nahayag sa katapusan ng mga panahon upang alisin ang kasalanan sa pamamagitan ng pagkahandog ng kaniyang sarili.” (Hebreo 9:25-26)

Ang mga hari ay namahala sa Israel hanggang sa ang Anak ni David ay lumitaw sa entablado ng kasaysayan, tulad rin naman na ang mga hari ng daigdig ay mamamahala hanggang sa ang Tunay na Hari ay dumating upang manakop at angkinin ang Kanyang kaharian.

“At mula kay Jesucristo na siyang saksing tapat, na panganay sa mga patay, at pangulo ng mga hari sa lupa. Doon sa umiibig sa atin, at sa nagkalag sa atin sa ating mga kasalanan sa pamamagitan ng kaniyang dugo.” (Pahayag 1:5)

Si Cristo Jesus lamang ang tanging tao na kailanma’y ipinahiwatig bilang Propeta, Saserdote at Hari.

“Ito’y yaong Moises, na nagsabi sa mga anak ni Israel, Palilitawin ng Dios sa inyo ang isang propeta na gaya ko, mula sa inyong mga kapatid.” (Gawa 7:37)

“Ang Dios, na nagsalita nang unang panahon sa ating mga magulang sa iba’t ibang panahon at sa iba’t ibang paraan sa pamamagitan ng mga propeta, Ay nagsalita sa atin sa mga huling araw na ito sa pamamagitan, ng kaniyang Anak...” (Hebreo 1:1-2)

“Sapagka’t si Jesus din ang nagpatotoo, na ang isang propeta ay walang kapurihan sa kaniyang sariling lupain.” (Juan 4:44)

“Kaya’t nararapat sa kaniya na sa lahat ng mga bagay ay matulad sa kaniyang mga kapatid, upang maging isang dakilang saserdoteng maawain at tapat sa mga bagay na nauukol sa Dios, upang gumawa ng pangpalubag-loob patungkol sa mga kasalanan ng bayan.” (Hebreo 2:17)

“Kaya, mga banal na kapatid, mga may bahagi sa pagtawag ng kalangitan, inyong isipin ang Apostol at Dakilang Saserdote na ating kinikilala, si Jesus.” (Hebreo 3:1)

“Na tuparin mo ang utos, na walang dungis, walang kapintasan hanggang sa pagpapakita ng ating Panginoong Jesucristo: Na sa kaniyang kapanahunan ay ipahahayag siya, na mapalad at tanging Makapangyarihan Hari ng mga hari, at Panginoon ng mga panginoon.” (1 Timoteo 6:14-15)

“At siya’y mayroong isang pangalang nakasulat sa kaniyang damit at sa kaniyang hita, HARI NG MGA HARI AT PANGINOON NG MGA PANGINOON.” (Pahayag 19:16)

Si Cristo Jesus ang panghuling propeta, naghahayag para sa Dios; Siya ang pinakadakilang Dakilang Saserdote, ibinuhos ang Kanyang sariling dugo sa “luklukan ng awa” ng Dios; at Siya ang Hari sa lahat ng mga hari.

Subali’t, sa pagganap ng mga opisina at mga tungkuling ito, hindi Niya binago ang kalikasan o layunin kung saan sila ay dinisenyo upang ganapin. Siya ang Dakilang Saserdote sa mga hinirang na lahi ni Abraham sa pananampalataya; Siya ang Propeta na naghahayag ng salita ng Dios na ibinigay ang Kanyang sarili para sa kanila na hiniwalay sa sanglibutan; at Siya ang Makatuwirang Hari na mag-gagantimpala sa Kanyang nananampalatayang mga lingkod at hahatol sa mga rebelde.

Sa maikling salita, Siya ang kaganapan ng mga opisinang ito para sa partikular na mga tao.

† ANG LIMITASYONG ARMINIAN

Ang mga katunggali ng doktrinang ito ay nakikipagtalo na ito ay hindi dapat, at ipinagpapalagay, na maglagay ng limitasyon sa gawain ni Cristo. Subali’t, upang ang katotohana’y malaman, na ang palagay ng Arminian na “Pangkalahatang Pagtutubos” (*Universal Atonement*) ay katunayang naglalagay ng mas higit na mahigpit na limitasyon sa gawaing-katubusan kumpara sa amin.

Kung ang kamatayan ni Cristo ay simpleng ginawang posible lamang ang kaligtasan, at ang kada indibidwal ay mayroong katubusang makukuha sa kundisyong ito’y kukuhanin nila, kung gayon hindi aktuwal na niligtas ni Cristo ang kahit sino! Ang mga tagapagtaguyod ng Pangkalahatang Pagtutubos ay papaniwalain tayo na ibinubuhos ni Cristo ang nakapag-papaging banal na dugo ng

Dios kung sakaling may sinomang magdesisyon na kamitin ito. Sinasabing ang aktuwal na pasimula ng kaligtasan ay ang kalooban ng indibidwal na nagdedesisyong paganahin ang pagtutubos na ito sa kanyang sariling buhay.

Habang ang mga Doktrina ng Biyaya ay nililimitahan ang saklaw ng pagtutubos, nililimitahan ng doktrinang Arminian ang kapangyarihan nito. Hindi naming kina-aalinlangan na ang halaga ng paghihirap at ng kamatayan ni Cristo ay sapat na para iligtas ang kada indibidwal na nangabuhay, ngunit ito’y mabisa lamang sa mga nahirang.

Tinitingnan ng palaisip na Arminian ang pagtutubos bilang isang malaki at malawak na tulay na nagdudugtong ng bangin sa pagitan ng tao at ng Dios, ngunit ito’y nangalahati lang na dumirecho. Ang mga tao’y kinakailangang bumuo ng kalahati pa ng sa gayo’y makaabot sa makalangit na destinasyon. Subali’t, inihahayag ng palaisip na Calvinist na ang pagtutubos ay isang makitid at matibay na tulay na umaabot dire-direcho patawid sa malawak na bangin sa pagitan ng kasiraan at ng kaligtasan. Ngunit hindi ito popular na nakikilala at ito’y mahirap na masumpungan.

“Kayo’y magsipasok sa makipot na pintuan: sapagka’t maluwang ang pintuan, at malapad ang daang patungo sa pagkapahamak, at marami ang doo’y nagsisipasok. Sapagka’t makipot ang pintuan, at makitid ang daang patungo sa buhay, at kakaunti ang nangakaka-sumpong noon.” (Mateo 7:13-14)

Kaya hindi mababagong kami ay napilitang limitahan ang pagtutubos kahiman sa kabisaan – ang pananaw-Arminian o kaya sa partikularidad nito – ang pananaw-Calvinism. Subali’t ipinagtatanggol ng Biblia ang ganap na kakumpletuhan at ang lubos na kabisaan ng kamatayan ni Cristo, habang inihahayag din naman nito ang partikular na aplikasyon at pagkakuha sa mga hinirang ng Dios. Sa gayon, ang limitasyong Arminian ay nagkukulang sa suporta ng Biblia.

† IBA PANG MGA PAGTATALO

Ang pinaka-popular na paraan para makipagtalo sa katotohanan ng Limitadong Pagtutubos ay sa pamamagitan ng wala sa kontekstong (*out-of-context*) mga talata

na sa unang tingin ay lumilitaw na pinabubulaanan ito. Ngunit, kapag ang karamihan sa mga “pruwebang mga talatang” (*proof text*) ito ay ibinalik sa kanilang angkop na konteksto, hindi lang sila bigo para pabulaanan ang doktrina, ang totoo’y sinusuportahan pa nila ito!

1. Marahil ang pinaka-gamit na gamit na depensa ng unibersalismo ay ang, “Hindi ibig ng Dios na ang sinoman ay mapahamak!”

Ang katagang ito ay hinango mula sa 2 Pedro 3:9. Sa konteksto, si Pedro ay nakikitungo sa mga yaong nanunuya laban sa Mabuting Balita, at nagtatanong, “Saan naroon ang pangako ng kaniyang pagparito? sapagka’t, buhat nang araw na mangatulog ang mga magulang, ay nangananatili ang lahat ng mga bagay na gaya ng kalagayan nila mula nang pasimulan ang paglalang.” (2 Pedro 3:4) Ngunit, pinaalalahanan sila ni Pedro:

“Hindi mapagpaliban ang Panginoon tungkol sa kaniyang pangako, na gaya ng pagpapalibang ipinalalagay ng iba; kundi mapagpahinuhod tungo sa atin, na hindi niya ibig na sinoman ay mapahamak, kundi ang lahat ay magsipagsisi.” (2 Pedro 3:9)

Ang susing kataga dito, hinggil sa kanaisan ng Dios na sinoma’y hindi mapahamak, ay “tungo sa atin.” Kangino sumusulat si Pedro? Kung masisigurado natin iyan, mapag-aalaman natin kung sino ang kanyang binabanggit kapag sinasabi niyang “tungo sa atin.”

Kinikilala sila ng 1 Pedro 1:2 bilang:

“...Mga hinirang ayon sa paunang kaalaman ng Dios Ama, sa pagpabanal ng Espiritu, upang magsitalima at mangawisikan ng dugo ni Jesucristo...”

Kinikilala sila ng 2 Pedro 1:1 bilang:

“...sa kanila na nagsipagkamit na kasama namin ng mahalagang pananampalataya sa katuwiran ng ating Dios at Tagapagligtas na si Jesucristo.”

Ang pagkukumparang inilagay ni Pedro ay napaka-importanteng dapat nating maintindihan. May mga ilan na nililibak ang ideya ng pagbabalik ni Cristo. Tinatawag niya silang “mga manunuyang nagsisilakad sa kanilang masasamang mga pita.” Ikinukumpara niya ang mga taong yaon, mga walang katiyagaan at walang paniniwala, sa mga tumanggap ng biyaya ng Dios, na kung kangino ang Dios ay mapagpahinuhod. Binanggit ni Pedro ang mga mananampalataya bilang “atin”.

Sa konteksto nga, hindi ninanais ng Dios na ang kahit sino sa atin ay mapahamak, kaya nga wala ngang loloobin sa atin. Ninanais din Niya na tayong lahat ay mangagsisi, at lahat nga tayo’y loloobin. Pinipigilan Niya ang Kanyang maluwalhating pagpapakita at ang poot ng Kanyang kahatulan hanggang sa ang lahat ng mga hinirang ay dalhing tungo sa pagsisisi sa kanilang takdang panahon.

Gayon din, ang konteksto ng kabanatang ito ng sulat ni Pedro ay walang kinalaman sa eternal na kaligtasan. Si Pedro ay nagsasalita ng eskatolohikal na katapusan ng sanglibutan dito. Upang maitatag ang theolohiya patungkol sa pananaw ng Dios sa kaligtasan, kailangan nating sumangguni sa mga talatang kinatatahanan ng paksang iyon. Itong isang ito (2 Pedro 3:9) ay hindi.

O, para kuhanin ang kasalungat na pagsalubong, – tulad ng sa mga nagkamaling magpaliwanag ng talata na nagnanais na tayo ay mapaniwala – kung gayon ngang kalooban ng Dios na iligtas ang lahat, kung gayon ang Kanyang intensyon ay nahadlangan ng sa wari’y mas mataas na kalooban ng indibidwal na mga tao na napunta sa Impiyerno bagaman ang katotohanan na ibinuhos ni Cristo ang Kanyang dugo at pumaroon sa tabi ng Kanyang Ama, tiwalang nasiguro na Niya ang kaligtasan ng mga taong iyon. Ang hindi kanaisan ng Dios na sila’y mamatay ay walang anumang halagang dulot sa kanila. Namatay pa rin sila gayunmang nandiyan Siya. Ang ganyang theolohiya ay nagtataguyod ng isang walang kapangyarihang, miserableng Dios na palaging nakikita ang Kanyang inibig na mga tao na mamatay, ngunit walang kakayanang gawin ang kahit anumang patungkol dito. At iyan ay hindi ang Dios ng Biblia.

Para sa isang mas malalim na pag-aaral ng 2 Pedro 3:9, maaari lamang na bumisita sa Q&A seksyon ng aming website (<http://www.salvationbygrace.org>).

2. Juan 3:16

“Sapagka't gayon na lamang ang pagsinta ng Dios sa sanglibutan, na ibinigay niya ang kaniyang bugtong na Anak, upang ang sinomang sa kaniya'y sumampalataya ay huwag mapahamak, kundi magkaroon ng buhay na walang hanggan.”

Ito ay isang paboritong talata ng mga Arminian theologians na sumusporta sa “universality” ng misyon ni Cristo. Ang susi sa kanilang argumento ay ang terminong “sanglibutan”, na kanilang ipinalalagay na nangangahulugan na ang katubusang pagibig ng Dios ay lumalawig tungo sa lahat ng taong nangabuhay, walang pamumukod. Anopa't ang gawain ng krus ay mailalapat ng patas sa sinomang naninirahan sa daigdig, na nagbibigay ng oportunidad sa lahat na maniwala at manahin ang gantimpala na buhay na walang hanggan. Pero, iyan bang talaga ang sinasabi ng talatang ito?

Ang Griegong salita na naisaling *sanglibutan* ay *kosmos* kung saan kinuha natin ang *cosmopolitan* o makamundo. Ito minsa'y napapakahulugang *ang katuusang pangkalahatan ng lahat ng bagay sa planeta o sa sansinukob*. Subali't karaniwan itong itinatalang *ang mga tao sa bawa't angkan, at wika, at bayan, at bansa* kumpara sa mga Israelita lamang eksklusibo. Dapat nating kayaning pagibahin itong dalawang mga kagamitan ng *kosmos* o mauuwi tayong may kalituhan.

Ang naunang mga nagbalik-loob sa Christianity ay mga Hudyo. Tinuruan ni Jesus ang Kanyang mga alagad na pumunta muna sa “mga tupang nangawaglit sa bahay ni Israel” (Mateo 10:6). Kaya nga, ito'y laban sa natural nilang pagkakaintindi para tanggapin na ang Christianity ay kakalat sa mundo ng mga Gentil. Si Juan, sa pagsagot, ay naitala ang deklarasyon ni Cristo na inibig ng Dios ang mga indibidwal sa bawat lahi at ibinigay ang Kanyang anak para sa kanila. Kaya nga inibig ng Dios ang “sanglibutan”.

O para tingnan ito sa ibang paraan, kung tatanggapin natin ang Arminian na interpretasyon ng salitang “sanglibutan” ayon sa pakahulugang *lahat ng nangabuhay*, sa gayon mayroon tayong matinding kasalungatan ayon din mismo kay Apostol Juan kapag siya'y sumusulat:

“Huwag ninyong ibigin ang sanglibutan, ni ang mga bagay na nasa sanglibutan. Kung ang sinoman ay umiibig sa sanglibutan, ay wala sa kaniya ang pagibig ng Ama.” (1 Juan 2:15)

Ibig ipakahulugan ba ni Juan sa atin na ang Dios ay nagutos sa Kanyang mga anak na huwag ibigin ang lubhang kaparehong sanglibutan na Siya mismo ang umibig at ibinigay ang Kanyang Anak para dito? Hindi, ang tanging paraan para pagtugmain ang mga talatang ito ay ang kilalanin ang tiyak na aplikasyon ng salitang *kosmos*. Minahal nga ng Dios ang mga indibidwal sa bawat bahagi ng sanglibutan, hindi lamang mga Israelita. Ngunit, hindi natin para ibigin ang bawat parte at tapyas ng sanglibutan, o ang mga tukso nito, o ang lahat ng indibidwal na nandirito.

Ating suungin ito sa isa pang paraan –

Si Esau ba ay nasa sanglibutan? *Oo.*

Minahal ba siya ng Dios? *Hindi, kinapootan siya ng Dios.*

“Inibig ko kayo, sabi ng Panginoon. Gayon ma'y inyong sinasabi, Sa ano mo kami inibig? Hindi baga si Esau ay kapatid ni Jacob? sabi ng Panginoon: gayon ma'y inibig ko si Jacob; Ngunit si Esau ay aking kinapootan, at ginawa ko ang kaniyang mga bundok na isang kasiraan, at ibinigay ko ang kaniyang mana sa mga chakal sa ilang.” (Malakias 1:2-3)

“Gaya ng nasusulat, Si Jacob ay inibig ko, datapuwa't si Esau ay aking kinapootan.” (Roma 9:13)

O. papaano naman ang mga Pariseo? Sila ba'y nasa sanglibutan?

Oo.

Inibig ba sila ni Cristo at ibinigay ang Kanyang sarili para sa kanila?

Hindi sukat...

“Kayong mga ahas, kayong mga lahi ng mga ulupong, paanong mangakawawala kayo sa kahatulan sa impierno?” (Mateo 23:33)

“Kayo'y sa inyong amang diablo, at ang mga nais ng inyong ama ang ibig ninyong gawin. Siya'y isang mamamatay-tao buhat pa nang una, at hindi nananatili sa katotohanan, sapagka't walang katotohanan sa kaniya. Pagka nagsasalita siya ng kasinungalingan, ay

nagsasalita siya ng sa ganang kaniya: sapagka't siya'y isang sinun-
galing, at ama nito. Nguni't dahil sa sinasabi ko ang katotohanan,
ay hindi ninyo ako sinasampalatayanan. Sino sa inyo ang makasu-
sumbat sa akin tungkol sa kasalanan? Kung sinasabi ko ang ka-
totohanan, bakit hindi ninyo ako sinasampalatayanan? Ang sa Dios
ay nakikinig ng mga salita ng Dios: dahil dito'y hindi ninyo dinir-
inig, sapagka't kayo'y hindi sa Dios.” (Juan 8:44-47)

Nakasisigurong ang mga eskriba at Pariseong ito ay nasa kalahatang-
inklusibong “sanglibutan” ng Arminian. Ngunit tayo nga ba’y maniniwalang ang
mga anak ng dimonyo ay inibig ng Dios, na sila’y hindi makatatakas sa apoy ng
Impiyerno, inibig ng ganong kahigit na ipinadala Niya ang Kanyang Anak para sa
kanila, buong pagkakaalam ng Dios na sila’y mamamatay? Hindi, kung
mananatili tayong matatag sa Kasulatan.

At para ihatid ng pauwi ang punto, kung sobrang inibig ng Dios ang san-
glibutan, bakit tumanggi si Cristo na ipanalangin sila?

“Idinadalangin ko sila: hindi ang sanglibutan ang idinadalangin ko,
kundi yaong mga sa akin ay ibinigay mo; sapagka't sila'y iyo.”
(Juan 17:9)

Para sa isang mas malalim na pag-aaral ng Juan 3:16, maaari lamang na
bumisita sa Q&A seksyon ng aming website (<http://www.salvationbygrace.org>).

3. 1 Timoteo 2:3-6:

“Ito'y mabuti at nakalulugod sa paningin ng Dios na ating Taga-
pagligtas; Na siyang may ibig na ang lahat ng mga tao'y mangalig-
tas, at mangakaalam ng katotohanan. Sapagka't may isang Dios at
may isang Tagapamagitan sa Dios at sa mga tao, ang taong si
Cristo Jesus, Na ibinigay ang kaniyang sarili na pangtubos sa lahat;
na pagpapatotoong mahahayag sa sariling kapanahunan.”

Sinusunggaban ng mga Arminian theologians ang siping ito sa dalawang
kadahilanan. Ang una’y ang katagang “Na siyang may ibig na ang lahat ng mga
tao'y mangaligtas”. At ang pangalawa’y “Na ibinigay ang kaniyang sarili na pang

tubos sa lahat.” Ngunit parehong maiintindihan ang mga talatang ito kapag sila’y tiningnan sa liwanag ng mas malaking konteksto.

Ang siping ito ay mula kay Apostol Pablo. Ang ministeryo ni Apostol Pablo ay nakasentrong karaniwan sa mga Gentil. Sa katunayan, ang pinaka- sumusunod na talata sa kanyang sulat kay Timoteo ay itinuturo ang ganito:

“Na dito’y itinalaga ako na tagapangaral at apostol (sinasabi ko ang katotohanan, hindi ako nagsisinungaling), guro sa mga Gentil sa pananampalataya at katotohanan.” (1 Timoteo 2:7)

Ipinagtatangol ni Pablo ang kanyang pagiging apostol. Iginiit niyang siya ay nagsasalita ng “katotohanang na kay Cristo.” Ang kanyang buong ministeryo ay puno ng mga Hudyong mananampalataya na tumangging tanggapin na ang Mabuting Balita ay kumalat sa mundo ng mga Gentil. Kahit na si Pedro ay nahirapan sa ganoong ideya (Acts 10). Ngunit idineklara ni Pablo na ang kanyang ministeryo, pangangaral at pagtuturo, ay i-spesipikong para sa mga Gentil. Bakit? Dahil hindi ginawa ni Jesus ang Kanyang sarili na pawang pangtubos lamang ng mga Hudyo, ngunit isang “pangtubos sa marami.” At hindi binalak ng Dios na iligtas lamang ang mga Hudyo, ngunit “ang lahat ng mga tao”. Hindi ang lahat ng taong nangabuhay, pero lahat ng uri ng mga tao. Ang Griegong salita na *pas*, na isinaling *lahat* palagi ay may eksaktong kahulugan, *lahat ng klase o lahat ng uri*.

Ngayon, sa liwanag ng mga talatang atin ng nakita na pinatutunayang ang Dios ay walang hanggang magpaparusa ng ilang mga tao, imposibleng maintindihan ang sitas na ito mula sa 1 Timoteo 2 na nagsasabi na ang Dios ay positibong nagpasya na tubusin at iligtas ang kada at lahat ng indibidwal na kailanma’y nabuhay. Ngunit kung titingnan natin ang sinulat ni Pablo sa liwanag ng tanaw ng Ika-unang Siglong iglesiang Hudyo, mas madaling makita kung ano ang kanyang pinatutunguhan.

Para sa isang mas malalim na pag-aaral ng 1 Timoteo 2:4, maaari lamang na bumisita sa Q&A seksyon ng aming website (<http://www.salvationbygrace.org>).

4. “Ang may ibig...” (“*Whosoever will...*”)

Mahamanap natin sa Kasulatan na ang Mabuting Balita’y libreng hinandog sa bawa’t tagapakinig na maaaring magbigay ng atensyon. “Ang may mga pakinig upang ipakinig, ay makinig.” (Mateo 11:15) At ang katagang “ang may ibig” ay nagdadala ng malakas na implikasyon na ang kakayanang gumawa ng desisyon ng kahit sinong indibidwal ay ang isyung magpapasya sa bisa ng Kasulatan. Ang mga Arminian theologians ay tumuturo sa dalawang partikular na mga talata ng Bagong Tipan –

“At pinalapit niya sa kaniya ang karamihan pati ng kaniyang mga alagad, at sa kanila’y sinabi, Kung ang sinomang tao ay ibig sumunod sa akin, ay tumanggi sa kaniyang sarili, at pasanin ang kaniyang krus, at sumunod sa akin.” (Marcos 8:34)

“At ang Espiritu at ang kasintahang babae ay nagsasabi, Halika. At ang nakikinig ay magsabi, Halika. At ang nauuhaw, ay pumarito: ang may ibig ay kumuhang walang bayad ng tubig ng buhay.” (Pahayag 22:17)

Hayaang sabihin ko sa pasimula na ang mga palaisip na Calvinists ay hindi sa anumang paraan pinipigilan ang malayang takbo ng mensahe ng Mabuting Balita. Buong puso kaming sumasang-ayon na kung sinoman ang magtitilapon ng kanyang sarili kay Cristo at buong pananampalatayang aasa sa natapos na gawain ng pagtutubos ay maliligtas. Subali’t, ito rin nama’y malinaw na hindi ang bawat tao ay lolooing kamitin para sa kanyang sarili ang libreng handog na ito. Kaya, habang “ang sinomang may ibig” ay maaaring makisalo sa biyaya ng Dios, hindi ang kada tao ay gugustuhin ito. Tanging ang mga hinirang lamang.

Pero, ang kaunting pag-intindi sa teksto ay makatutulong dito. Walang salitang kapareho ang wikang Ingles na *whosoever* (*ang sinomang*) sa salitang Griego. Kapag binasa natin ang salitang *whosoever* sa Biblia, ito ay ang pagkasalain ng dalawang salitang Griego na *pas ho*. Ang literal na pagsasalin ng dalawang salitang iyan ay *all the* (*lahat ng*). Tinutukoy nito ang isang spesipikong grupo ng mga tao, tulad ng “lahat ng sumasampalataya.” Kaya nga, ang konotasyong ipinakita ng kasalukuyang terminong Ingles na ang Dios ay iniwang malawakang bukas ang pintuan ng kaligtasan para sa lahat ng magnanais na paga

nahin ang kanilang kaloobang magdesisyon ay simpleng hindi umiral sa orihinal na wikang Griego.

Pero muli, ang pagkaunawang ito ay hindi sa anumang paraang pinipigilan ang pagsisikap ng Calvinist na ipangaral ang mabuting balita ng biyaya sa kahit sino. Minsang narinig ko ang isang mangangaral na nagsabing mas magiging madali kung sana'y sinelyuhan ng Dios ang mga nahirang ng isang makulay na tanda o ginawa ang kanilang buhok na magtalarak paitaas o kaya nama'y nilagayan ng kahit anumang tanda para mapagkilanlan na ang kanilang pagkahirang ay maliwanag. Ngunit ang mga tupa'y napakalat at nakahalubilo ang mga kambing. Kung gayon, ito ay trabaho ng mga pastor ng Dios na ipangaral ang Mabuting Balita ng malaya at pinakadakilang biyaya sa bawat-isang nagnanais makinig. Yaong may mga taingang bigay ng Dios ay makikinig at tatalima, gagawing maliwanag ang kanilang pagkahirang.

Ang tunog ng Mabuting Balita ay pumailanglang sa buong sanglibutan, ngunit ang mga hinirang lamang ang loloobing tunay na makakaintindi dito. Tayo ngang lahat ay nangagkaroon na ng karanasan na makapakinig ng isang kahanga-hangang sermon at ang ating mga puso'y nahalukay habang ang ibang tao, napakinggan ang kaparehong mga salita, ay lumitaw na hindi man lang naapektuhan. Ano ang pagkakaiba sa pagitan natin? Tayo ba ay simpleng mas matatalino, mas spiritual, o mas nagnanais kumpara sa kanila? Hindi, ang humihirang na biyaya ng Dios ay binuhay ang Salita sa ating mga puso. Tayo'y nangaligtas sa pamamagitan ng Kanyang mapagbiyayang handog; tayo'y mga hindi karapat-dapat na tagatanggap lamang.

“Sapagka't sino ang gumawa na ikaw ay matangi? at anong nasa iyo na hindi mo tinanggap? nguni't kung tinanggap mo, ay bakit mo ipinagmamapuri na tulad sa hindi mo tinanggap?”
(1 Corinto 4:7)

Gayon din sa talata mula sa Pahayag 22 (isang gamit na gamit na talata kapag nag-aanyaya sa “altar calls”, isang konseptong ganap na labas sa Kasulatan), marapat ding tingnan ang pangkalahatang konteksto.

Ang talatang ito ay lumitaw sa katapusan ng aklat – ang huling mga pangyayari ng panahong ito at ang pagsikat ng makabagong panahon. Ang mga

kaaway ay nasupil na. Ang dakilang paghatol ay naganap na. Ang dimonyo, ang kanyang mga anghel, at ang mga hindi sumampalataya ay itinaon na sa Dagat-dagatang Apoy. Ang “Bagong Jerusalem” ay bumaba na mula sa Langit. Hindi na magkakaroon pa ng sumpa (Pahayag 22:3) at wala ng gabi o kadiliman sapagkat ang Dios ang liwanag at ang mga banal ay nagsimula ng “maghari magpakailan-kailanman.” (Pahayag 22:5)

Kaya nga, kapag ang Espiritu at ang Kasintahang babae ay nagsabing “halika” at inihandog nila ang tubig ng buhay, kanino nila inihahandog ito? Sa buong sanglibutan? Sa mga hindi sumasampalataya? Hindi, ang handog ay para sa kanila na nangaligtas na at pinanghahawakan na ang walang hanggang kaluwalhatian. Sila, at tanging sila lamang, ang sinabihan na “kung sinomang may ibig” ay maaaring kumuha sa tubig at punongkahoy ng buhay.

Marapat na gawing malinaw ng apat na halimbawang ito kung papaanong ang mga mangangaral na Arminians, upang suportahan ang kanilang wala sa Biblia na mga konklusyon, ay nagmamaniwala ng out-of-context (wala sa konteksto) na mga talata. Nagsimula sila sa isang konklusyon at naghanap ng mga talata para suportahan kung anumang gustuhin nilang maging totoo. Ngunit ang Biblia ay hindi nagpapasailalim sa sumpong ng tagapagpaliwanag. Ang katotohanan ay mabubunyang lamang kapag tayo’y mapagkumbabang nanikluhod ng harapan sa naihayag na Salita at pahintulutan itong salitain kung anuman ang katunayang inihahayag nito.

Sa wakas, kung ang ating teolohiya ay may pakikipaglaban sa malinaw na deklarasyong nagmula sa Kasulatan, ang isa sa atin ay mali. At ang isa sa atin ay marapat na baguhin. Dapat nating hulmahin at pagbaguhin ang ating teolohiya hanggang sa ang bawat salita ng Banal na Kasulatan ay naluluklok ng maginhawa sa loob ng ating binalangkas. Ang Salita ng isang Dios na hindi nababago ay hindi marahil magbabago para sa ating mga pinanghahawakang opinyon o tradisyon – kaya marapat na tayo’y huwag magsihigit sa mga bagay na nasusulat.

† PANGWAKAS

Tayo ay lohikal at Bibliikal na iniatras sa isang sulok. Tanging isa lamang sa sumusunod na dalawang pahayag ang maaaring totoo, dahil sila’y eksklusibo lamang sa kanilang mga sarili:

Binayaranang kumpleto ni Cristo ang kautangan ng kasalanan at tunay na tinubos, inaring-ganap at pinerpekto yaong mga taong kung kanino Siya namatay.

o

Tinanggal ni Cristo ang pasanin ng kasalanan, ginawang posible ang kaligtasan, ngunit hindi Niya tunay na naganap ang kaligtasan ng sinoman. Kinakailangang paganahin ng indibidwal na lalaki at babae ang pagtutubos na ito sa pamamagitan ng paniniwala, pagpili o sa pamamagitan ng mga gawa ng kalooban.

Kung tama ang naunang pahayag, kung gayo'y si Cristo ay hindi maaaring namatay para sa bawatisang tao na walang pagbubukod. Siya nga'y namatay para sa partikular na mga nahirang.

Kung tama ang pangalawang pahayag, kung gayo'y ang kakayahang magpasya ng indibidwal na tao ang *deciding factor* na nagpapatatag o nagpapagana ng gawaing-pagtutubos ni Cristo.

Idinedeklara ng Biblia na ang unang pahayag ay tama. Ito ay ginawang payak hindi lamang ng mga detalye, ngunit ito rin ay alinsunod sa pinakadakilang mga konsepto ng Kristianismo. Halimbawa, alam nating ang lahat ng mga bagay ay gumagawa tungo sa kaluwalhatian at kapurihan ng Dios. At, ninais ng Dios na ang lahat ng mga bagay ay hahantong sa ikatataas ng Kanyang Anak.

“Na siyang kinaroroonan ng ating katubusan, na siyang kapatawaran ng ating mga kasalanan: Na siya ang larawan ng Dios na di nakikita, ang panganay ng lahat ng mga nilalang; Sapagka't sa kaniya nilalang ang lahat na mga bagay, sa sangkalangitan at sa sangkalupaan, na mga bagay na nakikita at ang mga bagay na di nakikita, maging mga luklukan o mga pagsakop o mga pamunuan o mga kapangyarihan; lahat ng mga bagay ay nilalang sa pamamagitan niya at ukol sa kaniya; At siya'y una sa lahat ng mga bagay, at ang lahat ng mga bagay ay nangabubuhay dahil sa kaniya. At siya ang ulo ng katawan, sa makatuwid baga'y ng iglesia; na siya ang pasimula, ang panganay sa mga patay; upang sa lahat ng mga bagay, ay magkaroon siya ng kadakilaan. Sapagka't minagaling ng Ama na ang buong kapuspusan ay manahanan sa kaniya; At sa

pamamagitan niya ay pakipagkasunduin sa kaniya ang lahat ng mga bagay, na pinapayapa niya sa pamamagitan ng dugo ng kaniyang krus; sa pamamagitan niya, sinasabi ko, maging mga bagay sa kalupaan, o mga bagay sa sangkalangitan.” (Colosas 1:14-20)

Nakatitiyak na ang kamatayan ng sariling anak ng Dios , na ito ang nagbayad ng halagang pangtubos, ang bumili sa atin palabas mula sa aliping-pamilihan ng kasalanan, tayo’y inaring-ganap sa harapan ng makatuwirang pamantayan ng Dios, at pinerpekto magpakailanman sila na kung para kangino Siya ay napaslang, ay hindi dapat ipaliwanag sa paraang kung saan maluluwalhati ang mga matitigas ang ulo, mapagrebeld, sumusuklam sa Dios, at espirtual na patay na mga makasalanan. Ang lahat ng mga bagay ay nilikha para sa layunin na luwalhatiin ang Anak at walang pahiwatig saan man sa Kasulatan na sinasadya Niyang ibahagi ang ganap na kadakilaan sa kahit na sino.

Ngayon, matapos nating wakasan na ang Partikular na Pagtutubos ay ang tamang pagkakaintindi sa *Scriptural Soteriology* (ang pag-aaral patungkol sa Kaligtasan), ang susunod na lohikal na katanungan ay, “Maaari bang labanan ng isang tao ang kaligtasang ito kung gugustuhin niya?”

Iyan ang sentrong katanungan na ating bubulayin sa Doktrina ng *Hindi Malabanang Biyaya*.

Bago pa man itinatag ang sanglibutan, naghirang ang Dios ng mga indibidwal na Kanyang ililigtas mula sa karamihan ng nangasirang sangkatauhan. Pinagtiisan ni Cristo ang poot ng Dios at ibinuhos ang dugo ng Kanyang buhay upang tubusin at bilihin yaong mga nahirang na mga indibidwal, binigyang kaluguran ang katarungan ng Dios alang-alang sa kanila. Gayonpaman, walang maruming bagay ang kailanmang tatayo sa dalisay at banal na presensya ng Dios. Kaya, bago makita ng mga tinubos na mga makasalanang ito ang Kaluwalhatian ng Langit, kinakailangan nilang pagdaanan ang isang mahalagang pagbabago ng karakter at ng kalikasan. Ngunit ang gayong pagbabago ay nangangailangan ng isang ganap na himala.

Ang pagbabagong-buhay ng makasalanang mga tao – nililikha silang panibago, binibigyan sila ng bagong puso, binabago ang kanilang mga kalooban at mga pagnanasa at dinadala sila sa pagbabalik-loob – ay nasa puso ng doktrinang ito. Ang katanungang kung ang tao ba ay may kakayahang hindian ang mapagbiyayang paglilikhang-muling ito ay ang paksa ng pagtatalo.

Mas nais gamitin ng ibang theologians ang terminong *Hindi Matalong Biyaya*, dahil sa ipinalalagay nito ang kapangyarihan ng biyaya para sumakop at hindi masakop. Ang terminong *Hindi Malabanang Biyaya* ay naglalahad ng hindi kinitang kabutihan ng Dios kung saan ang tao'y walang kakayanang lumaban. Gayunman ang kapwang termino ay naghahatid ng parehong mahalagang konsepto – ang Dios ay makapangyarihan-sa-lahat, ang tao'y lubos na walang kapangyarihan.

Tulad ng nakita natin sa unang kabanata, ang tao ay makasalanang. Minana natin ang ating makasalanang estado mula sa ating ninuno, si Adan. Si Adan ay sa simula'y nilikha ayon sa larawan at wangis ng Dios. Ang kanyang pisikal na buhay ay patuloy, walang kasakitan o pagkabulok. Ang kanyang buhay-espiritual ay ang personal na komunyong sa Dios. Gayonman, pagkatapos niyang magrebelde at malaglag sa kasalanan, ang kanyang buhay-espiritual ay biglaang nabaligtad at pinasyahan ng Dios na siya ay patay sa espiritu. Siya ay nahiwalay mula sa Dios, nahiya at nata

kot. Samantala, ang kanyang pisikal na katawan ay nagsimulang mabulok sa kasalanan hanggang sa kanyang wakas na pisikal na kamatayan.

Ang katampalasanan ni Adan ay ipinasang pababa sa buong angkan ng sangkatauhan, sa lahat ng mga henerasyon, sa pamamagitan ng salingdugo ng mga ninuno. Nailathala ng modernong medisina na ang ama ang nagpapasya ng *blood type* ng isang bagong panganak na sanggol. Gayonman, bitbit kasama ng *blood type* na iyon ang katampalasanan ng mga ninuno na ipinasang pababa sa mga kaanakan. Ngunit ng inihayag ng anghel ng Panginoon kay Maria na siya ay mabubuntis, sinabi niyang ang kanyang pagkabirhen ang humadlang sa gayong pangyayari.

“At sinabi ni Maria sa anghel, Paanong mangyayari ito, sa ako'y hindi nakakakilala ng lalake? At sumagot ang anghel, at sinabi sa kaniya, Bababa sa iyo ang Espiritu Santo, at lililiman ka ng kapan- gyarihan ng Kataastaasan: kaya naman ang banal na bagay na ipanganganak ay tatawaging Anak ng Dios.” (Lucas 1:34-35)

Hindi napasali si Jesus sa makasalanang salingdugo ng sangkatauhan. Ang Kanyang Ama ang nagpasya ng Kanyang *blood type*. Ito ang dalisay at mahalagang dugo ng Dios, walang bahid at banal. Nang ibinuhos ni Cristo ang mahalagang dugong iyon, ito'y sapat na halaga, katanggap-tanggap sa Dios, upang patawarin ang mga pagsalangsang ng nahirang na mga banal para sila'y mapalaya mula sa pagkakautang ng kasalanan na humingi ng habang-buhay na kasumpaan, ginagawa silang mga tagapagmana ng Makalangit na pangako kasama ni Cristo. (Roma 8:17)

Gayonpaman, bagamang si Cristo ay nagtiis ng mga kapinsalaan at nilampaso ang kasalanan para sa Kanyang mga tao, tayo'y makalupang-nabubuhay pa rin, ipinanganak sa katawang-lupa, kinakain ng ating makasalanang mga kalikasan. Kaya kinakailangan ngang ang ating pangloob na kalikasan ay mapanibago bago tayo pumasok sa Kaharian ng Langit.

Ngunit tayong mga tao ay may malubhang problema. Itinuro ni Cristo na imposible para sa masamang mga puno na magbunga ng mabuti (Mateo 7:16-20). Ang masamang mga puno ay kailangang gawing mabuti ng sa gayo'y magbunga ito ng mabuti. At iyan, para ipagdiinan ang punto, ay nangangailangan ng isang himala. Pinanghahawakan ng Doktrina ng Hindi Mapaglabanang Biyaya ang himalang iyon – ang pagbabagong-pangloob na pinanday sa pamamagitan ng mapagbiyayang kapangyarihan ng

Dios sa Kanyang mga tao. Ito ay hindi isang pagbabago na pinagdaraan ng buong sanglibutan. Bagkus, ang kaparehong ordinasyon ng paghihirang na nagsulat sa ating mga pangalan sa Aklat ng Buhay ng Kordero, ang siya ring naggarantiya na ating matatanggap ang Banal na Espiritu at sismulan ang paglalakbay patungo sa ating Lumikha.

† ANG TRINITY

Ang kaligtasan ng mga tao ay isang gawain na pinangyayari ng lahat ng tatlong miyembro ng Banal na Trinity.

- Naghirang ang Ama ng ilang mga tao bago pa man magsimula ang sanglibutan.
- Binili ng Anak ang kanilang katubusan at binigyang kasiyahan ang kaparusahang hinihingi sa kanila.
- Hinihila ng Banal na Espiritu ang mga taong yaon patungo sa Dios, binabago ang kanilang mga puso at kaisipan, ginagawa silang payag na ipagpalit ang “pasan na pagkaalipin” na nangunguna patungo sa tiyak na pagkawasak para sa “kapayapaang na kay Cristo”, na nangunguna patungo sa buhay na walang hanggan.

Ngayon, habang ito’y lubos na totoo at kinakailangan na sa Kanyang gawaing pagtutubos si Cristo’y nagpatawad, nagtubos, at inaring-ganap ang mga makasalanan, iyan ay hindi ang kabuuang suma ng gawain. Kanya ring siniguro ang kanilang pamana at nilikha ang daanan para pumuwesto ang Banal na Espiritu at manirahan sa kanilang mga buhay.

“Gayon ma’y sinasalita ko sa inyo ang katotohanan: Nararapat sa inyo na ako’y yumaon; sapagka’t kung hindi ako yayaon, ang Mangaaliw ay hindi paririto sa inyo; nguni’t kung ako’y yumaon, siya’y susuguin ko sa inyo.” (Juan 16:7)

“At ako’y dadalangin sa Ama, at kayo’y bibigyan niya ng ibang Mangaaliw, upang siyang suma inyo magpakailan man, Sa makatuwid baga’y ang Espiritu ng katotohanan: na hindi matatang

gap ng sanglibutan; sapagka't hindi nito siya nakikita, ni nakikilala man siya: siya'y nakikilala ninyo; sapagka't siya'y tumatahan sainyo, at sasa inyo. Hindi ko kayo iiwang magisa: ako'y paririto sa inyo.” (Juan 14:16-18)

Naghayag si Jesus ng ilang kapansin-pansing mga bagay dito. Pansining una kung papaano niya isinalarawan ang pagkakaisa sa layunin na nakapaloob sa tatlong persona ng Dios.

- Nanalangin si Cristo sa Ama na ipadala ang Banal na Espiritu.
- Ang karakter ng espiritung iyon ay kapareho sa sariling karakter ni Cristo – “ibang” mangaaliw.
- Na ang mangaaliw ay mananatiling kasama nila magpakailanman. Ngunit ang sanglibutan – na hindi hinirang ng Dios at kung kanino hindi namatay si Cristo – ay hindi makatatanggap ng Espiritu ng Katotohanan.
- Ngunit, nakikilala “ninyo” Siya. Bakit? Sapagkat ang Banal na Espiritu ay maninirahang kasama ang mga tinubos at mapapasaloob nila, bilang isang permanenteng nananahan.
- Pagkatapos ay inulit ni Cristo, “Hindi ko kayong iiwan magisa,” ngunit “Ako’y paparito sa inyo.” Ang Banal na Espiritu at si Cristo ay iisa katumbas na ang Ama at ang Anak ay iisa. Gayunman, ang bawa’t isa ay isang indibidwal na may partikular na tungkulin at kalikasan.

Kinakailangan ding ituro ito na malinaw na kinukunsidera ni Cristo ang sarili Niya bilang ang tagapagdesisyon sa kung sino ang tatanggap o sa kung sino ang hindi tatanggap ng Banal na Espiritu. Tulad ng pagkatanto Niya na hindi ito matatanggap ng sanglibutan, akma din namang desisyunan Niya kung sino ang tatanggap nito. Tulad na lang na hindi tayo makatatanggap ng isang regalo sa kaarawan na hindi naman ibinigay sa atin, hindi natin matatanggap ang mapagbiyayang handog ng Banal na Espiritu kung hindi ito tiyak na ibibigay sa atin. (1 Corinto 4:7)

Ang salitang isinalin na *Mangaaliw* ay ang Griegong termino na *parakletos*, na isinalin sa wikang Ingles bilang *paraclete*, o *helper*. Ang Griegong salita ay pangunahing isang pangturing (*adjective*) na nagmumungkahi ng kakayahan sa pagbibigay ng tulong. Ito’y ginamit sa hukuman ng hustisya upang kilalanin ang isang legal na katulong, isang tagapamagitan, o tagapayo para sa depensa. Kaya ang Banal na Espiritu, ibinigay sa mga hinirang na mga makasalanan, ay du

madaing para sa kanilang kaso sa korte ng Langit at lumalakad katabi, upang aliwin sila, sa kanilang makalupang paglalakbay.

Itong pananahan ng ikatlong persona ng Dios ay ang pasimula ng mahimang proseso ng pagbabago. Ang mismong kapangyarihan ng Dios na bumuhay na magmuli kay Cristo mula sa kamatayan ay tumatahan sa kalooban ng mga dating patay na mga makasalanang. At, tulad ng pagkabuhay Niyang magmuli sa bagong buhay, ang tinahanang makasalanang ay binuhay na magmuli mula sa kamatayang espiritual tungo sa buhay na walang hanggan. Ito ang nagdadala ng kakumpletuhan sa ating natural at espirtual na ebolusyon.

Si Adan ay ipinanganak na buhay ayon sa espiritu at naging biglaang patay sa oras ng kanyang paghihimagsik. Sa kaparehong kabaligtarang kaparaanan, ang hinirang na mga makasalanang ay ipinanganak na patay ayon sa espiritu at sa oras ng paglagak ng Banal na Espiritu sila'y biglaang naging buhay ayon sa espiritu.

Gayundin naman, si Adan ay nilikhang perpekto sa pisikal, ngunit ang kanyang kasalanan ang nagsimula ng kanyang pisikal na pagkabulok at kawakasang kamatayan. Sa kaparehong kabaligtarang kaparaanan, ang hinirang na mga makasalanang ay ipinanganak sa nabubulok na mga katawan. Mula sa oras ng ating pagkapanganak ay nagsisimula tayong mamatay. Sa takbo ng ating buong buhay, sinasalot tayo ng mga sakit at karamdaman hanggang sa ating pangwakas na kamatayan. Ngunit ang parehong bumubuhay na Espiritu ng Dios na nagbangon sa atin mula sa ating espiritual na kamatayan ang Siya rin namang magbabangon sa ating mortal na mga katawan, binubuhay tayo sa pisikal na kaganapan. Ang mga tinubos ay binigyan ng bagong mga katawan at ng eternal na espirtual/pisikal na buhay. Karagdagan, upang kumpletuhin ang proseso, ang mga tinubos ay magkakaroon ng karapatan sa "Punongkahoy ng Buhay" gaya ng dati na orihinal itong nagagamit ni Adan. (Pahayag 2:7, 22:2-14)

† MABISANG PAGKAKATAWAG

Gumagawa bilang ahente ng Dios sa ating mga buhay, ang Banal na Espiritu ay sumesenyas sa atin na makipagkasundo sa ating Panginoon. Ngunit ito'y hindi ang desperadong sigaw ng isang pulubi. Ito ang mabisang pagtawag ng kapama

halaan, batay sa isang eternal na plano, ginawang tiyak sa pamamagitan ng magpakailanmang pagibig. At kapag ang Dios ang tumawag, napakatiyak at buong kaloobang ang Kanyang mga tao ay tutugon, hinila ng Kanyang walang katapusang kapangyarihan at hindi mababagong pasya.

“...inibig kita ng walang hanggang pagibig: kaya't ako'y lumapit sa iyo na may kagandahang-loob.” (Jeremias 31:3)

“Walang taong makalalapit sa akin, maliban nang ang Amang nag-sugo sa akin ang sa kaniya'y magdala sa akin; at siya'y aking ibabangon sa huling araw.” (Juan 6:44)

“Binubuksan siya ng bantaypinto; at dinirinig ng mga tupa ang kaniyang tinig: at tinatawag ang kaniyang sariling mga tupa sa pangalan, at sila'y inihahatid sa labas. Pagka nailabas na niya ang lahat ng sariling kaniya, ay pinangungunahan niya sila, at nagsisis-unod sa kaniya ang mga tupa: sapagka't nakikilala nila ang kaniyang tinig.” (Juan 10:3-4)

Ang Dios ay isang personal na Dios. Tinatawag Niya ang Kanyang mga tao sa kanilang pangalan. Isinulat Niya ang kanilang mga pangalan sa Aklat ng Buhay ng Kordero. Pinasyahan na Niya nung una pa lamang para sa bawat isa sa kanila ang isang panahon sa kanilang mga buhay kung saan makikilala nila ang Kanyang tinig at tutugunan ito. Sa katotohanan, ang mismong pangalan kung saan nakikilala ang Kanyang samahan ng mga mananampalataya ay nagsasalita sa patunay na ito. Ang salitang *church*, minsang isinasaad na *assembly*, ay ang Griegong salita na *ekklesia*. Ang *church* ay isang pagsasama-sama ng mga indibidwal na taong tinawag. Sila ay ang mga *tinawag (out-called ones)*.

Dati-rati, ang terminong *ekklesia* ay may kinalaman sa sinaunang Griegong mga pagtitipon para sa mga pagtatalumpati o para sa pulitikal na mga pagsasama-sama. Kung nais ng isang tao ng mga tagapakinig, pupunta siya sa buong bayan at ihihiyaw sa mga residente na sila'y pumaroon at pakinggan siyang magsalita sa isang partikular na oras at lugar. Iyan ay isang pangkalahatang panawagan, iniimbitahan ang bawat isang persona na dumating at maging bahagi ng pagtitipon. Sa pagkukumpara, ng si Isaias ay sumulat patungkol sa Messias, kanyang (nagsasalita para sa Dios) inihayag:

“Narito, ang aking lingkod, na aking inaalalayan; ang aking hinirang, na kinalulugdan ng aking kaluluwa; isinakaniya ko ang aking Espiritu; siya'y maglalapat ng kahatulan sa mga bansa. Siya'y hindi hihiyaw, o maglalakas man ng tinig, o iparirinig man ang kaniyang tinig sa lansangan.” (Isaias 42:1-2)

Hindi tinawag ng Dios ang katawan ng Iglesia ng isang kabuuan. Tuma-wag Siya ng mga indibidwal, isa sa kada panahon, upang maging kabahagi ng katawan ni Cristo. Ang panawagan ng Dios sa pamamagitan ng Banal na Espiritu ay ang panawagan ng Pangulong Pastor sa Kanyang mga tupa. Hindi ito isang pangkalahatang paghiyaw sa mga lansangan, umaasang may makikinig. Ang personal na kalikasan at partikularidad ng pagtawag ng Dios ay nakitang muli't muli sa buong Kasulatan. Halimbawa:

1. Nang ang Dios ay naglalakad sa hardin, tinawag Niya si Adan sa kanyang pangalan. Ang unang tao na nalaglag ay siya ring unang taong tinawag. (Genesis 3:8-9)
2. Tinawag ng Dios ng tatlong beses sa gabi si Samuel sa kanyang kabataan at nahalata ni Eli na ito nga ang Dios. (1 Samuel 3:4-10)
3. Si Moises ay isang prinsipeng Egipcio na kumampi sa kanyang lipi, ang mga Hudyo, at tumakas sa ilang ng ang Dios ay nakipagusap sa kanya mula sa isang nagniningas na mababang punongkahoy, tuma-wag sa kanya, “Moises, Moises”. (Exodo 3:4)
4. Pagkatapos makipagbuno ng Anghel ng Panginoon kay Jacob, sinabi Niya, “Hindi na tatawaging Jacob ang iyong pangalan, kundi Israel; sapagka't ikaw ay nakipagpunyagi sa Dios at sa mga tao, at ikaw ay nanaig.” (Genesis 32:28)
5. Nang hinadlangan ng Dios si Saulo ng Tarsus, sinabi Niya, “Saulo, Saulo, bakit mo ako pinaguusig?” (Gawa 9:4)
6. Nang tawagin ni Jesus ang patay na si Lazaro mula sa libingan, tuma-wag Siya, “Lazaro, lumabas ka” (Juan 11:43)

Ang mga taong ito ay nasa mga posisyon ng walang pagkakaalam, pag-salungat, o ganap na walang interes ng sila'y tinawag ng Dios. Gayunman,

tinawag Niya sila sa pangalan tulad ng isang Pastor na tumatawag sa kanyang tupa o ng isang ama na tumatawag sa kanyang mga anak. Sila’y hindi mananatili sa kundisyon kung saan sila’y nahanap Niya. Ang panawagan ng Dios ay may hangaring baguhin ang mga tao at ang Dios na Makapangyarihan sa lahat ay gagawin ang Kanyang layunin.

Kapag ang Banal na Espiritu ay “nanahan” sa isang tao, ito’y imposible para sa taong iyon na manatiling hindi apektado. Kapag ang Bagong Tipan ay nagsasalita patungkol sa kapangyarihan ng Espiritu, ginagamit nito ang Griegong salita na *dunamis* na mula dito’y kinukuha natin ang salitang *dinamita*. Sindihan mo ang isang dinamita at upuan mo ito. Ngayon, tumanggi kang gumalaw sa pagkaupo mo dito. Makukuha mo ang ideya.

† P A G S I S I S I

Ang ikalawang gawain ng Banal na Espiritu ay ang isumbat sa tao ang kanyang pagiging makasalanan sa harapan ng Dios at dalahin siya sa pagsisisi.

“At sinabi niya sa kanila, Ganyan ang pagkasulat, na kinakailangang maghirap ang Cristo, at magbangong muli sa mga patay sa ikatlong araw; At ipangaral sa kaniyang pangalan ang pagsisisi at pagpapatawad ng mga kasalanan sa lahat ng mga bansa, magbuhat sa Jerusalem.” (Lucas 24:46-47)

Ipangangaral ng mga alagad ang dalawang mga bagay na naganap sa kamatayan at pagkabuhay na magmuli ni Cristo – parehong “sa ngalan Niya” – *pagsisisi* at *pagpapatawad ng mga kasalanan*. Hindi mahirap na tungkulin ang kumbinsihin ang mga tao na ang kapatawaran ng mga kasalanan ay isang gawain ng banal na biyaya, na tanging ang Dios lang ang makagaganap. Subali’t, isinama ni Cristo sa Kanyang komisyon na ang pagsisisi ay resulta din ng Kanyang kamatayan at pagkabuhay na magmuli. Ang pagsisisi kung gayon ay isang patas na gawain ng biyaya, na tanging ang Dios lang ang makapagbibigay.

Ang salitang pagsisisi (*repentance*) ay simpleng nangangahulugan na *magbago ng 180 degrees*, o *ang tumalikod sa, patungong*. Sa Espiritu, tayo’y kumakampi sa Dios laban sa ating mga sarili. Ating nakikilala at inihahayag na ang Dios ay makatarungan at tayo’y tumatayong wastong nahatulan kung hindi dahil sa Kanyang biyaya.

Ang natural na mga tao, datapwa't, ay hindi nakikita ang pangangailangan na magsisi o ang “tumalikod mula” sa kanilang mga masamang buhay. Nabulag sa kanilang sariling kasalanan at paniwala sa kanilang sariling mayabang na kakayahan, ang mga natural na mga tao ay tumangging mabago dahil hindi nila nakikita ang kanilang mga sarili na ganung kasama.

“Ang lahat ng mga lakad ng tao ay malinis sa harap ng kaniyang sariling mga mata: nguni't tinitimbang ng Panginoon ang mga diwa.” (Kawikaan 16:2)

“May lahi na malinis sa harap ng kanilang sariling mga mata, at gayon man ay hindi hugas sa kanilang karumihan.”
(Kawikaan 30:12)

“Nguni't ang taong ayon sa laman ay hindi tumatanggap ng mga bagay ng Espiritu ng Dios: sapagka't ang mga ito ay kamangmangan sa kaniya; at hindi niya nauunawa, sapagka't ang mga yaon ay sinisiyasat ayon sa espiritu.” (1 Corinto 2:14)

Ganunpaman, ang banal at makatuwirang pamantayan ng Dios ay lubos na humihingi na ang tao ay tumalikod mula sa kanyang mga sariling-kaparaanan at “hanapin muna ninyo ang kanyang kaharian at ang kanyang katuwiran.” (Mateo 6:33) Kaya, ang krusyal na katanungan ay: kaya ba ng isang natural na tao na gawin sa kanyang sariling kalooban at katalinuhan, na maintindihan ang banal na utos na magsisi at kunin sa kanyang sarili na gumawa?

Hindi. Sinasabi sa Kasulatan na ang Dios lamang ang makapangyayari sa isang tao upang magsisi.

“Na sawaying may kaamuan ang mga nagsisisalangsang; baka sakaling sila'y pagkalooban ng Dios ng pagsisisi sa ikaalam ng katotohanan.” (2 Timoteo 2:25)

“O hinahamak mo ang mga kayamanan ng kaniyang kabutihan at pagtitiis at pagpapahinuhod, na hindi mo nalalaman na ang kabutihan ng Dios ay siyang umaakay sa iyo sa pagsisisi?” (Roma 2:4)

Ngayon, ang pagsisisi ay karaniwang napagkakamalan bilang kalungkutan makatao. Ngunit ang kalungkutan sa ating mga ginawang masama ay hindi katulad ng tunay na pagtalikod mula sa ating masasamang mga gawa. Karaniwan, ang mga taong ang mga gawa ay nabubulgar ay magpapakita ng pagkabalisa, taimtim o hindi. Ngunit ang pagsisisi ay nangangailangan ng pagnanasa at kapanakuan tungo sa tunay na pagbabago. At minsan, nilalayo ng Dios na basagin ang ating mga puso at dinudulutan tayo ng kalumbayan para sa ating mga kasalanan. Ngunit ang kalungkutan ayon ay hindi tulad sa pagsisisi. Subalit ang ganung kalungkutan ay mangunguna tungo sa pagsisisi.

“Ngayo'y nagalak ako, hindi dahil sa inyong pagkalumbay, kundi dahil sa inyong mga pagkalumbay na ikapagsisisi; sapagka't kayo'y pinalumbay sa paraang ukol sa Dios, upang sa anoman ay huwag kayong mangagkaroon ng kalugihan dahil sa amin. Sapagka't ang kalumbayang mula sa Dios, ay gumagawa ng pagsisisi sa ikaliligtas, na hindi ikalulungkot: datapuwa't ang kalumbayang ayon sa sanglibutan ay ikamamatay.”
(2 Corinto 7:9-10)

Itong “pagtalikod mula sa... tungo sa” ay ang gawain ng Dios sa tao. Hindi ito maipupuwera, maihihihi, o “buong katakutang ma-iikasi” sa kanya. Tulad na lang na isang kahangalan ang ipagpilitan na ang isang hindi nabagong tao ay tanggapin ang Banal na Espiritu kapag hindi naman nasa sa kanya ang desisyon para tumanggap, ito'y parehas na walang saysay kahit na hampasin ang isang natural na tao sa kanyang ulo, na ipagpilitang siya ay dapat magsisi, kung wala siyang nakikitang mali sa kanyang buhay o di man ay may kakayahang talikuran ito.

Oo, ako'y sang-ayon, dapat siyang magbago. Ngunit hindi niya kaya. Tanging ang Dios lamang ang makagagawa ng trabahong iyon.

† KINAKAILANGAN KAYONG IPANGANAK NA MULI MULA SA ITAAS

Sa Juan 3, nagkaroon ng pakikipagusap si Cristo sa isang Pariseo, isang guro ng Israel na nagngangalang Nicodemo. Tinuruan siya ni Jesus,

“...Katotohanan, katotohanang sinasabi ko sa iyo, Maliban na ang tao'y ipanganak na muli, ay hindi siya makakakita ng kaharian ng Dios.” (Juan 3:3)

Tumugon si Nicodemo na ito'y imposible para sa isang tao, kapag tanda na siya, na bumalik sa sinapupunan ng kanyang ina upang ipanganak ng ikalawang beses. Ngunit itinama siya ni Jesus sa pagsasalitang tumutukoy Siya sa dalawang hiwalay na kapanganakan, bagaman sila'y magkaparehong mga pangyayari.

“Sumagot si Jesus, Katotohanan, katotohanang sinasabi ko sa iyo, Maliban na ang tao'y ipanganak ng tubig at ng Espiritu, ay hindi siya makapapasok sa kaharian ng Dios. Ang ipinanganak ng laman ay laman nga; at ang ipinanganak ng Espiritu ay espiritu nga. Huwag kang magtaka sa aking sinabi sa iyo, Kinakailangan ngang kayo'y ipanganak na muli.” (Juan 3:5-7)

Tulad na lang na ang isang masamang puno ay hindi makapamumunga ng mabuting bunga, ang laman ay magbubunga lamang ng laman. Ang makalamang pagsasama ng lalaki at babae ay maaaring magbunga ng isang makalamang supling. Iyan ang tinawag ni Cristo bilang “ipinanganak ng tubig”. Ngunit ang makalamang bata ay ipinanganak na nagkasalang makasalanan, tulad ng kinalagyan ng kanyang mga magulang. Ang pisikal na kapanganakan ay hindi nagagantiya ng karapatang pumasok sa Langit. Iyan ay nangangailangan ng pangalawang pagkapanganak – “at ng Espiritu.”

Sa katunayan, ang Griegong salita na naisaling *again* sa *born-again* sa King James Version ay ang *anothen*, o *nagmula sa itaas* (*from above*). Ang laman

ay hindi makapagbubunga ng kapanganakang espiritual. Tanging ang Espiritu ang makapagpapabunga sa pangalawang kapanganakang espiritual.

“Datapuwa't ang lahat ng sa kaniya'y nagsitanggap, ay pinagkalooban niya sila ng karapatang maging mga anak ng Dios, sa makatuwid baga'y ang mga nagsisisampalataya sa kaniyang pangalan: Na mga ipinanganak na hindi sa dugo, ni sa kalooban ng laman, ni sa kalooban ng tao, kundi ng Dios.” (Juan 1:12-13)

May mga tiyak na taong pinagkalooban ng kakayahang tanggapin si Cristo Jesus at manampalataya sa Kanyang pangalan. Silang tangi ang pinagkalooban ng kapangyarihang maging “mga anak ng Dios”. Sa daan ding ito, mayroong popular na maling pagbasa ng Juan 1:12-13 na pinagpipilitan na ang kapangyarihan para maging “mga anak ng Dios” ay ibinigay bilang isang tugon ng Dios, o mula sa isang obligasyon ng Dios, sa kanila na piniling “tanggapin Siya” o “maniwala sa Kanyang pangalan.” Tiniyak na gawin ni Juan na ipailalim ang gayong katuruan kapag itinuturo niya na ang bagong kapanganakan ay hindi resulta ng dugo o lahi ng sinomang tao. At hindi rin ito resulta ng makalamang katangian ng sinomang tao. Walang halaga ng mabubuting gawa o ng pagtalima sa kautusan ang nagdala upang palabasin ang Banal na kapanganakan. O ito man ay naganap sa pamamagitan ng puwersa ng kalooban ng sinoman. Wala ni isa kailanman ang nagdesisyon upang “maging *born again*” o piliin na tanggapin ang Espiritu ng bagong kapanganakan.

Kaya, anong natira? Ano ang pamamaraan dito sa kataas-taasang mapagbiyayang gawa na ito? Sumagot si Juan, “kundi ng Dios.” Ang Dios tangi ang nagpapagana sa kaligtasan.

Itong bagong kapanganakan sa pamilya at lipi ni Cristo ay mapangyayari lamang kung lilikhain ito ng Dios. Ang tao ay walang kakayahang likhain ito, o desisyunan ito. Ang nadumihang dugo, makasalanang laman at ang mandarayang kalooban ng tao ay walang kakayanan at hindi hahanapin ang espiritual na pagkagising. Nasa sa Dios na Siyang tatanggap sa kapanganakang ito at sa sanglibutan, sa lahat ng kanilang makalamang kakayanan, ay hindi kailanman magagawa ito. Ni ang kahit anumang laman, ligtas man o hindi, ay hindi makokontrol ang paggalaw ng Espiritu.

“Humihiihip ang hangin kung saan niya ibig, at naririnig mo ang kaniyang ugong, nguni't hindi mo nalalaman kung saan nanggagaling, at kung saan naparoroon: gayon ang bawa't ipinanganak ng Espiritu.” (Juan 3:8)

Tulad ng hangin na umiihip kung saan nito gustuhin, pinapatnubayan lamang ng kamay ng Dios na Pinakamakapangyarihan sa lahat, gayundin ang Banal na Espiritu na tumutungo saanman Niya naisin at nagbibigay kapanganakan sa mga yaong Kanyang pinipili, na maaaring makarinig ng tunog ng Kanyang pagdaan, ngunit hindi nila makokontrol ang Kanyang pagdating o pagparoon. Gayunman, ito ay pinangasiwaan ng Kapama-pamahalang kalooban at mabuting kasiyahan ng Dios, tangi.

“Sapagka't kung paanong ibinabangon ng Ama ang mga patay at sila'y binubuhay, gayon din naman binubuhay ng Anak ang kaniyang mga ibigin.” (Juan 5:21)

Na hindi dahil sa mga gawa sa katuwiran na ginawa nating sarili, kundi ayon sa kaniyang kaawaan ay kaniyang iniligtas tayo, sa pamamagitan ng paghuhugas sa muling kapanganakan at ng pagbabago sa Espiritu Santo.” (Tito 3:5)

Kapag ang Dios ay pumili ng pagkakapareho sa pagitan ng kapanganakan ng isang sanggol at ang pananahan ng Banal na Espiritu, ito'y hindi sapalarang paghahalintulad. Kapag ang isang babae ay nagbigay kapanganakan sa isang bata, ang bata ay walang pagpili sa proseso. Kapag ang oras para manganak ay dumating, hindi kinukonsulta ang bata. Hindi pinipili ng mga sanggol na sila'y ipanganak, hindi nila pinipili ang oras ng kanilang kapanganakan, at hindi nila pinipili ang kanilang mga magulang. Sila'y simpleng resulta ng pagsasama ng dalawang tao, na naging isang laman (Mateo 19:5). Nang ideposito ng lalaki ang kanyang binhi sa loob ng babae, ito'y nagbunga ng isang halos bagong tao.

Ang mga ito'y mga makalupang mga tipo ng espiritual na kapanganakan. Si Cristo ay naghirap sa krus para magbunga ng espiritual na supling (Gawa 17:28). Ang isang tao ay “ipinanganak na muli” na walang pagpiling ginawa sa

proseso. Kapag ang oras ay dumating para ipanganak na muli, hindi kinonsulta ang tao. Hindi natin pinipili ang ating oras, ang ating lugar, ang ating mga pangyayari, o kaya’y ang ating Ama – ang Dios mismo. Ngunit, kapag idineposito ng Ama sa Langit ang binhi ng Banal na Espiritu sa atin, tayo’y nagiging isang laman kay Cristo, ang ating bagong asawa, at ang pagsasamang iyan ang nagbubunga ng isang ganap na bagong nilalang – ang Kristiano!

“Kaya’t kung ang sinoman ay na kay Cristo, siya’y bagong nilalang: ang mga dating bagay ay nagsilipas na; narito, sila’y pawang nagiging mga bago.” (2 Corinto 5:17)

† PANANAMPALATAYA

Ang pangwakas na kinakailangang resulta ng pananahan ng Banal na Espiritu ay ang mapagkalooban ang “ipinanganak mula sa itaas” na indibidwal ng kakayahang maniwala kay Cristo, na umasa sa Dios, at sumunod sa pangunguna ng Banal na Espiritu. Ang kakayahang ito ay tinatawag na *pananampalataya* (faith).

Ang terminong Ingles na *faith* ay isang pagsasalin ng Griegong pangngalan na *pistis*. Subali’t, isang problema sa interpretasyon ang lumalabas sa katotohanan na ang wikang Ingles ay walang pandiwa ng salitang *pananampalataya*. Bilang resulta, ang Griegong pandiwa na *pisteuo* ay lumabas na *believe* (*maniwala*) sa Biblia. Ang *pistis* o *faith* ay nangangahulugang isang matibay na pananalig batay sa pakikinig at tumutukoy sa pananampalataya sa Dios, kay Cristo, o sa mga bagay na may espirtual na kalikasan.

Datapwa’t, ang ating salitang Ingles na *believe* (*maniwala*) ay napapaloo-ban ng malawak na klase ng mga kahulugan. Simpleng ang pagtanggap na ang isang bagay ay namamalagi ay naging kasingkahulugan sa *paniniwala*. Ito’y nasa lugar na iyan kung saan aaminin ng mga tao na sila’y *naniniwala* sa Dios, bagamang walang kinakailangang doktrinang yakapin na patungkol sa Kanya. Ang simpleng paggawa ng desisyon ay karaniwang tinatawag na *paniniwala*, tulad ng, “Ako’y hindi naniniwalang magkakaroon ako ng panghimagas.” Kahit ang pagtatanong sa krebilidad ng isang ideya, o ang sumaksi sa isang kagila-gilalas na gawain, ay katumbas na sa *paniniwala*, tulad ng, “Wow, iya’y hindi kapani-paniwala.”

Mas malala pa, ang modernong mga akala ng *paniniwala* ay naging mabagsik na nabantayang mga karapatan na puno ng personal na diskresyon at indi

bidwal na pagpili. Anumang *pinaniniwalaan* ng kahit sinong tao, kahit na gaanong kakaiba, ay kinukunsidera bilang may kabuluhan kagaya ng *paniniwala* ng kahit sinoman. Eh sa iyan ang kanilang pinaniniwalaan!

Hindi pinahihintulutan sa Biblia ang ganyang kalawak na saklaw ng pakahulugan. Parehong ang *pananampalataya* at ang *paniniwala* ay nanggaling mula sa iisang ugat – *pistis* at *pisteuo*. Ang matibay na pananalig na ito – hindi lamang ng presensya ng Dios, kundi pati na rin ng lahat ng naihayag sa Kasulatan patungkol sa Kanyang Anak – ay isang ganap na pangangailangan sa ating relasyon sa Dios. Tulad ng naisulat kanina, kung wala ang pananampalatayang ito ay imposibleng mabigyan ng kaluguran ang Dios.

Maraming mga tao na pumipintas sa Biblical na Kristianismo ay nangungubli sa deklarasyong, “Ngunit, naniniwala ako sa Dios.” Nagbibigay babala si Santiago laban sa kaisipang ang simpleng “maniwala” na mayroong Dios ay kahit papaano’y sapat para i-garantiya ang eternal na kaligtasan.

“Ikaw ay sumasampalataya na ang Dios ay iisa; mabuti ang iyong ginagawa: ang mga demonio man ay nagsisisampalataya, at nagsisipanginig.” (Santiago 2:19)

Ang tunay na pananampalataya ay higit pa ang ginagawa kaysa sa kaisipang pumapanhik sa akalang ang Dios ay dapat umiiral sa kung saan man. Ang kada dimonyo sa Impierno ay kumbinsido sa mismong parehong bagay, at ito’y dinadala sila sa pagkatakot hanggang sa mawalan ng ulirat. Ang *Pistis* ay nangangailangan ng higit pa. Ang *pananampalataya* ay umaasa na ang ating buong eternal na disposisyon ay napagpasyahan na ng isang mabiyayang, mapagmahal na Dios na Siyang nagpadala sa Kanyang Anak bilang ating kapalit. Bilang resulta, ang *pananampalataya* ay hindi nakasalalay sa kahit anumang personal na pinaghirapan, mabubuting mga gawa o sa katuwiran, ngunit pangkalahatang sumasandigan sa natapos na gawa ng Makatuwirang Manunubos. Ang pananampalataya ay nagtitiwalang ang Dios ang magkakaloob ng ating pananggalang at ng ating kaganapan.

O ilagay ito sa ibang paraan, madali ito para sa atin kung titingnan natin ang isang upuan at gumawa ng determinasyon sa kung ang upuan bang iyon ay ligtas na masusuportahan ang ating pagupo. Iyan ay isang intelektuwal na pagta

tantiya. Ngunit hindi iyan pananampalataya. Ang pananampalataya ay nangan-gailangan ng pag-upo sa upuan, ilalagay ang ating katawan sa kung saan tayo may buong pagtitiwala. Tinitingnan ng pananampalataya ang bawat isang mga pangyayari, kahit gaano man itong kahirap at imposible, at sumasandigan sa Salita ng Dios. Tinatrato ng pananampalataya ang bawa't isang deklarasyon ng Dios na mas “makatotohanan” pa kumpara sa mga pangyayari ng buhay. Isinasabit ng pananampalataya ang ating mga katawan sa “ganito ang sabi ng Panginoon.”

Ngunit, kung walang pamamagitan ng Banal na Espiritu, ang tao ay hindi pupunta sa ganitong klase ng kumbiksyon, pagtitiwala at paniniwala. Ang pananampalataya ay buong kadalisay at kaganapang kaloob ng biyaya ng Dios. Hindi ito maaaring maging desisyong-intelektuwal. Hindi ito mapipilit. Ang tao ay hindi maaaring makumbinse o hikayating piliin ito, gamitin ito o paganahin ito sa paggawa. Ang pananampalataya sa Dios ay tanging dumarating lamang magmula sa Dios, itinatanim ito sa isang tao.

“Walang taong makalalapit sa akin, maliban nang ang Amang nag-sugo sa akin ang sa kaniya'y magdala sa akin; at siya'y aking ibabangon sa huling araw.” (Juan 6:44)

“Sapagka't sa biyaya kayo'y nangaligtas sa pamamagitan ng pananampalataya; at ito'y hindi sa inyong sarili, ito'y kaloob ng Dios; Hindi sa pamamagitan ng mga gawa, upang ang sinoman ay huwag magmapuri.” (Efeso 2:8-9)

Ang ating kaligtasan ay isang gawain ng biyaya – hindi pinaghirapang kabutihan – sa pamamagitan ng tagapamagitan ahensya ng pananampalataya, na isang kaloob ng Dios at hindi kaparte ng kahit anuman sa ating mga sarili. Hindi tayo naligtas, o kaya nama'y tumanggap ng pananampalataya sa pamamagitan ng mga gawa – kasama na dito ang pagpili, pagdesisyon, pagtanggap o paggawa ng isang pangako – o kung hindi ay magkakaroon tayo ng anumang bagay na maipagmamalaki patungkol sa ating sariling kaligtasan. At ang Dios ay hindi kailanman ibabahagi ang kaluwalhatiang iyan kahit kanino.

“Na masdan natin si Jesus na gumawa at sumakdal ng *ating* pananampalataya, na siya dahil sa kagalakang inilagay sa harapan niya ay nagtiis ng krus, na niwalang bahala ang kahihiyang, at umupo sa kanan ng luklukan ng Dios.” (Hebreo 12:2)

Napakalinaw, kung si Cristo ang nag-akda ng ating pananamplataya, Siya ang pasimula nito. Kung sinakdal Niya ang ating pananampalataya, Siya ang kakumpletuhan nito. Iyan ay nagiiwan ng napakakitid na pagkakataon sa atin para tayo'y magdagdag ng anuman. Sa isang paraan, kapag binasa mo ang Hebreo 12:2 sa salin ng King James, ang salitang "ating" ay idinagdag ng tagapagsalin. Ang ibang mga edisyon ay itinuturo ito sa pamamagitan ng paglalagay ng salitang ito sa italiko. Patunay na sinasabi ng tekstong Griego na *si Cristo ang gumawa at sumakdal ng pananamplataya*. Kahit saanman tayo makakita ng pananampalataya sa Dios, sa anumang mga nilikha sa Langit at sa Lupa, si Cristo ang kapangyarihang nasa likuran nito.

Ang konseptong ito ay napakalinaw at tama sa isipan ni Pablo na nuong inilista niya ang mga kaloob ng Banal na Espiritu, isinama niya ang pananampalataya.

“Kaya't ipinatatalastas ko sa inyo, na wala sinomang nagsasalita sa pamamagitan ng Espiritu ng Dios ay nagsasabi, Si Jesus ay itinakwil; at wala sinoman ay makapagsasabi, Si Jesus ay Panginoon kundi sa pamamagitan ng Espiritu Santo. Ngayoy may iba't ibang mga kaloob, datapuwa't iisang Espiritu. At may iba't ibang mga pangangasiwa, datapuwa't iisang Panginoon. At may iba't ibang paggawa, datapuwa't iisang Dios na gumagawa ng lahat ng mga bagay sa lahat. Datapuwa't sa bawat isa ay ibinibigay ang paghahayag ng Espiritu, upang pakinabangan naman. Sapagka't sa isa, sa pamamagitan ng Espiritu ay ibinibigay ang salita ng karunungan; at sa iba'y ang salita ng kaalaman ayon din sa Espiritu: Sa iba'y ang pananampalataya, sa gayon ding Espiritu; at sa iba'y ang mga kaloob na pagpapagaling, sa iisang Espiritu. At sa iba'y ang mga paggawa ng mga himala; at sa iba'y hula; at sa iba'y ang pagkilala sa mga espiritu; at sa iba'y ang iba't ibang wika; at sa iba'y ang pagpapaliwanag ng mga wika. Datapuwa't ang lahat ng ito ay ginagawa ng isa at ng gayon ding Espiritu, na binabahagi sa bawat isa ayon sa kaniyang ibig.” (1 Corinto 12:3-11)

Gayon din, si Cristo ang pangwakas na halimbawa ng pananampalataya. Siya ay naputol mula sa Kanyang ama, pinagtiisan ang poot ng Dios, na kung saan Siya ay ganap na hindi karapat-dapat.

“At nang malapit na ang oras na ikasiyam ay sumigaw si Jesus ng malakas na tinig, na sinasabi: Eli, Eli, lama sabachthani? sa makatuwid baga'y, Dios ko, Dios ko bakit mo ako pinabayaan?” (Mateo 27:46)

Gayunman, nagtiwala Siya at naniwala na ang Dios na mismong bumugbog sa Kanya ay magbabangon sa Kanya mula sa kamatayan at magpapanumbalik sa Kanya sa mas higit na dakilang kaluwalhatian.

“At si Jesus, na sumigaw ng malakas na tinig, ay nagsabi, Ama, sa mga kamay mo ay ipinagtatagubilin ko ang aking espiritu: at pagkasabi nito, ay nalagot ang hininga.” (Lucas 23:26)

Iyan ay isang kapansin-pansing halimbawa ng wagas na pananampalataya. Ang pananampalataya ni Cristo ang naglatag ng daan para sa pananampalataya ng Kanyang mga banal. At tulad ng itinanim Niya ang pananampalataya sa atin, Siya ang kapangyarihang kumakandili sa ating pananampalataya hanggang sa wakas. Siya ngang tunay ang may akda at tagapagtapos ng ating pananampalataya.

† HINDI MALABANANG BIYAYA

Kaya nga ang isyung teolohikal ay bumabangon: Kaya ba ng tao, lunod sa kanyang mga kasalanan at masaya sa kanyang rebelyon, na labanan ang magpagbigay na gawain ng biyaya at manatili sa kanyang hindi nabagong katayuan kung gugustuhin man niya? Sa Biblia, ang sagot ay “hindi”, kaya nga ang salitang *Irresistible* (hindi malabanan) ay ginamit kapag kinontra ang mga doktrinang Arminian.

Sa pinakasimpleng tuntunin, ang pinakamalinaw na katibayan sa kamalian ng kakayahan ng tao na tutulan ang Banal na Espiritu ay ang katotohanang kung kakayanin niya, gagawin niya! Ang makalamang kaisipan ay may paglaban sa Dios. At ang tao’y hindi nanaising piliin ang anumang bagay na bulgar niyang kinamumuhian! Mabigyan ng opsyon, walang tao ang kailanmang maliligtas, dahil

walang taong pipiling sumunod sa mga daan ng katuwiran. Ito ay lubos na laban sa kanilang kalikasan. At dahil sa kawalan ng kaalaman na ang kanilang mga pamamaraan ay nakukuwestiyon, hindi nila dedesisyunan na manumbalik, mag-sisi at pakahanapin ang Dios.

Iyan nga kung bakit, gaano man ang kasikatan nito sa modernong Evangelicalism, ito’y walang saysay na sabihin sa isang tao, “Gawin mo si Jesus na iyong Panginoon at Tagapagligtas.” Ito ay isang imposibleng desisyon. Bukod pa na hindi natin ginagawa si Jesus na Panginoon. Siya ng Panginoon. Hindi natin Siya ginagawang ating Tagapagligtas. Ginagawa Niya tayong ligtas!

Ang kasalukuyang diin sa “free will” at sa makataong sikolohiya ay nangunguna sa kaisipan ng hindi nabagong mga tao na magkamaling wakasan na kaya nilang baguhin ang kanilang kaisipan at bumalik sa Dios sa anumang oras nila naisin. Ngunit, hinatulan ni Jesus ang gayong pangdaraya.

“Ang sumasampalataya sa kaniya ay hindi hinahatulan; ang hindi sumasampalataya ay hinatulan na, sapagka’t hindi siya sumampalataya sa pangalan ng bugtong na Anak ng Dios. At ito ang kahatulan, na naparito ang ilaw sa sanglibutan, at inibig pa ng mga tao ang kadiliman kay sa ilaw; sapagka’t masasama ang kanilang mga gawa.” (Juan 3:18-19)

Tanging sa pagkaunawa ng kapamapamahalang paunang kaalaman at pagpapasya ng Dios na maaari nating maintindihan ang paghatol ni Cristo sa mga hindi naniniwala na hindi sila binibigyan ng pagkakataon para “makinig at magdesisyon.” Alam Niyang hindi sila darating sa pagsisisi; palagi na lamang nilang kapopootan ang liwanag at mas gugustuhin pa ang kanilang masasamang mga pamamaraan. Hindi sila magbabago sapagka’t hindi Niya sila babaguhin.

Sa isang banda, inihahayag ng Biblia na ang mga hinirang ng Dios, binili sa pamamagitan ng sakripisyong kamatayan ni Cristo, ay susunod kay Jesus, sasagot sa panawagan ng Dios, at ibabangon sa kabaguhan ng buhay sa pamamagitan ng kapangyarihan ng pagakabuhay na magmulí ni Cristo.

“Ang lahat ng ibinibigay sa akin ng Ama ay magsisilapit sa akin; at ang lumalapit sa akin sa anomang paraan ay hindi ko itataboy.”
(Juan 6:37)

“Datapuwa't ang pumapasok sa pintuan ay siyang pastor ng mga tupa. Binubuksan siya ng bantaypinto; at dinirinig ng mga tupa ang kaniyang tinig: at tinatawag ang kaniyang sariling mga tupa sa pangalan, at sila'y inihahatid sa labas. Pagka nailabas na niya ang lahat ng sariling kaniya, ay pinangungunahan niya sila, at nagsisisunod sa kaniya ang mga tupa: sapagka't nakikilala nila ang kaniyang tinig. At sa iba'y hindi sila magsisisunod, kundi magsisitakas sa kaniya: sapagka't hindi nila nakikilala ang tinig ng mga iba.”
(Juan 10: 2-5)

† ANG PAKIKIPAGTALO NG FREEWILL

Ang pinaka-karaniwang hidwaan sa doktrinang ito ay palaging nasa tonong katulad nito: “Ngunit ang doktrinang ipinipresenta mo ay sumisira sa freewill ng isang tao!”

Mabuti! Napapanahon ng may isang gumawa upang sirain ang kalokohan patungkol sa free will ng tao. Para simulan ito, ang terminong *free will* ay hindi lumabas kahit saanman sa Bagong Tipan at kailanma'y hindi ginamit sa Kasulatan sa konteksto ng “kung papaanong ang tao ay naliligtas.” Ang salitang *free will* ay lumalabas lamang sa Lumang Tipan bilang isang uri ng hindi-kinakailangang handog. Ngunit hindi ito ginagamit para wakasan, hanguin o ipahiwatig na ang mga tao ay may kalayaang pumili sa kanilang mga kapalaran. Sa katotohanan, nilabanan ni Jesus ang haka ng sinabi Niya,

“At sino sa inyo ang sa pagkabalisa ay makapagdaragdag ng isang siko sa sukat ng kaniyang buhay? Kung hindi nga ninyo magawa kahit ang lalong maliit, bakit nangababalisa kayo tungkol sa mga ibang bagay?” (Lucas 12:25-26)

Nakatitiyak na kung ang tao ay hindi kayang gawin ang sarili niyang mas matangkad, baguhin ang kulay ng kanyang balat, magpatubo ng mas maraming buhok, pigilan ang kanyang sariling pagtanda o naising

magkaroon ng mas malaking karunungan, ang kanyang kalooban ay malayo mula sa “malaya”. Sa pagturo sa katunayan, ang kalooban ng mga tao ay napakalaking nalilimitahan. Maaaring naisin ng isang taong lumipad sa pamamagitan ng kanyang kapangyarihan, ngunit ang kanyang kawalan ng kakayahan ang pumipigil sa kanya. Maaaring loobin ng isang taong maging Hari ng Inglatera, ngunit ang kanyang kawalan ng kaduguang-bughaw ang pumipigil sa kanya. Maaaring naisin ng isang taong maging napakayaman, o kaya’y tumakbo ng isang milya sa loob ng 3 minuto, o maging hindi nakikita, o ang bisitahin ang Langit sa isang lingo – ngunit siya ay ganap na walang kapangyarihan para tuparin ang kanyang kalooban.

Sa isang theolohikal na pananalita, ang tanging kalayaan ng kalooban sa kalikasan na pinanghahawakan ng tao ay ang kalayaan na magkasala. Ang ating mga kalooban ay limitado mula sa kahit anumang kaisipan o pagnanais na maging kasiya-siya sa Dios. Ang ating mga kalooban ay nakukunsumo sa pagtupad ng ating mga makalamang pagnanasa. Ngunit ang maging mabuti at obligahin ang Dios na kumilos upang magligtas ay lampas sa ating kapangyarihang maghangad.

Samantala, ang pahiwatig ng pakikipagtalos ng Arminian ay sa kung ang tao ay makagagawa ng isang ganap na malayang kalooban, ang ilang mga tao ay makukuhang piliin na maging masunurin sa Dios at maligtas. Ngunit, tayo’y matuto sa halimbawa. Si Adan ang may pinaka-“malayang” kalooban sa kahit sinong taong nangabuhay bago kay Cristo. Importante ding nabuhay siya sa isang kapaligirang walang kasalanan, kaya ang natural niyang mga inklinasyon ay magiging patungo sa Dios. Ang tanging limitasyong inilagay ng Dios sa ganap na kalayaang pumili ni Adan ay ang hindi niya maaaring hawakan ang Punongkahoy ng Pagkakilala ng Mabuti at Masama.

Sa isang perpektong kapaligiran, ang perpektong tao, na may isa lamang paghihigpit sa kanyang kalayaang pumili, ay piniling magrebelde. Paano kaya, na ating ipagpalagay na ang mga tao na nangawala sa kasalanan at sa rebelyon, napapaligiran ng kaydaming mga tukso, naninirahan sa isang daigdig ng pagkagalit at pagkapoot sa Dios, ay gagamitin ang kanilang “free will” at pipili, laban sa kanilang mga karakter at sa mga mahahalay na pita ng kanilang puso, upang iwanan ang lahat at sumunod sa Dios?

Inihahayag ng Biblia na tayo ay ipinanganak na “patay sa mga pagsalangsang at sa mga kasalanan” (Efeso 2:1). Papanong gaganapin ng mga patay na tao ang kanilang kalooban? Makakaya ba ni Lazaro na loobin ang sarili niyang bumangon mula sa libingan? Makakaya ba nung pilay sa portiko ng Bethesda na loobin ang sarili niyang bumangon at maglakad? Makakaya ba nung ketongin na loobin ang sarili niyang maging malinis? Hindi. Sila ay ganap na walang kakayanan at ang kanilang mga kalooban ay ganap na limitado.

O, tayo’y matuto mula sa isang makasaysayang halimbawa – gaanong karaming kapangyarihan ng kalooban at kalayaan ng pagpili ang ginamit ni Saulo ng Tarsus sa kanyang pagbabalik-loob sa Kristianismo? Siya ay isa sa pinakamabagsik na mga tagapagusig na nakita kailanman ng naunang mga Kristiano. Kanyang nakita ang pagbato kay Esteban at may kalakhang responsable sa pagtakas ng mga naniniwalang mg Hudyo palabas ng Jerusalem. Siya ay nakasakay patungong Damascus na may mga kasulatan galing sa dakilang saserdote na nagbibigay sa kanya ng kapangyarihan na igapos at dalhin sa Jerusalem ang kahit sinong lalaki o babae na yumakap sa bagong relihiyong ito. Pagkadaka’y may liwanag na kuminang mula sa langit at siya’y itinumba mula sa kanyang asno. Nang siya’y tumama sa lupa, tinawag siya ng boses ni Jesus, binulag siya at maya-maya’y dinala siya sa disyerto para turuan siya. Ang taong iyon, kilala sa atin bilang ang Apostol Pablo, ang sumulat ng dalawa sa tatlong bahagi ng Bagong Tipan. At wala sa kahit saan sa kanyang sinulat na inako niya para sa sarili ang papuri para sa kanyang pagbabago. Sa kasalungatan, si Pablo ang nangunguna sa kapamahalaan sa Bagong Tipan patungkol sa biyaya at pagtatalaga sa kapalaran.

Nang naratnan ni Jesus sina Simon Pedro at ang kapatid niyang si Andres na naghuhulog ng kanilang mga lambat sa dagat, sinabi Niya, “Magsisunod kayo sa hulihan ko at gagawin ko kayong mangingisda ng tao.” At, “pagdaka’y iniwan nila ang mga lambat at nagsisunod sa kaniya.” (Mateo 4:19-20) Iyan ay isang mabisang pagtawag. Walang sinabi sa nasulat na si Jesus ay nagtatanong sa kanila para magdesisyon, piliin Siya, o gawin Siyang Panginoon o Tagapagligtas. Sa halip, sila’y tumugon sa nakapangyayaring utos ng Nag-Iisang Panginoon ng San-sinukob. Sila’y walang kapangyarihang tumutol.

Ang susunod na argumento ay karaniwang nasa tonong tulad nito – “Kung ganun, sinasabi mo na inililigtas ng Dios ang tao kahit na ganun sila at hinihila sila na nagpupumiglas at sumisigaw, patungong Langit.”

Hindi iyan ang paraan kung paanong nangyayari ito. Kapamapamahalang binabago ng Dios ang kalooban at ang puso ng tao, nililikha sa kanya ang pag

nanais na sumunod. Ang Dios ay hindi nakikipagkumpetensiya sa kalooban ng tao; Ginagapi Niya ito.

“Ang bayan mo'y maghahandog na kusa sa kaarawan ng iyong kapangyarihan...” (Awit 110:3)

“At aking bibigyan sila ng isang puso, at aking lalagyan ng bagong diwa ang loob ninyo; at aking aalisin ang batong puso sa kanilang laman, at aking bibigyan sila ng pusong laman; Upang sila'y mag-silakad sa aking mga palatuntunan, at ganapin ang aking mga kahatulan at isagawa: at sila'y magiging aking bayan, at ako'y magiging kanilang Dios.”
(Ezekiel 11:19-20)

“Kundi ito ang tipan na aking ipakikipagtipan sa sangbahayan ni Israel pagkatapos ng mga araw na yaon, sabi ng Panginoon, Aking itatala ang aking kautusan sa kanilang kalooban, at aking isusulat sa kanilang puso; at ako'y magiging kanilang Dios, at sila'y magiging aking bayan; At hindi na magtuturo bawa't isa sa kanila sa kaniyang kapuwa, at bawa't tao sa kaniyang kapatid, na magsasabi, Iyong kilalanin ang Panginoon; sapagka't makikilala nilang lahat ako, mula sa kaliitliitan sa kanila hanggang sa kadakidakilaan sa kanila, sabi ng Panginoon: sapagka't aking ipatatawad ang kanilang kasamaan, at ang kanilang kasalanan ay hindi ko na aalalahanin.” (Jeremias 31:33-34)

“Sapagka't Dios ang gumagawa sa inyo maging sa pagnanasa at sa paggawa, ayon sa kaniyang mabuting kalooban.” (Filipos 2:13)

Ang Dios ay hindi gumagawa nang may oposisyon sa kalooban ng tao. Binabago ng Dios ang kalooban ng tao, hinihila sila sa Kanya, binabago ang kanilang pinaka-puso at kalikasan. Silang mga nahirang, binili ng dugo, nilukuban ng Espiritung mga banal ay lumalapit kay Cristo ng buong kalooban. Nagdedesisyon tayo laban sa ating mga sarili at isinusuko ang ating mga sarili sa kalooban

ng ating Ama, tulad ng pagsuko ni Jesus ng kanyang mga hangarin sa kalooban ng Kanyang Ama.

“...Na sinasabi, Ama, kung ibig mo, ilayo mo sa akin ang sarong ito: gayon ma'y huwag mangyari ang aking kalooban, kundi ang iyo.” (Lucas 22:42)

Pinalaya ng sakripisyo ni Cristo ang mga tao sa pagkaalipin sa kautusan at sa usapang nasusulat sa mga palatuntunan laban sa atin, na hindi naayon sa atin: at ito'y kaniyang inalis, na ipinako sa krus” (Colosas 2:14). Ngayong wala na ang “sumpa ng kautusan” na nakasabit sa ating ulunan, tayo’y malaya ng gawin ang anumang ating hangarin. Ngunit ang nananahang Espiritu ng Dios ang nagbabago ng ating mga hangarin! Ginagawa Niya tayong malaya upang sundin ang ating mga udyok, ngunit hinuhulma Niya ang ating mga udyok! Ginagawa Niyang malaya tayo upang gawin anuman ang ating kasiyahan, ngunit binabago Niya ang ating mga puso ng sa gayon ang ating pinakamalaking kasiyahan ay ang maging kasiya-siya sa Kanya.

“Ang lahat ng mga bagay sa akin ay matuwid; nguni't hindi ang lahat ay nararapat. Ang lahat ng mga bagay sa akin ay matuwid; nguni't hindi ako pasasakop sa kapangyarihan ng anoman.”
(1 Corinto 6:12)

Sa dakila at maluwalhating kalayaan ng Kristianismo, tayo’y nilinaw sa bawat isang paglabag at ang Kautusang humahatol sa atin ay lubusang inalis sa daraanan. Gayunpaman, tayo’y patas na tinatahanan ng pagnanais na gawin yaong mga bagay na magdadala ng kaluwalhatian sa ating Dios. Hindi tayo basta mga manika lamang, isiniksik sa Langit ng kung sinong Makapangyarihang Panginoon ng mga manika. Tayo ang mga tagatanggap, laban sa ating mga kalikasan, ng mapagbiyayang hangad na sumunod at maging masunurin sa ating Tagapagligtas. Muli, ang lahat ng may kinalaman patungkol sa ating kaligtasan ay hahantong sa kaluwalhatian ni Cristo at hindi sa ating mga sarili. Ang free will, sa kabila ng panghalina nito sa ego ng tao, ay umaapila sa ating pagiging makasarili at sa natural na gawi na magmapuri sa ating mga nagawa, ay bigo para maka-hanap ng kahit pinakamaliit na pahiwatig ng suporta sa Biblia.

† ANG KAPAMAHALAN NI CRISTO

Nang lumakad si Jesus sa planeta, Kanyang ginawa ang awtoridad sa bawat bahagi ng Kanyang nilikha:

- Binago Niya ang kalikasan ng mga hayop ng Siyay'y sumakay sa isang asno na hindi pa kailanman nasasakyan, ginawa itong maamo at mapaglingkod. (Lucas 19:30-35)
- Binago Niya ang kalikasan ng isda ng ginawa Niyang patalunin sila papasok sa mga lambat. (Juan 21:6)
- Binago Niya ang kalikasan ng tubig ng ginawa Niya itong maging alak. (Juan 2)
- Binago Niya ang kalikasan ng mga bagyo ng ginawa Niyang pigilin sila sa isang salita lamang. (Mateo 8:25-26)
- Binago Niya ang kalikasan ng namumukong puno ng igos ng gawin niya itong lanta at mamatay sa pamamagitan ng Kanyang salita. (Mateo 21:18-20)
- Maaari Niyang baguhin ang kalikasan ng mga bato at gawin silang sumigaw, kung napatahimik ang mga tao. (Lucas 19:40)

Walang pagkakaiba kapag si Cristo ay gumagawa sa mga puso ng mga tao. Kapag ang Kapama-pamahalaang Panginoon ay nagsalita, ang Kanyang nilikha ay sumusunod sa Kanya. Kapag ipinagutos Niya na ang isang tao ay mababago, ang taong iyon ay walang kapangyarihan para tumanggi. Ito'y kabuuang hindi maintidihan na ang Dios na sinalita ang sansinukob upang umiral, na umuupong nakataguyod sa Kanyang trono sa Langit, na nagdedeklara ng kawakasan mula pa sa pasimula at tinatawag ang mga bagay na wala pa na parang nandoroon na, ay natanikalaan ng "kalooban" ng mga nilikhang ang mga buhay ay parang mga usok, na bumabalik sa alabok at hindi man kayang huminga kung walang permiso ng Dios na sa akala nila ay kaya nilang kontrolin.

Para wakasan na ang Dios ay pipiliing iligtas ang ilang tao at si Cristo ay titiisin ang sakit ng pagkawalay sa Kanyang Ama para sa mga taong yaon at pagkatapos ay ang kanilang wakas na tadhana ay maiiwan sa kanilang makasalan, ignorante, at rebeldeng mga kamay ay ang tawagin ang Dios na parehong

walang kapangyarihan at mangmang. Kung pinagpasyahan ng Dios ang kaligtasan ng isang tao, ang taong iyon ay maliligtas. Aaminin niya ang kanyang kawalan ng katuwiran, at mapagtatanto ang kanyang pangangailangan ng Tagapagligtas. Tulad ni Jonah, siya ay magwawakas, “Ang kaligtasa’y sa Panginoon!” (Jonah 2:9)

Na ang tao ay malilikhang-muli, sa wangis ng Anak ng Dios, hinahanap ang kalooban at ang kasiyahan ng Ama. Siya ay maipapanganak magmuli, ipagpapalit ang kanyang madumi at sariling-makatuwirang mga basahan at isusuot ang malinis at dalisay na damit ng katuwiran sa pamamagitan ni Cristo. Siya ay maniniwala sa natapos na gawa ni Cristo at sa Dios na nagpadala sa Kanya, may pagkakaalam na Sila ang kaparaanan ng kanyang seguridad at ang tanging pagasa sa buhay na walang hanggan.

Ang pagasa ko para sa inyong lahat ay katulad ng kung ano ang kay Pablo para sa Iglesia sa Efeso:

“Upang ipagkaloob sa inyo ng Dios ng ating Panginoong Jesu-cristo, ng Ama ng kaluwalhatian, ang espiritu ng karunungan at ng pahayag sa pagkakilala sa kaniya; Yamang naliwanagan ang mga mata ng inyong puso, upang maalaman ninyo kung ano ang pagasa sa kaniyang pagtawag, kung ano ang mga kayamanan ng kaluwalhatian ng kaniyang pamana sa mga banal, At kung ano ang dakilang kalakhan ng kaniyang kapangyarihan sa ating nagsisisampalataya, ayon sa gawa ng kapangyarihan ng kaniyang lakas, Na kaniyang ginawa kay Cristo, nang ito’y kaniyang buhayang maguli sa mga patay, at pinaupo sa kaniyang kanan sa sangkalangitan.” (Efeso 1:17-20)

Nawa nga’y tanggapin natin ang espiritu ng karunungan, maunawaan ang pahayag ng kaalamang patungkolsa Kanya, gawing ang ating mga mata ay mabuksan at ang ating mga pangunawa ay maliwanagan, at mapagalaman kung ano ang pagasa ng Kanyang pagtawag.

Ang Dios ang tumatawag. Tayo ay tumutugon sa pamamagitan ng Kanyang biyaya. At tayo’y ginarrantiyahan ng pagpasok sa Langit, batay sa Kanyang pasyang inordina na nuong una, sa Kanyang kapama-pamahalang paghirang, sa ganap na paglilinis ni Cristo at sa pagpuno ng Banal na Espiritu. Ang mga elementong yaon ay napakatiyak, napakahigpit at napaka-karapat-dapat na pagkatiwalaan na tayo’y mauuwing nakikinita ang ating mga sarili sa katayuan ng buhay

na walang hanggan. At iyan ang magdadala sa atin sa panghuli sa limang mga Doktrina ng Biyaya, ang *Pagtitiyaga ng mga Banal*.

Kung ating aalamin na ang bawat isa sa nakalipas na apat na posisyong-doktrinal ay teolohikal na magaling at totoo sa Kasulatan, kung gayon ang ikalima ay isang konklusyon na hindi matatakas:

1. Kung ang doktrina ng *Pangkalahatang Kasiraan (Total Depravity)* ay totoo, kung gayon ang buong sangkatauhan ay natural na makasalanang, patay sa espirtual at walang kakayanang gumawa ng kahit anumang bagay para palugurin ang Dios at obligahin Siya para ilitas sila. Kaya, kung ang sinoman ay maliligtas, ito ngang Dios ang dapat na gumawa alang-alang sa mga makasalanang; laban sa walang buhay, walang kakayanan, makasalanang mga nilalang na ibinabangong paitaas ang kanilang mga sarili upang hanapin ang Dios.
2. Kung ang doktrina ng *Walang Kundisyong Pagkahirang (Unconditional Election)* ay totoo, kung gayon ang Dios ay pumili bago pa likhain ang sanglibutan ng isang takdang bilang ng nangawalang mga nilalang kung kanino nagpakita Siya ng habag at ng biyaya ayon sa Kanyang sariling layunin at kasiyahan. Hayag ang kanilang makasalanang at bulok na estado, wala ngang kahit anumang loob ng sinomang indibidwal na maaaring ikunsidera ng Dios bilang positibong gawa, kaya ang paghirang ng Dios ay magiging walang kundisyon at walang obligasyon.
3. Kung ang doktrina ng *Limitadong Pagtubos (Limited Atonement)* ay totoo, kung gayon si Cristo Jesus ay dumating sa Daigdig at namatay bilang kapalit para sa mga taong hinirang ng Dios, ganap na binigyang-kaluguran ang mga demanda ng Kautusan, binayaran ang ating pangtubos at siniguro ang ating walang hanggang kaganapan. Ngunit ang sakripisyo at pagkabuhay na maguli tungo sa buhay ay mabisa lamang para sa yaong mga indibidwal na pinili ng Dios, inordina para sa buhay na walang hanggan. Ang makasalanang sanglibutan ay hindi yumayakap kay Cristo sa pananampalataya o nakikihati man sa mga kapakinabangan ng Kanyang gawain ng pagtutubos.
4. Kung ang doktrina ng *Hindi Malabanang Biyaya (Irresistible Grace)* ay totoo, kung gayon ang lahat ng hinirang na tao ng Dios ay tinahanan ng Banal na Espiritu, hinihila sila patungo sa Ama at dinadala sila tungo sa pananampalataya sa Anak. Ang kapangyarihan ng Dios na nagsalita ng liwanag sa

sangsinukob ay patas na nagsasalita ng liwanag sa kaluluwa ng nadilimang mga makasalanan, dinadala sila tungo sa panibagong kapanganakan, sa paggising ng kanilang espirtual na pandamdang at sa pangako ng buhay na walang hanggan. Ang kapangyarihang ito ng Dios para supilin ang Kanyang mga nilalang ay hindi maaaring matalo, di pansinin o labanan. Positibo at buong katiyakang ililigtas ni Jesus ang bawat huling taong hinirang ng Dios.

Yamang ang lahat ng iyan ay tunay, ito’y parehong lohikal at intelektuwal na hindi matatakasang wakasan na ang bawat isang taong ganap at walang kundisyong nilayon ng Dios para sa buhay na walang hanggan ay siguradong mauuwing habang-buhay na ligtas at tiwasay sa presensya ng Ama. Ang isang Dios na makapangyarihan sa lahat ay buong katiyakang titingnan na ang Kanyang plano at hangarin ay ganap na makumpleto. At yaman ngang walang kahit anumang loob ng tao ang naging sanghi o nagobligang sa Dios upang iligtas siya, kung gayon patas rin na walang anumang meron sa taong iyon ang naging dahilan upang pakawalan siya ng Dios, o ihabilin siya sa mga puwersa ng pagkawasak. Tulad na ngang kinakailangan ng isang makapangyarihan at mahimalang gawa ng Dios upang papagbaguhin ang isang makasalanan, ito’y mangangailangan din ng isang kaparehas na makapangyarihan at mahimalang gawa ng Dios para bulukin ang isang naniniwala pabalik sa kanyang dating katayuan.

Kaya nga ang pangwakas na doktrinang ito ay tinawag na “Ang Pagtitiyaga ng mga Banal.” Inihahayag ng posisyong ito na ang bawat isa sa mga taong hinirang ng Dios ay nakakatiyak at malinaw na makararating sa kanilang itinadahanang gantimpala. Sila ay magsisipagtiyaga sa kabila ng panahon, mga hadlang, mga kalaban at “ng pagkakasalang pumipigil sa atin.” (Hebreo 12:1)

Ang debate ay sumesentro sa hakang Arminian na maaaring “mangalaglag” ang mga tunay na mananampalataya at mawala ang kanilang kaligtasan. Isang natural na kadugtong ng akalang iyan ay ang ideya na ang isang tao ay maaaring maligtas at mangawaglit ng ilang beses sa paglipas ng kanyang buhay. Patuloy na inilalagay ng posisyong-Arminian sa kamay ng walang kakayahang mga rebelde ang responsibilidad para sa wakas na kapalaran ng kahit sinong tao. Kaysa bigyang diin ang kapamahalaan ng Dios sa bawat aspeto ng kaligtasan – lalo na ang seguridad ng lahat ng mananampalataya samantalang nasa kanilang makalupang paglalakbay – naglalagay ng hindi dapat at hindi maipagtatanggol na

diin ang posisyong-Arminian sa kapangyarihan ng kalooban ng makasalanang tao hindi lamang para “makuhang maligtas” kundi pati na rin ang manatili sa ligtas na kundisyon.

Ngunit kagaya ng isinaad kanina, kung ang kaligtasan ng mga tao ay isang proyekto ng Dios, batay sa walang hihigit pa o kumulang pa kaysa sa biyaya, habag at mabuting kasiyahan ng Isang nagpapasya sa lahat ng mga bagay mula sa pasimula, kung gayon ito’y nangangailangan ng higit pa kaysa pagbabago lamang ng karakter o ng gawain sa parte ng tao upang iwanan siya ng Dios sa kanyang sariling pamamaraan at hayaan siyang mamatay. Ito’y mangangailangan ng isang pagbabago ng kaisipan, isang pagbabago ng pasya, at isang pagbabago ng determinasyon sa parte ng isang hindi nagbabagong Dios.

† ANG KASIGURADUHAN NG MGA PASYA NG DIOS

Ginagamit ng mga theologians ang salitang *hindi magbabago (immutable)* kapag isinasalaysay ang mga katangian ng Dios. Ang ibig sabihin ay ang Dios ay walang kakayanang magbago. Hindi Niya binabago ang Kanyang isip, ang Kanyang direksyon, ang Kanyang pasya o ang Kanyang mga intensyon.

“Sapagka’t ako, ang Panginoon, ay hindi nababago, kaya’t kayo,
Oh mga anak na lalake ni Jacob ay hindi nangauubos.”
(Malakias 3:6)

“Si Jesucristo ay siya ring kahapon at ngayon, oo at magpakailan man.” (Hebreo 13:8)

“Ang Dios ay hindi tao na magsisinungaling, Ni anak ng tao na magsisisi; Sinabi ba niya, at hindi niya gagawin? O sinalita ba niya, at hindi niya isasagawa?” (Bilang 23:19)

Ito ay ang importanteng karakter at kalikasan ng Dios, isa sa Kanyang tunay na mga katangian, na kung ano ang Kanyang nilayon mula sa pasimula ay sadyang napakaperpekto na hindi na nito kinakailangan pang baguhin o pag-igihin pa.

“Ang bawa't mabuting kaloob at ang bawa't sakdal na kaloob ay pawang buhat sa itaas, na bumababa mula sa Ama ng mga ilaw, na walang pagbabago, ni kahit anino man ng pagiiba.” (Santiago 1:17)

Kapag ipinapakilala ni Juan ang persona ni Jesus sa pinakasimula ng kanyang ebanghelyo, binanggit niya Siya bilang *ang Verbo*, mula sa Griego na *logos*. Ito ay isang tanging pangalang ibinigay sa Anak ng Dios, itinatalaga Siya bilang ang “nagsasalitang” ahensiya ng Dios na sa pamamagitan Niya ang lahat ng mga bagay na nalikha ay “sinalita” para umiral. Ang salitang “Logos” ay lumalabas paulit-ulit sa Bagong Tipan, nagtuturo ng pagsangguni sa Kasulatan bilang ang nasulat na Salita ng Dios at kay Jesus bilang ang nabubuhay na salita ng Dios.

Nang ipadala ng Dios ang Kanyang Anak sa sanglibutan para ganapin ang partikular na tungkulin ng kaligtasan para sa mga hinirang, walang anumang katanungan sa mga tagapayo ng Langit kung ang tungkulin ay magiging kumpleto. Ito ay pinagpasyahan at binigyang-kapangyarihan sa pamamagitan ng hindi pagbabago ng isang Dios na Makapangyarihan sa lahat. At si Jesus ay hindi babalik sa Kanyang Ama na hindi tinatapos ang pinaka-bagay kung saan Siya ay ipinadala upang gawin.

“Magiging gayon ang aking salita na lumalabas sa bibig ko: hindi babalik sa akin na walang bunga, kundi gaganap ng kinalulugdan ko, at giginhawa sa bagay na aking pinagsuguan.” (Isaias 55:11)

Kung ating kinukunsidera ang sinalitang salita ng Dios, ang nasusulat na salita ng Dios o ang nagkatawang-taong Salita ng Dios, ito ay ibinigay para sa isang layunin at hindi mabibigo sa layuning ito. Napagalaman ito, mayroon ba kailanman na anumang posibilidad na hindi ibabangon ng Dios ang Kanyang Anak mula sa libingan? Gugustuhin bang – *o maaari bang* – mabigo ang Dios na ibangong muli si Jesus? Ang Mang-aawit ay ay nagpropesiya ng imposibilidad ng gayong pag-aakala.

“Sapagka't hindi mo iiwan ang aking kaluluwa sa Sheol; ni hindi mo man titiisin ang iyong banal ay makakita ng kabulukan.”
(Awit 16:10)

Buong katiyakang bubuhaying-muli ng Dios ang pisikal na katawan ng Kanyang Anak. Gayon din naman, walang kahit anumang pinaka-kaunting posibilidad na ang Dios ay mabibigong buhaying-muli ang “Katawan ni Cristo” sa daigdig. Si Jesus at si Pablo ay mariin sa puntong ito. Ang buhay na walang hanggan ay ibinibigay tangi at hindi mabibigo sa lahat ng taong kung kanino si Cristo ay namatay.

“Ang mga bagay na ito ay sinalita ni Jesus; at sa pagtingala ng kaniyang mga mata sa langit, ay sinabi niya, Ama, dumating na ang oras; luwalhatiin mo ang iyong Anak, upang ikaw ay luwalhatiin ng Anak.”

(Juan 17:1)

“Datapuwa't ipinatatagubilin ng Dios ang kaniyang pagibig sa atin, na nang tayo'y mga makasalanan pa, si Cristo ay namatay dahil sa atin. Lubha pa nga ngayong inaaring-ganap sa pamamagitan ng kaniyang dugo, ay mangaliligtas tayo sa galit ng Dios sa pamamagitan niya. Sapagka't kung, noong tayo'y mga kaaway ay pinakipagkasundo tayo sa Dios sa pamamagitan ng kamatayan ng kaniyang Anak, lubha pa, ngayong nangagkakasundo na, ay mangaliligtas tayo sa kaniyang buhay.” (Roma 5:8-10)

Ang reputasyon at ang katapatan ng Dios ang nakasalalay. Mangangako ba ang Dios ng mga tao para sa Kanyang Anak at pagkatapos ay mabibigong ibigay sila sa Kanya? Ipagkasundo ba Niya ang Kanyang Anak ng asawa at pagtapos ay mabigong makita na ang kasalan ay hindi matuloy? At ang katibayan ng sariling mga pangako ni Jesus ay nasa panganib. Mangangako ba si Jesus ng buhay sa mga yaon na naniwala sa Kanya at pagkatapos ay mabigong ganapin ang transaksyon? Siguradong hindi.

† ANG ITATAGAL NG BISA NG KALIGTASAN

Tunay na ginanap ni Cristo ang kaligtasan ng Kanyang mga tao sa krus. Ngunit anong klase ng kaligtasan ba ito? Gaanong katagal ito matatapos? Tatagal ba ito? O may pagkakataon bang ito'y maaaring dumating na maikli?

Isa sa mga pangunahing mga konsepto sa Biblia , isang ganap na patibayan, ay ang konsepto ng “buhay na walang hanggan”.

“At ito ang pangakong kaniyang ipinangako sa atin, ang buhay na walang hanggan.” (1 Juan 2:25)

“At dahil dito'y siya ang tagapamagitan ng isang bagong tipan, upang sa pamamagitan ng isang kamatayan na ukol sa ikatutubos ng mga pagsalangsang na nasa ilalim ng unang tipan, ang mga tinawag ay magsitanggap ng pangako na manang walang hanggan.” (Hebreo 9:15)

“Katotohanan, katotohanang sinasabi ko sa inyo, Ang sumasampalataya ay may buhay na walang hanggan.” (Juan 6:47)

“Katotohanan, katotohanang sinasabi ko sa inyo, Ang dumirinig ng aking salita, at sumasampalataya sa kaniya na nagsugo sa akin, ay may buhay na walang hanggan, at hindi mapapasok sa paghatol, kundi lumipat na sa kabuhayan mula sa kamatayan.” (Juan 5:24)

Paulit-ulit ding nagsalita si Jesus patungkol sa *buhay na walang hanggan*:

“Kung magkagayo'y sila'y sasagutin niya, na sasabihin, Katotohanang sinasabi ko sa inyo, na yamang hindi ninyo ginawa sa maliit na ito, ay hindi ninyo ginawa sa akin. At ang mga ito'y mangapaparoon sa walang hanggang kaparusahan: datapuwa't ang mga matuwid ay sa walang hanggang buhay.” (Mateo 25:45-46)

“Upang ang sinomang sumampalataya ay magkaroon sa kaniya ng buhay na walang hanggan. Sapagka't gayon na lamang ang pagsinta ng Dios sa sanglibutan, na ibinigay niya ang kaniyang bugtong na Anak, upang ang sinomang sa kaniya'y sumampalataya

ay huwag mapahamak, kundi magkaroon ng buhay na walang hanggan.” (Juan 3:15-16)

“Sinabi nga ni Jesus sa labingdalawa, Ibig baga ninyong magsialis din naman? Sinagot siya ni Simon Pedro, Panginoon, kanino kami magsisiparoon? ikaw ang may mga salita ng buhay na walang hanggan.” (Juan 6:67-68)

“Dinirinig ng aking mga tupa ang aking tinig, at sila'y aking nakikilala, at sila'y nagsisisunod sa akin: At sila'y binibigyan ko ng walang hanggang buhay; at kailan ma'y hindi sila malilipol, at hindi sila aagawin ng sinoman sa aking kamay.” (Juan 10:27-28)

“Ang mga bagay na ito ay sinalita ni Jesus; at sa pagtingala ng kaniyang mga mata sa langit, ay sinabi niya, Ama, dumating na ang oras; luwalhatiin mo ang iyong Anak, upang ikaw ay luwalhatiin ng Anak: Gaya ng ibinigay mo sa kaniya ang kapamahalaan sa lahat ng laman, upang bigyan niya ng buhay na walang hanggan ang lahat ng ibinigay mo sa kaniya. At ito ang buhay na walang hanggan, na ikaw ay makilala nila na iisang Dios na tunay, at siyang iyong sinugo, sa makatuwid baga'y si Jesucristo.” (Juan 17:1-3)

Kapag kinukunsidera natin ang mga salitang tulad ng walang hanggan at eternal, dapat nating tingnan sila mula sa perspektibo ng Dios. Ang Dios ay hindi naninirahan sa oras, hindi rin naman siya nahahadlangan nito. Ang oras ay imbensyon ng Dios at ang oras ay nasa ilalim ng pamamahala ng Lumikha. Gumagawa sa labas ng at sa ibabaw ng oras, pinasyahan ng Dios na ang kaligtasan ng Kanyang hinirang na mga tao ay magaganap sa kamatayan ng Kanyang Anak – ang Korderong pinaslang. At ang gawaing sakripisyong iyan ay pinagpasyahan bago pa man ang pundasyon ng sanglibutan.

“Na inyong nalalamang kayo'y tinubos hindi ng mga bagay na nangasisira, ng pilak o ginto, mula sa inyong walang kabuluhang paraan ng pamumuhay, na ipinamana sa inyo ng inyong mga magulang; Kundi ng mahalagang dugo, gaya ng sa korderong walang

kapintasan at walang dungis, sa makatuwid baga'y ang dugo ni Cristo: Na nakilala nga nang una bago itinatag ang sanglibutan, nguni't inihayag sa mga huling panahon dahil sa inyo, Na sa pamamagitan niya ay nanganampalataya kayo sa Dios, na sa kaniya'y bumuhay na maguli sa mga patay, at sa kaniya'y nagbigay ng kaluwalhatian; upang ang inyong pananampalataya at pagasa ay mapasa Dios.” (1 Pedro 1:18-21)

“At ang lahat ng nangananahan sa lupa ay magsisisamba sa kaniya, na ang kanikaniyang pangalan ay hindi nasusulat sa aklat ng buhay ng Cordero na pinatay buhat nang itatag ang sanglibutan.”
(Pahayag 13:8)

Ang eternal na Dios ay lumikha ng eternal na utos na magreresulta sa eternal na kaligtasan para sa kanila na eternal Niyang minahal. Dahil sa kanilang pinaka-kalikasan, ang mga utos ng Dios ay umaabot hindi lamang pasulong sa oras ng walang hanggang kinabukasan, sila'y patas na dinidipang pabalik ang kalaliman ng walang hanggang nakalipas. Sa ganitong paraan, ang kinahinatnan ng masakripisyong pagtutubos ni Cristo ay buhay na walang hanggan at eternal na kaligtasan, pinasyahan sa walang hanggang nakalipas at ginarantiya sa walang hanggang kinabukasan.

“Nalalaman ko, na anomang ginagawa ng Dios, magiging magpakailan pa man: walang bagay na maidadagdag, o anomang bagay na maaalis: at ginawa ng Dios, upang ang tao ay matakot sa harap niya. Ang nangyari sa nagdaan ay nangyari na; at ang mangyayari pa ay nangyari na rin; at hinahanap uli ng Dios ang nakaraan na.”
(Eclesiastes 3:14-15)

Ang isang nahirang na mananampalataya ay kasing-tiyak ang kanyang kaligtasan saanmang punto sa makalupang buhay na ito tulad ng mangyayari sa kanya sa Langit. Sa katunayan, ang kanyang kaligtasan ay sinigurado na maha-bang panahong bago pa man ang kanyang sariling pagbabago. Ang Dios, na naghangad ng kanyang mahimalang pagbabago, ang nagkokontrol ng mga

pangyayari sa kanyang buhay at isinasaayos ang bawat hininga at tibok ng puso. Sa Kanyang sariling oras, batay sa Kanyang sariling mabuting kasiyahan, iniha-hayag ng Dios ang Kanyang sarili sa nahirang na tao. Ngunit ang hindi nagbabagong pasya ng Dios ng isang makalangit na patutunguhan para sa taong iyon ay sinigurado na bago pa man ang taong iyon ay nabuo sa sinapupunan.

Ang eternal na kasiguraduhan ay hindi nagsisimula sa isang gawa ng kalooban, sa isang paghahayag ng pananamplata, bautismo o pagkukumpisal. Ito’y nagsimula sa kaisipan ng Dios, bago pa man likhain si Adan. Ang mga pangyayari sa buhay ng mananampalataya ay simpleng magdadala sa kanya upang mapagtanto ang katotohanang ito.

“At nalalaman natin na ang lahat ng mga bagay ay nagkakalakip na gumagawa sa ikabubuti ng mga nagsisiibig sa Dios, sa makatuwid baga’y niyaong mga tinawag alinsunod sa kaniyang nasa.”
(Roma 8:28)

Anumang kay liit na kasiguraduhang nais na panindigan ng Arminian ay karaniwang nagsisimula sa punto ng pagbabago at pasulong na tumatagal sa hinaharap. Ngunit iyan ay “hindi kumpleto” o “temporal” na kaligtasan – hindi ang eternal na kaligtasan. Ang isang kaligtasang maaaring mawala ay hindi tunay na “eternal”

Muli, ang ating seguridad ay hindi nakasalalay sa kapangyarihan ng ating mga kalooban, ng ating laman, o ng ating nais. Ang ating seguridad ay matibay na nakapundasyon sa hindi nagbabagong mga pasya ng Dios.

† P A R A S A K A N Y A N A S I Y A N G P A N G W A K A S

Kaya, kung pinagpasyahan ng Dios na ang kaligtasang nasiguro kay Cristo ay tiyak at eternal, ilan kaya sa mga nahirang na hinangad ng Dios upang maligtas ang talagang maliligtas?

Lahat sila.

Si Jesus ay hindi makapagwawala ng kahit isa mang tupa na kung kangino ibinuhos Niya ang Kanyang dugo.

“Sapagka’t ang Anak ng tao ay naparito upang iligtas ang nawala. Ano ang akala ninyo? kung ang isang tao ay may isang daang tupa, at maligaw ang isa sa mga yaon, hindi baga iiwan niya ang siyam

na pu't siyam, at pasasa kabundukan, at hahanapin ang naligaw? At kung mangyaring masumpungan niya, ay katotohanang sinasabi ko sa inyo, na magagalak ng higit dahil dito kay sa siyam na pu't siyam na hindi nangaligaw. Gayon din na hindi nga kalooban ng inyong Amang nasa langit, na ang isa sa maliliit na ito ay mapahamak.” (Mateo 18:11-14)

Ang kapangyarihan ng Dios para pagharian ang Kanyang kaharian ay ang kasiguraduhan na pananatilihin ni Jesus ang pananampalataya ng Kanyang mga hinirang. Ang ipagpalagay na hindi dadalihin ni Cristo ang bawat huling natubos na banal patungong kaluwalhatian ay ang ipalagay na ang Dios mismo ay maaaring pabagsakin sa Kanyang trono. Kung ang isang tao na hinirang ng Dios ay mabigong manahin ang pangakong Makalangit, ang sariling deklarasyon ni Cristo na, “At muli, Narito, ako at ang mga anak na ibinigay sa akin ng Dios” (Hebreo 2:13) ay babalik ng walang kabuluhan sa Kanyang Ama. Ngunit, ang kalooban ng Tagapamahala ay mahigpit at tiyak. Ito ay maisasaganap, sapagkat walang sinoman ang makasisira sa Kanyang kapasyahan.

“Dinirinig ng aking mga tupa ang aking tinig, at sila'y aking nakikilala, at sila'y nagsisisunod sa akin: At sila'y binibigyan ko ng walang hanggang buhay; at kailan ma'y hindi sila malilipol, at hindi sila aagawin ng sinoman sa aking kamay. Ang aking Ama, na sa kanila ay nagbigay sa akin, ay lalong dakila kay sa lahat; at hindi sila maaagaw ninoman sa kamay ng Ama. Ako at ang Ama ay iisa.” (Juan 10:27-30)

“At ito ang kalooban ng nagsugo sa akin, na sa lahat ng ibinigay niya sa akin ay huwag kong iwala ang anoman, kundi ibangon sa huling araw.” (Juan 6:39)

Sa Getsemani, ipinanalangin ni Jesus na ipagpatuloy na alagaan ng Kanyang Ama ang Kanyang mga nahirang habang Siya’y umalis sa daigdig:

“Samantalang ako'y sumasa kanila, ay iningatan ko sila sa iyong pangalan yaong mga ibinigay mo sa akin: at sila'y binantayan ko, at isa man sa kanila'y walang napahamak, kundi ang anak ng kapahamakan [Judas]; upang matupad ang kasulatan.” (Juan 17:12)

Walang katanungang inaakay tayo ng mga talatang ito upang wakasan na ninanais ni Jesus na dalhin ang bawat isang naniniwalang hinirang na ligtas patungong Kaluwalhatian. Maaari ba nating gunigunihin ang kalooban ng Ama at ang malinaw na hangarin ng Anak na maging habang-buhay na nabigo dahil sa “isang iyon na nakawala”? Ang isang tao ba, puno ng kayabangan, matigas sa kanyang sariling-kalooban, ay maaaring gumawa ng sapat na kapamahalaan upang wasakin ang gayong napaka-walang hanggang mga pasya sa mga konseho ng Langit?

Huwag nawang papangyarihin ng Dios.

† ANG BINHI NG AHAS

“At sinabi ng Panginoong Dios sa ahas, Sapagka't ginawa mo ito, ay sumpain ka ng higit sa lahat ng hayop, at ng higit sa bawa't ganid sa parang; ang iyong tiyan ang ilalakad mo, at alabok ang iyong kakanin sa lahat ng mga araw ng iyong buhay: At papa-gaalitin ko ikaw at ang babae, at ang iyong binhi at ang kaniyang binhi: ito ang dudurog ng iyong ulo, at ikaw ang dudurog ng kaniyang sakong.” (Genesis 3:14-15)

Ang nag-iisang, mapalad na Binhi ng Dios na Siyang dumurog sa ulo ni Satanas ay walang iba kungdi si Cristo Jesus. Ngunit mula sa sandali ng deklarasyong iyon, hinati na ng Dios ang buong sangkatauhan sa dalawang mga grupo:

- 1) Ang pinagpalang lipi: ang binhi ng babae.
- 2) Ang isinumpang lipi: ang binhi ng ahas.

Ang mga hinirang na mananampalataya, nakalaan para sa Langit, ay malinaw na sa mapalad na lipi. Walang “alanganing lugar” at walang nasa gitna. Ngayon ito ang punto: ang isang tao para mawala ang kanyang eternal na pamana ay kinakailangang ipagpalit niya ang kanyang katayuang kasama sa pinagpalang lipi upang maging isang anak ng Diablo. Ito ay higit pa kaysa isang intelektuwal

na “pagbabago ng isip” lamang. Upang mailaglag ang isang naligtas na tao, nangangailangan ng isang ganap na pag-iiba sa kanyang eternal na karakter at kapalaran. Ngunit ang Biblia na rin ang nagsasabi na ang ganitong konsepto ay imposible.

Kapag ang Banal na Espiritu ng Dios ay tumahan sa isang lalaki o babae, sila ay mabisang ligtas laban sa kahit anumang pagsalakay mula sa mga dimonyo, o kahit kay Satanas na mismo.

“Nalalaman natin na ang sinomang ipinanganak ng Dios ay hindi nagkakasala; datapuwa't ang ipinanganak ng Dios ay nagiingat sa kaniyang sarili, at hindi siya ginagalaw ng masama.” (1 Juan 5:18)

Nang kinonpronta ng mga Pariseo si Jesus at inakusahan Siya ng pagpapalayas ng mga dimonyo sa pamamagitan ng kapangyarihan ni Beelzebub, sinabi niyang ang dalawang malakas na lalaki ay hindi maaaring manirahan sa iisang bahay. Kapag ang Banal na Espiritu ay pumasok sa isang tao na dati'y kinokontrol ni Satanas, iginagapos ng Espiritu ang dimonyo at itinatapon siya sa labas. Kapag ang nakahihigit na lakas ng Banal na Espiritu ay nanirahan sa bahay, hindi na ito kailanman masisira.

“O papaano bagang makapapasok ang sinoman sa bahay ng malakas, at samsamin ang kaniyang mga pag-aari, kung hindi muna gapusin ang malakas? at kung magkagayo'y masasamsaman niya ang kaniyang bahay.” (Mateo 12:29)

“Nguni't kung sa pamamagitan ng daliri ng Dios ay nagpapalabas ako ng mga demonio, dumating nga sa inyo ang kaharian ng Dios. Pagka ang lalaking malakas na nasasandatahang lubos ay nagbantay sa kaniyang sariling looban, ang kaniyang mga pag-aari ay wala sa panganib. Datapuwa't kung siya'y datnan ng ibang lalong malakas kay sa kaniya, at siya'y matalo, ay kukunin nito sa kaniya ang lahat ng kaniyang sandata na kaniyang inaasahan, at ipamamahagi ang mga nasamsam sa kaniya.” (Lucas 11:20-22)

Kayo'y sa Dios, mumunti kong mga anak, at inyong dinaig sila: sapagka't lalong dakila siyang nasa inyo kay sa nasa sanglibutan.”
(1 Juan 4:4)

Kaya, nalalamang ang dimonyo ay walang kapangyarihan para protektahan ang anumang muog laban sa nakahihigit na lakas ng ating Panginoon at hindi madadampian ang kahit sinong binili na ni Cristo, papaanong magiging posible para sa isang tao na maging sobrang tinukso na dahil dito’y buong kaloo-ban niyang ipagpapalit ang kanyang makalangit na katayuan para sa tiyak na kaparusahan ng impierno? Ayon kay Pablo, ang mga pagsubok ng buhay na ito ay hindi maaaring sirain ang bigkis ng pagibig at kaligtasan na mayroon tayo kay Cristo.

“Hindi dumating sa inyo ang anomang tukso kundi yaong matitiis ng tao: datapuwa't tapat ang Dios, na hindi niya itutulot na kayo'y tuksuhin ng higit sa inyong makakaya; kundi kalakip din ng tukso ay gagawin naman ang paraan ng pagilag, upang ito'y inyong matiis.” (1 Corinto 10:13)

Maski ang bulaang mga propeta at ang Antikristo mismo ay walang kakayahang impluwensiyahan ang mga kaisipan nila na pinaligiran ng Dios at ginawan Niya ng bakod ng proteksyon. (Job 1:10)

“Hindi mo ba kinulong siya, at ang kaniyang sangbahayan, at ang lahat niyang tinatangkilik, sa bawa't dako? iyong pinagpala ang gawa ng kaniyang mga kamay, at ang kaniyang pag-aari ay dumami sa lupain.”
(Job 1:10)

“Sapagka't may magsisilitaw na mga bulaang Cristo, at mga bulaang propeta, at mangagpapakita ng mga dakilang tanda at mga kababalaghan; ano pa't ililigaw, kung maaari, pati ng mga hirang.”
(Mateo 24:24)

Ngunit ito nga’y hindi posible. Ang mga hinirang ay magpasawalang-hanggang ligtas mula sa mga kapangyarihan ni Satanas na naghahanap upang

hilahin tayo papalayo mula sa mapagkalingang kamay ng Dios. Sa katunayan, binibigyan tayo ni Pablo ng napaka-kumpletong listahan ng hindi mabilang na mga impuwensyang maaaring sumubok upang alisin tayo mula sa ating kaligtasan.

“Sino ang maghihiwalay sa atin sa pagibig ni Cristo? ang kapighatian, o ang kahapisan, o ang paguusig, o ang kagutum, o ang kahubaran, o ang panganib, o ang tabak?... Sapagka't ako'y naniniwalang lubos, na kahit ang kamatayan man, kahit ang buhay, kahit ang mga anghel, kahit ang mga pamunuan, kahit ang mga bagay na kasalukuyan, kahit ang mga bagay na darating, kahit ang mga kapangyarihan, Kahit ang kataasan, kahit ang kababaan, kahit ang alin mang ibang nilalang, ay hindi makapaghihiwalay sa atin sa pagibig ng Dios, na nasa kay Cristo Jesus na Panginoon natin.”
(Roma 8:35, 38-39)

Ang terminong “alin mang ibang nilalang” ay kasama ang tao. Ito’y kasama rin ang nag-iisang tao na susubok na kuhanin ang responsibilidad para sa kanyang sariling kaligtasan, o sa kawalan nito. Hindi tayo ligtas dahil tayo’y walang kapintasan at tapat. Ngunit tayo’y ligtas sapagkat ang Dios ay walang kapintasan at tapat.

“Kung tayo'y hindi mga tapat, siya'y nananatiling tapat; sapagka't hindi makapagkakaila sa kaniyang sarili.” (2 Timoteo 2:13)

† MGA PAGTATALO

Ang pinaka-pangkaraniwang hindi pagkakasundo sa doktrinang ito ay nag-uugat higit sa karanasan kaysa mula sa Kasulatan. Ang iglesia ay palagi na lang napuno ng “wari’y” mga naniniwala na nagbibigay ng panglabas na mga palatandaan ng aktuwal na pagbabago, ngunit pagdaka’y “mahuhulog” at mawawalan ng interes sa mga bagay na patungkol sa Dios. Sa miron, ito’y nagmumukhang pagkawala ng kaligtasan. Ngunit nagbabala si Jesus sa mga gayong uri ng mga tao.

Sa Kanyang talinghaga ng maghahasik, sinasabi sa atin ni Jesus na ang binhi, ang Kanyang salita, ay pumupunta sa iba’t-ibang klase ng lupa:

“At ang mga ito'y yaong nangasa tabi ng daan, na doon nahahasik ang salita; at nang kanilang mapakinggan, pagdaka'y pinaroroonan ni Satanas, at inalis ang salita na inihasik sa kanila. At gayon din naman itong mga nahasik sa batuhan, na, pagkarinig nila ng salita, pagdaka'y nagsisitanggap na may galak; At hindi nangaguugat sa kanilang sarili, kundi sangdaling tumatagal; kaya't pagkakaroon ng kapighatian o ng mga paguusig dahil sa salita, pagdaka'y nangatisod sila. At ang mga iba'y yaong nangahasik sa dawagan; ang mga ito'y yaong nangakinig ng salita, At ang mga pagsusumakit na ukol sa sanglibutan, at ang daya ng mga kayamanan, at ang mga pita sa ibang mga bagay na nagsisipasok, ang nagsisiinis sa salita, at ito'y nagiging walang bunga. At yaon ang nangahasik sa mabuting lupa; na nangakikinig ng salita, at tinatanggap ito, at namumunga ng tig-tatatlongpu, at tigaanim na pu, at tigiisang daan.” (Marcos 4:15-20)

Yaong mga taong binabanggit ni Jesus bilang “batuhan” ay tinatanggap ang mabuting balita ng may kagalakan at tumutubong mabilis, nagbibigay ng indikasyon na sila nga’y tunay na mabuting lupa. Ngunit, pagkatapos lamang nilang masaktan at tumalikod papalayo ay makukuha natin ang kabatiran sa kanilang tunay na kalikasan. Ang pag-alis na iyan ang katibayan na sila’y hindi kabahagi ng hinirang na iglesia sa simula pa lamang.

“Sila'y nangagsilabas sa atin, nguni't sila'y hindi sa atin; sapagka't kung sila'y sa atin ay nagsipanatili sana sa atin: nguni't nangagsilabas, upang sila'y mahayag na silang lahat ay hindi sa atin.” (1 Juan 2:19)

Ang pag-alis ng ganyang mga tao mula sa pananampalataya ni Cristo ay hindi pruweba na maaaring maiwala ng isang tao ang kanyang kaligtasan; ito nga’y katibayan na kahit ang pinaka-totoong mga pagsisikap ng laman ay hindi maaaring magbunga ng isang tunay at hindi kumukupas na pananampalataya. Ang panglabas na kaanyuhan ay nakalilinlang. Ang dimonyo mismo ay maaaring magpanggap na isang mananampalataya.

“At hindi katakataka: sapagka't si Satanas man ay nagpapakunwaring anghel ng kaliwanagan. Hindi malaking bagay nga na ang kaniyang mga ministro naman ay magpakunwari na waring ministro ng katuwiran; na ang kanilang wakas ay masasangayon sa kanilang mga gawa.” (2 Corinto 11:14-15)

Gayunpaman ang katotohanan ay palagiang maihahayag at dapat tayong magpasalamat na nililinis ng Dios ang katawan ng iglesia at itinatayo ang mga mandarayang sangkap.

“Nangyari sa kanila ang ayon sa kawikaang tunay, Nagbabalik na muli ang aso sa kaniyang sariling suka, at sa paglulubalob sa pusali ang babaing baboy na nahugasan.” (2 Pedro 2:22)

Ang siping ito sa 2 Pedro 2:22 ay karaniwang ginagamit ng mga debatisang Arminian para makipagtalo na maaaring maiwaglit ng tao ang kanilang kaligtasan at manumbalik sa kanilang dating katayuan, gaya ng mga asong bumabalik sa kanilang sariling suka at mga baboy na bumabalik sa putikan. Ngunit, pansinin na ang pagbanggit ni Pedro sa mga hayop na bumabalik sa kanilang dating mga asal ay walang sinasabi patungkol sa “tupa.” Ang mga binago tungo kay Cristo ay tinatawag na tupa dahil sa sumusunod sila sa kanilang pastor. Hindi nakipagtalo si Pedro na ang tupa ay biglaang naging baboy o mga aso. Ang dahilan na ang mga aso at baboy ay bumabalik sa kanilang dating mga gawi ay sa kadahilanang sila ay, sa katunayang, mga aso at baboy. Hindi sila mga tupa. Hindi sila sumusunod sa pastor. Hindi sila kabahagi ng Kanyang kawan. Ang mga baboy ay palagiang magiging mga baboy, kahit na kuskusin mo man sila ng matagal. Ang mga aso ay palagiang magiging mga aso, kahit na sila’y nasa kalagitnaan ng mga tupa. Ngunit ang kanilang tunay na kalikasan ay mangingibabaw at sila’y mangasisibalik sa kanilang dating mga gawi.

Sa isang banda, ang pag-aakala na maaaring maiwaglit ng isang tao ang kanyang kaligtasan ay lumilikha ng sarili nitong mga problemang teolohikal. Halimbawa, kung ang Dios ay nakaaalam sa lahat, bakit Niya hahayaan ang isang tao na minsan ng “naligtas” na mabuhay pa ng matagal para lamang talikdan at wasakin niya ang kanyang sariling seguridad? Hindi ba ito’y magiging mas

makatarungan at patas para sa Dios na patayin na lang ang taong yaon habang siya ay nasa isang katayuan pa ng paniniwala kaysa sa payagan siyang manatili sa daigdig nang mahaba-haba para lang “malaglag”? Dapat bang hindi kumilos ang pagkalinga ng Dios na nakaaalam-sa-lahat upang iligtas ang taong iyon habang ito’y posible pa?

O, yamang ipinapangaral ng Hebreo 10:14 na sa pamamagitan ng isang sakripisyo ni Cristo ay Kanyang “pinasakdal magpakailan man ang mga pina-pagiging-banal,” papaanong ang isang “pinasakdal magpakailanman” na tao ay pipiliing bumalik sa pagiging imperpekto, napagaalaman na itong “pagsasakdal” (*pagpeperpekto*) na ito’y hindi naganap dahil sa kanyang sariling kalooban o kapangyarihan sa simula pa lamang?

O simple bang pupunta siya ng impierno na perpekto?

† ANO YUNG MAHULOG MULA SA BIYAYA?

Isa pang popular na pakikipagtalong labas-sa-konteksto ang bumabangon kapag maling isinalarawan ng mga tao ang Kasulatan na sinasabi raw nito na ang isang tao ay maaaring “mahulog mula sa biyaya.” Ipinahihiwatig ng kanilang argumento na maaaring maiwala ng isang tao ang kanyang kaligtasan dahil siya ay nahulog mula sa mapagpanatiling kabutihan ng Dios. Ngunit minsan pang ang tamang konteksto ang magwawaksi sa kanilang maling kaisipan. Ang katagang “nangahulog mula sa biyaya” ay lumabas lamang ng minsan sa Kasulatan:

“Kayo’y hiwalay kay Cristo, kayong nangagiibig na ariing-ganap ng kautusan; nangahulog kayo mula sa biyaya.” (Galacia 5:4)

Sa konteksto, medyo mahirap mapagkamalan ang pakahulugan ni Pablo. Si Pablo ang apostol para sa mga Gentil. Palagian niyang ipinagtanggol ang Bagong Tipang doktrina ng kaligtasan sa pamamagitan ng biyaya lamang laban sa mga Hudyo (*Judaizers*) na nagpumilit na ang mga Kristiano’y obligadong panghawakan ang Kautusan ni Moises. Para pabulaanan ang gayong aral, iginiit ni Pablo na kung sinoman ang umaasa sa kanyang sariling makalamang mga kakayahan para iligtas ang kanyang sarili ay “nangahulog mula sa” o “lumiban na mula sa seguridad ng” mapagbiyayang kaligtasan. Ang sigurado at tiyak na gawain ni Cristo ay walang anumang bisa sa mga taong nagpumumilit na tuparin ang kautusan bilang paraan ng ikaaaring-ganap sa harapan ng Dios.

Ang talatang ito ay malinaw na kaibahan sa pagitan ng mga hinihiling ng luma at bagong mga tipan. Hindi ito ang batayan ng anumang doktrinang nagtata-guyod ng hindi makatuwirang pagkawala ng kaligtasan.

† “GAWIN ANG INYONG SARILING PAGKALIGTAS”

Isa pang popular na di-pagkakasundo ay nasa tonong tulad nito: “Hindi baga sinabi sa Biblia na gawin natin ang ating sariling pagkaligtas na may takot at panginginig?” Ang pahiwatig ng argumentong ito ay ang pagpapaalala ni Pablo sa mga mananampalataya na gumawa ng aktibong tungkulin upang siguruhin ang Langit sa pamamagitan ng paggawa nito para sa kanilang mga sarili. Ilagay rin natin ang isang ito sa kanyang konteksto.

Isinulat ito ni Pablo para sa mga mananampalataya – sa iglesia ng Filipos. Naipangaral na niya sa kanila ang Doktrina ng Kapamapamahalang Biyaya. Sa katunayan, binuksan ni Pablo ang sulat niya sa mga taga-Filipos sa pagbating ito:

“Sumainyo nawa ang biyaya at kapayapaang mula sa Dios na ating Ama at sa Panginoong Jesucristo. Ako’y nagpapasalamat sa aking Dios, sa tuwing kayo’y aking naaalaala, Na parating sa bawa’t daing ko, ay masayang nananaing ako na patungkol sa inyong lahat, Dahil sa inyong pakikisama sa pagpapalaganap ng evangelio, mula nang unang araw hanggang ngayon; Na ako’y may lubos na pagkakatiwala sa bagay na ito, na ang nagpasimula sa inyo ng mabuting gawa, ay lulubusin hanggang sa araw ni Jesucristo.”
(Filipos 1:2-6)

Pinarangalan ni Pablo ang Dios sa pagpapasimula ng mabuting gawa ng pagdadala sa mga mananampalatayang ito sa pakikisama sa evangelio at muli niyang pinagtibay ang kanyang tiwala na ipagpapatuloy ng Dios at kukumpletuhin ang anumang Kanyang magisang sinimulan. Subali’t si Pablo ay tinawag para maging isang misyonaryo. Bilang ganoon, hindi siya nanatili sa isang lugar ng matagalang panahon. At ang kanyang sulat para sa Filipos ay isinulat pagkatapos niyang umalis doon.

“Kaya nga, mga minamahal ko, kung paano ang inyong laging pagsunod, na hindi lamang sa harapan ko, kundi bagkus pa ngayong ako'y wala, ay lubusin ninyo ang gawain ng inyong sariling pagkaligtas na may takot at panginginginig.” (Filipos 2:12)

Ngayong siya'y wala, iniwanan ni Pablo ang mga mananampalataya sa Filipos upang pangasiwaan ang gawain ni Cristo na wala siya. Subalit itinuro niyang ito'y hindi dapat daanin sa pagbibiro. Dapat nilang pakitunguhan ang tungkulin na may *takot* – ang Griegong *phobos*, kung saan natin kinukuha ang salitang *phobia*, at *panginginig* – ang Griegong *tromos*, na kung saan natin kinukuha ang salitang *trauma*.

Ngunit upang pabulaanan ang maling pagpapaliwanag ng Filipos 2:12 na nagpupumilit na ipinangangaral sa atin ni Pablo na kuhanin ang responsibilidad para siguraduhin ang ating sariling kaligtasan, kailangan lang nating basahin ang talatang sumusunod dito:

“Sapagka't Dios ang gumagawa sa inyo maging sa pagnanasa at sa paggawa, ayon sa kaniyang mabuting kalooban.” (Filipos 2:13)

Ang kaalaman ni Pablo patungkol sa kapamapamahalang pagaalaga ng Dios sa iglesia ng Filipos ang nagbigay sa kanya ng tiwala na iwanan sila sa mga kamay ng Dios. May katiyakang, kung ipinagpipilitan ni Pablo na ito ngang Dios mismo ang nagdudulot upang ibaling natin ang ating atensyon sa Kanya at itaguyod ang ating mga sarili batay sa Kanyang mabuting kasiyahan, hindi siya nakikipagtalo na tayo ang dahilang magpapasya para sa ating kaligtasan. Ang anumang interpretasyon ng mga talatang ito na dumadating sa gayong konklusyon ay ganap na sumablay sa pakahulugan ni Pablo.

† NGUNIT PAPAANO NAMAN ANG MGA NADULAS PABALIK? (BACKSLIDERS)

Sa kabila ng popular na paggamit ng salitang “backsliding” sa modernong Kristianong pakikipag-usap, ang salitang iyan ay hindi lumabas sa Bagong Tipan. Wala sa mga anyo nito – *backslide*, *backslider*, *backslidden* – ay kailanman gina

mit sa isang Kristiano. Wala kahit minsan. Ang *Backsliding* ay ginamit lamang sa Lumang Tipan bilang pagsasalarawan sa bansang Israel ng sila’y nabigo sa pagsunod sa mga kautusan at pamumuno ng Dios. Ang mga Kristiano ay lubusang binili ng kanilang Panginoon, sumusunod sa kanilang Pastor at tumatalima sa kanilang Hari o sila’y hindi Kristiano. Walang ganyang wika sa Biblia tulad ng “*backslidden na Kristiano*” o “*karnal na Kristiano*”. Mayroon lamang mga makasalanang iniligtas ng biyaya. Ang haka ng *backslidden* o karnal na mga Kristiano ay pumapasok sa ating aral-Kristiano bilang lohikal na kinahinatnan ng Arminian na pag-iisip. Nagsisimula ito sa palagay na ang lahat ng dapat gawin ng tao para siguraduhin ang kanilang pagkawalang-hanggan na kasama ang Dios ay ang simpleng pagpapahayag ng kanilang pananampalataya o ang pagsasambit ng “*sinner’s prayer*.” Kapag nasambit na ang mga salitang yaon o nasundan ang ganyang pamamaraan, ang mga “bagong nagbalik-loob” na ito ay karaniwang pinapaasa na sila ngayon ay ligtas na at wala ng makapagpapabago sa kanilang kapalaran. Ito ay klasikong “*once saved always saved*” (*minsang naligtas ay palagi ng ligtas*) na teolohiya – isang oposisyon sa doktrinang Biblikal ng Kasiguraduhang Eternal (*Eternal Security*). Inilalagak ng teolohiyang “*Once saved always saved*” ang responsibilidad para sa kaligtasan sa pagkukumpisal ng makasalanang, samantalang ganap na inilalagay ng Biblikal na *eternal security* sa paanan ng kapamapamahalang Panginoon ang responsibilidad ng kaligtasan.

Ang problema’y lumalabas kapag ang mga “nagbalik-loob” sa “*easy believe-ism*” (madaling paniniwala) na mga ito ay mabigong tunay na magsisi, magbago o mamuhay ng buhay-Kristiano. Papaano sila uuriin? Hindi na ba sila mga Kristiano? Ayon sa Arminian, ang kanilang pagkabigo na magbunga ng anumang bunga ng tunay na pagbabago ay hindi magpaparupok sa kanilang tunay na kaligtasan. Sila ay simpleng “*nag-backslide*” o mga “*carnal Christians*”. Ngunit muli, ang Biblia ay hindi nagpapahintulot para sa ganyang mga pumapagitnang-kategorya sa mga tinubos. Kahimang ang isang tao ay nailigtas ng ganap at mabisa sa pamamagitan ng pagtutubos ni Cristo o siya’y hindi ligtas. At yaong mga naligtas ay maaasahang magbunga ng mga bunga ng pagsisisi at katuwiran.

Ngayon, hindi ako nakikipagtalo na ang lahat ng mga Kristiano – o talagang kahit sinong mga Kristiano – ay kailanma’y makapagtatamo ng perpek-syon o ng personal na katuwiran. Sinasabi ko na ang kalikuan ng kanilang mga

buhay ay maitutuwid palayo mula sa kanilang sariling makasalanan at makalamang mga pagnanasa patungo sa pagnanais na mabigyang kaluguran ang kanilang Panginoon. Ang tunay na pagbabago ang nagsisimula ng proseso ng pagbabago. Ito'y hindi nangyayari ng biglaan. Sa tabi ng daan ang mga tupa'y naliligaw, nagkakasala ang mga makasalanan, at ang mga taong imperpekto ay nadarapa. Ngunit tayo'y hindi pinapanatiling ligtas ng ating sariling kakayahan para tamuhin ang kaganapan:

“Ako'y ililigtas ng Panginoon sa bawa't gawa ng masama, at ako'y kaniyang iingatan sa kaniyang kaharian sa langit: na sumakaniya nawa ang kaluwalhatian magpakailan man. Siya nawa.”
(2 Timoteo 4:18)

Bagamang tayo'y nadarapa, tayo'y iingatan mula sa pagkawasak sa pamamagitan ng hindi nabibigong biyaya ng Dios.

“Ngayon doon sa makapagiingat sa inyo mula sa pagkatisod, at sa inyo'y makapaghaharap na walang kapintasan na may malaking galak, sa harapan ng kaniyang kaluwalhatian. Sa iisang Dios na ating Tagapagligtas, sa pamamagitan ni Jesucristo na ating Panginoon, ay sumakaniya nawa ang kaluwalhatian, ang karangalan, ang paghahari, at ang kapangyarihan, sa kaunaunahang panahon, at ngayon at magpakailan man. Siya nawa.” (Judas 24-25)

“Ang lakad ng tao ay itinatag ng Panginoon; at siya'y nasasayahan sa kaniyang lakad. Bagaman siya'y mabuwal, hindi siya lubos na mapapahiga: Sapagka't inaalalayan siya ng Panginoon ng kaniyang kamay. Ako'y naging bata, at ngayo'y matanda; gayon ma'y hindi ko nakita ang matuwid na pinabayaan, ni ang kaniyang lahi man ay nagpapalimos ng tinapay. Lahat ng araw ay nahahabag, at nagpapahiram; at ang kaniyang lahi ay pinagpapala.” (Awit 37:24-26)

“Ikaw na aking hinawakan mula sa mga wakas ng lupa, at tinawag kita mula sa mga sulok niyaon, at pinagsabihan kita, Ikaw ay aking lingkod, aking pinili ka at hindi kita itinakuwil; Huwag kang matakot, sapagka't ako'y sumasaiyo; huwag kang manglupaypay, sa

pagka't ako'y iyong Dios; aking palalakasin ka; oo, aking tutulungan ka; oo, aking aalalayan ka ng kanang kamay ng aking katuwiran.” (Isaias 41:9)

Samantalang ito’y tiyak na totoo na ang mga Kristiano ay nabibigo, hindi tayo pinananatili ng ating kakayahang panghawakan si Cristo, tayo ay pinananatili ng kakayahan ni Cristo na panghawakan tayo. Hindi tayo ipagkakanulo ng kanyang mahabaging pagpapahinuhod.

“Hindi niya babaliin ang tambong gapok, At hindi papatayin ang timsim na umuusok, Hanggang sa papagtagumpayin ang paghuhukom.” (Mateo 12:20)

“Mangilag kayo sa pagibig sa salapi; mangagkasiya kayo sa inyong tinatangkilik: sapagka't siya rin ang nagsabi, Sa anomang paraan ay hindi kita papagkukulangin, sa anomang paraan ni hindi kita pababayaan.” (Hebreo 13:5)

Palagian na lamang tayong mangalalaglag na nagkulang habang tayo’y nakatira sa mga templong ito ng laman na may kanser ng kasalanang dumadaloy sa ating mga ugat. Iyan nga ang dahilan kung bakit ang pangako ng buhay na walang hanggan ay gayon din namang ang pangako ng isang bago at perpektong katawan na maisusuot sa ating bagong perpektong tirahan.

“At pakabanalin kayong lubos ng Dios din ng kapayapaan; at ang inyong espiritu at kaluluwa at katawan ay ingatang buo, na walang kapintasan sa pagparito ng ating Pangoong Jesucristo. Tapat yaong sa inyo'y tumatawag, na gagawa rin naman nito.”
(1 Tesalonica 5:23-24)

† ANG HALIMBAWA NI PEDRO

Sa lahat ng mga alagad na pinili ni Cristo, makikita natin ang pinaka-kumpletong “mukha ng personalidad” kay Pedro. Ang larawang nakikita natin ay ang pala

giang paglusong at paggapang, pananampalataya at kabiguan. Ngunit nakatahing parang isang ginintuang sinulid sa buhay ni Pedro ay nakatatagpo tayo ng walang tigil na suporta, kapatawaran at pagpapanatili sa pamamagitan ni Cristo.

Halimbawa, si Pedro lamang ang alagad na harapang tinawag ni Cristo na “Satanas” sa kadahilanang hindi niya maaninaw ang espirtual na kahalagahan ng kinakailangang kamatayan ni Cristo. (Mateo 16:23) Ngunit, ang kakulangan ba ng pang-unawa ni Pedro ang kanyang pagkawasak? Hindi, pagkatapos ay sinabi sa kanya ni Jesus, “hiningi ka ni Satanang upang ikaw ay maliglig niyang gaya ng trigo: Datapuwa’t ikaw ay ipinamanhik ko, na huwag magkulang ang iyong pananampalataya” (Lucas 22:31) Iwan sa kanyang sarili, pihadong nagpatuloy si Pedro sa kanyang kawalan ng malay at rebelyon. Ngunit pinanatili ni Cristo ang kanyang pananampalataya, ipinalangin siya at pinagtibay siya.

Si Pedro din ang tanging alagad na nakalakad sa binabagyong karagatan upang makalapit kay Jesus. Isang sangdali ng mahimalang tagumpay! Ngunit habang nasa tubig ay napuno siya ng pangamba at pag-aalinlangan at nagsimulang lumubog. Tinawag siya ni Jesus na “kayong kakaunti ang pananampalataya.” Ang kakulangan ba ng pananampalataya ni Pedro ang nagdulot ng kanyang eternal na pagkawasak? Hindi. Dagliang pagkatapos na sumigaw ni Pedro ng “Panginoon iligtas mo ako!” ay daglian ding iniunat ni Cristo ang kanyang kamay at dinala siya palayo sa unos (Mateo 14:31). Nabigo si Pedro ngunit nanatili si Cristo.

Sa Bundok ng Transpigurasyon, hindi naunawaan ni Pedro ang pagka-Panginoon ni Cristo sa mga pinuno ng Lumang Tipan, sina Moises at Elias, ang kinatawan ng “kautusan at ng mga propeta.” Nais magtayo ni Pedro ng tatlong mga tabernakulo para sambahin sila ng may kapantayan. Ngunit itinama si Pedro ng Dios mula sa langit na nagsasabing, “Ito ang sinisinta kong Anak, na siya kong kinalulugdan; siya ang inyong pakinggan.” (Mateo 17:5) Iwan sa kanyang sariling pangunawa, hindi kailanman mapagtatanto ni Pedro ang higit na kagalingan ni Cristo at ng Bagong Tipan ng kaligtasan sa biyaya sa pamamagitan ng pananampalataya. Datapwa’t si Pedro ay hindi iniwang sumandal sa sarili niyang pangunawa. Siya ay ginabayan at inaralan ng Dios. Ang mga teolohikal na pagkukulang ni Pedro ay maaaring nanguna patungo sa kanyang huling kabiguan. Ngunit ang Dios ay tapat.

Sa Huling Hapunan, sinabi ni Pedro na kahit man ang lahat ng mga tao ay matisod dahil kay Cristo ay hindi siya maapektuhan. Hinulaan ni Jesus na itatatwa siya ni Pedro ng tatlong beses sa gabing iyon. Maya-maya, habang nananalangin si Cristo sa halamanan ng Getsemani, nakiusap Siya ng paulit-ulit kay Pedro na

manatiling gising at manalanging kasama Niya, ngunit si Pedro’y nakatulog. Maya-maya pa nung gabing iyon, habang ang paglilitis ay patuloy, ginanap ni Pedro ang propesiya, itinatwa ang kanyang Panginoon at nanangis ng may kapaitan sa kanyang pagkabigo. Ang pangatlong pagtatwa ni Pedro kay Cristo ang dapat na nagpasigurado ng kanyang walang hanggang tadhana. Ang kanyang kabiguang magtiyaga sa pananampalataya ang maaaring nagkaroon ng panguguna sa kanya patungong kapahamakan. Ngunit pagkatapos Niyang mabuhay na magmulí, lumapit ng personal si Jesus kay Pedro at tinanong siya ng tatlong beses

”Iniibig mo baga ako?” Sa bawat sagot ng pagsang-ayon ay tumugon si Cristo, “Pakanin mo ang aking mga tupa” (Juan 21:15-17). Si Pedro’y natisod, nagsumpa, nagtatwa at tumakas. Itinayo siya ni Cristo, pinanumbalik siya at dinala siyang pabalik sa kawan, ginarantiya ang kapalarang inihanda ni Cristo para sa kanya. Limampung araw pagkatapos, sa Pentecostes, hinirang ni Cristo si Pedro na ipangaral ang sermon na nagpanganak sa iglesia ng Bagong Tipan sa daigdig. (Gawa 1)

Kung tunay ang saling-Arminian patungkol sa kasiguruhan, maraming beses ni Pedrong naiwala at nakamtang muli ang kanyang kaligtasan sa kanyang buhay. Ngunit sa bawat halimbawa ng kanyang pagkabigo at pagtakwil kay Cristo, makikita nating si Jesus ang nag-iisang ahente ng pakikipagkasundo, hinihila si Pedrong pabalik sa Kanya at pinananatili ang kanyang pananampalataya. Ang mga desisyon ni Pedro ay nagsilbi lamang para isumpa siya, kailanma’y hindi para papagbaguhin siya. Ang mga desisyon ni Cristo ay nagsilbi palagi para iligtas si Pedro, kailanma’y hindi para isumpa siya. Iyan ang kasiguruhang mayroon tayo sa ating Panginoon. Ang ating mga kasalanan ay pawang nabayaran na. Ang ating mga pagkabigo ay pawang napanagutan na. At ang katapatan ng Nag-iisang umibig sa atin ng isang walang hanggang pagibig ay nagsisilbi upang siguruhin tayo sa kabila nang kakulangan ng ating mga sarili.

† ROMA 8 : 29 – 30

Ito ang magdadala sa atin sa wakas. Makikita natin sa doktrinang nasa ibaba ang kaganapan ng hangarin at ng plano ng Dios na inisa-isa ni Pablo sa Roma 8:

“Sapagka't yaong mga nang una pa'y kaniyang nakilala, ay itinalaga naman niya na maging katulad ng larawan ng kaniyang Anak, upang siya ang maging panganay sa maraming magkapatid: At yaong mga itinalaga niya, ay kaniyang tinawag naman: at ang mga tinawag ay inaring-ganap naman niya: at ang mga inaring-ganap ay niluwalhati din naman niya.”

- Ang kabutihan at pagibig ng Dios ang nagtalaga sa ilang mga indibidwal na maging kapatid ni Cristo sa walang hanggan, kung saan si Cristo ang panganay, ibinibigay sa Kanya ang lahat ng mga karapatan sa mamanahin. Iyan ang Walang Kundi-syong Paghirang na ginanap para sa mga Lubusang Nasirang mga tao.
- Silang itinalagang mga indibidwal ay napakabisang tinawag. Iyan ang Hindi Malabanang Biyaya.
- Iyang mga tao ding iyan ay inaring-ganap sa pamamagitan ng pagtutubos ni Cristo. Iyan ang Limitadong Pagtutubos.
- Sila din na inaring-ganap at hinirang na mga tao ay niluwalhati na sa paningin ng Dios. Iyan ang Pagtitiyaga ng mga Banal.

Sa estimasyon ng Dios tayo'y tiyak na nangaupo sa mga lugar sa Kalangitan kasama ang ating Nakatatandang Kapatid, ang ating Panginoon at Tagapagligtas, ang Ulo ng Katawan, Ang Bato ng ating Pundasyon, ang ating Kasintahang Lalaki at ang Asawa, ang Mangingibig ng ating mga kaluluwa, ang ating Kordero ng Paskua, ang ating Kapital at Tagapagligtas, ang ating Kaibigan at Mangaaliw, ang ating Manunubos, ang ating Tagapamagitan sa Ama, ang May Akda at Tagapagtapos ng ating Pananampalataya, ang Walang Hanggang Logos, ang tanging Binugtong ng Ama, ang Pangunahing Bunga ng Pagkabuhay na Maguli, ang Tinapay ng Buhay, ang Tubig ng Buhay, ang Pangkalahatan – si Cristo Jesus. Amen.

† ANG HALAGA NG MGA TINUBOS

Ang mga Doktrina ng Biyaya ay nagtuturo sa atin na ang mga tao ay miserableng mga makasalanang nasa laman. Sila ay sa kabuuang walang halaga o kabutihan, sa loob at sa kanilang mga sarili. Datapwa't nang ang biyaya ng Dios ay inilagay sa mga tao, sila'y ginawang-muli, hinulmang-muli at ginawang bago tungo sa

isang nilalang sobrang kagila-gilalas para sa mga salita. Sila ay nilikhang-muli sa larawan ng Kanyang minamahal na Anak.

“Mga minamahal, ngayon ay mga anak tayo ng Dios, at hindi pa nahahayag kung magiging ano tayo. Nalalaman natin, na kung siya'y mahayag, tayo'y magiging katulad niya: sapagka't siya'y ating makikitang gaya ng kaniyang sarili.” (1 Juan 3:2)

Ang mapagbiyayang pagbabagong iyan ay ang hindi maiiwasang resulta ng paghirang. Hindi sinasabi ng Kasulatan na ang mga tinubos at hinirang na mga makasalanan ay mananatiling hindi kaayaya at kasuklam-suklam na mga nilikha sa presensya ng Banal na Dios. Bagkus, inaanyuhan sila tulad ng mahahalagang mga kayamanan:

At mula kay Jesucristo na siyang saksing tapat, na panganay sa mga patay, at pangulo ng mga hari sa lupa. Doon sa umiibig sa atin, at sa nagkalag sa atin sa ating mga kasalanan sa pamamagitan ng kaniyang dugo.” (Pahayag 1:5)

“At sila'y iyong ginawang kaharian at mga saserdote sa aming Dios; at sila'y nangaghahari sa ibabaw ng lupa.” (Pahayag 5:10)

Ang mga banal ng Dios ay magkakaroon ng kapamahalaang mamahala at magharing kasama ng Hari ng mga hari.

“O hindi baga ninyo nalalaman na ang mga banal ay magsisihatol sa sanglibutan? at kung ang sanglibutan ay hahatulan ninyo, hindi kaya baga dapat magsihatol kayo sa mga bagay na pinakamaliit? Hindi baga ninyo nalalaman na ating hahatulan ang mga anghel? gaano pa kaya ang mga bagay na nauukol sa buhay na ito?” (1 Corinto 6:2-3)

Hindi lamang iyan, ngunit gagawin rin Niya tayong mga bagay ng kagan-dahan. Sa Isaias 61:3 sinasabi ng Dios na bibigyan ni Cristo ang Kanyang mga

tao ng “kagandahang kahalili ng abo.” Ipagpapalit Niya ang “langis ng kagalakan na kahalili ng pagtangis at ang damit ng kapurihan kahalili ng kabigatan ng loob.” Darating ang araw na ang lumang daigdig na ito ay ititiklop na katulad ng damit panglibing ni Cristo at tayo’y babaguhin sa isang katayuan ng kaluwalhatian na hindi natin lubos na maisalarawan.

“Nguni't ang Dios, palibhasa'y mayaman sa awa, dahil sa kaniyang malaking pagibig na kaniyang iniibig sa atin, Bagama't tayo'y mga patay dahil sa ating mga kasalanan, tayo'y binuhay na kalakip ni Cristo (sa pamamagitan ng biyaya kayo'y nangaligtas), At tayo'y ibinangong kalakip niya, at pinaupong kasama niya sa sangkalangitan, kay Cristo Jesus. Upang sa mga panahong darating ay maihayag niya ang dakilang kayamanan ng kaniyang biyaya sa kagandahang-loob sa atin kay Cristo Jesus.” (Efeso 2:4-7)

“Sapagka't napatutunayan ko na ang pagtitiis sa panahong ito'y hindi karapatdapat maitumbas sa kaluwalhati pang mahahayag sa atin.” (Roma 8:18)

Isaalang-alang ito: ang mga hinirang na tao ay ibinigay ng Ama para sa Kanyang Anak bilang regalo. Nakatitiyak, hindi bibigyan ng Dios ang Kanyang Anak ng isang walang kuwenta at pangit na regalo. Ang Iglesia ay binabanggit din bilang “ang Kasintahan ni Cristo,” malinis at dalisay. Si Jesus ay hindi magpapakasal at makikipag-isang laman sa isang bagay na walang kuwenta at marumi.

“Sapagka't ako'y naninibugho tungkol sa inyo ng panibughong ukol sa Dios: sapagka't kayo'y aking pinapagasawa sa isa, upang kayo'y maiharap ko kay Cristo na tulad sa dalagang malinis.” (2 Corinto 11:2)

“Tayo'y mangagalak at tayo'y mangagsayang mainam, at siya'y ating luwalhatiin; sapagka't dumating ang pagkakasal ng Cordero, at ang kaniyang asawa ay nahahanda na. At sa kaniya'y ipinagkaloob na damtan ang kaniyang sarili ng mahalagang lino, makintab at tunay; sapagka't ang mahalagang lino ay siyang mga matuwid na gawa ng mga banal. At sinasabi niya sa akin, Isulat mo, Mapapalad

ang mga inanyayahan sa paghapon sa kasalan ng Cordero.”
(Pahayag 19:7-9)

At ihaharap ng Anak ang mga tao ding yaon sa Ama. Sila ay nagmistula ngang may kamahalan. Ang punto ko ay ito: mayroong malaking pagbabagong magaganap. Ang pangakong pagtutubos ay higit pa kaysa simpleng pagpapatawad ng kasalanan, gaano mang iyan ay kahanga-hanga na. Ang ganap na katubusan ng bawat hinirang na tao, katawan, kaluluwa at espiritu ay ang huling resulta ng gawaing pagtutubos ni Cristo.

Ang halaga ng kahit anumang bagay ay nalalaman sa pamamagitan ng presyong ibinayad para dito; mas mataas ang presyo, mas higit na mahalaga ang bagay. Wala ng kailanmang mas hihigit pang halaga, sa Langit man o sa daigdig, kaysa sa halaga ng sariling dugo ng Dios na itinigis upang bilingin ang mga hinirang. Ngunit malinaw na ang dakilang sakripisyong halaga na iyan ay hindi binayaran dahil sa anumang pangloob na halaga ng mga naligtas. Bagkus, sila’y lilikhaing muli upang maging “mga sisidlan ng karangalan.”

Ang patay, walang kuwenta at mapaghimagsik na mga napopoot sa Dios ay ginagawang mga tropeo ng biyaya – nadadamitan ng puti at hinugasang dalisay sa pamamagitan ng dugo ni Cristo – upang maupo sa hindi mabilang na mga panahon ng walang hanggan bilang saksi sa halaga ng pagtubos ng Anak at ng kapama-pamahalang habag ng Ama. Ang mismong katapatan ng Dios ang nananatiling kasiguraduhan ng bawat isang makasalanang hinirang sa eternal na destinasyon.

Gaganapin ng Dios ang Kanyang pagnanais na magtayo ng pekulyar na grupo ng mga tao.

Pagkakalooban ng Dios ang Kanyang Anak ng mapapangasawa.

Magkakaroon ang Dios ng mga taong sasamba at magpupuri sa Kanya “sa espiritu at sa katotohanan” ng magpasawalang-hanggan.

Ang misteryo ng biyaya ng Dios ay lagpas sa pang-unawa ng tao. Ngunit nalalaman natin na mayroong banal na hangarin ang Dios sa bawat bagay na Kanyang ginagawa. At tayo ang mga tagatanggap ng banal na pagibig at hindi pinaghirapang kabutihan para sa sariling layunin at kaluwalhatian ng Dios.

Gagawin Niya tayong tulad ni Cristo.

At gagawin ng Dios ang lahat ng mga ito sa paraan na Siya, ang sarili Niya, ang makakukuha ng lahat ng kaluwalhatian, ng lahat ng karangalan, ng lahat ng papuri at ng lahat ng pagsamba.

“Sapagka't masdan ninyo ang sa inyo'y pagkatawag, mga kapatid, na hindi ang maraming marurunong ayon sa laman, hindi ang maraming may kapangyarihan, hindi ang maraming mahal na tao ang mga tinawag: Kundi pinili ng Dios ang mga bagay na kamangmangan ng sanglibutan, upang hiyain niya ang mga marurunong; at pinili ng Dios ang mga bagay na mahihina ng sanglibutan, upang hiyain niya ang mga bagay na malalakas; At ang mga bagay na mababa ng sanglibutan, at ang mga bagay na hinamak, ang pinili ng Dios, oo at ang mga bagay na walang halaga upang mawalang halaga ang mga bagay na mahahalaga: Upang walang laman na magmapuri sa harapan ng Dios. Datapuwa't sa kaniya kayo'y nangasa kay Cristo Jesus, na sa atin ay ginawang karunungan mula sa Dios, at katuwiran at kabanalan, at katubusan: Na, ayon sa nasusulat, Ang nagmamapuri, ay magmapuri sa Panginoon.” (1 Corinto 1:26-31)

Iyan ay kapama-pamahala.

Iyan ay biyaya.

Iyan ay kaligtasan sa pamamagitan ng biyaya lamang.

